

Giới thiệu Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi

Truyện Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi của tác giả Thất Quý với nữ chính là người phụ nữ vô vị và nhạt nhẽo với ít tình trường và nhạt nhòa.

Còn nam chính là một người đàn ông bình thường nhưng khi cô biết đua đòi và trang điểm, biết cách lên giường để thỏa mãn thì mọi chuyện rẽ theo hướng khác.

Bởi vì tình yêu đôi lúc rất khó hiểu và làm cho con người ta dường như rơi vào trạng thái lạc lõng và vô thức...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lý Ý Di mặc một chiếc áo đầm trắng tinh, cổ lật màu lam, in hoa dài đến đầu gối, dây nịt cũng màu lam giống với cổ áo. Cô thích nhất là mặc áo đầm, bởi nó rất dễ cài ra, hơn nữa lại không cần lo phải chọn trang phục phối hợp, cho dù cô mặc lên không đẹp nhưng tối thiểu cũng không làm cô trở nên buồn cười.

Lý Ý Di mặc cái áo đầm mà mình thích nhất, ở giữa hè nhiệt độ 45oC, cô đã ngồi trong công viên được 45 phút, nhưng người cô chờ vẫn chưa thấy đến.

Một lần nữa nhìn xa xăm, ánh mắt không thể nói rõ là tâm tình gì, sau khi xác nhận đối phương sẽ không tới, cô nhìn về phía đám mây trên trời.

“Nóng quá...” Qua một hồi lâu, cô than thở một hơi.

Cô và đối phương hẹn nhau ở đài phun nước trong công viên, mà cách suối phun đó không xa có một hàng ghế ngồi được đặt dưới gốc cây. Ở trong công viên chờ 45 phút, có không ít người đi dạo công viên ngồi ở trên ghế hóng mát, hơn nữa còn nhìn cô với ánh mắt kì quái, giống như đang nói cô tại sao chỗ có bóng cây không ngồi, lại đi ngồi ở bên cạnh đài phun nước chịu nắng.

Cô làm sao có thể giải thích với những người đó rằng bởi vì cô có hẹn người ta gặp mặt ở bên cạnh đài phun nước, cô sợ mình rời đi, khi đối phương tới sẽ không nhìn thấy cô. Dù khoảng cách không tới một trăm bước, nhưng cô cũng không muốn vì một trăm bước này mà bỏ qua cuộc gặp với đối phương, đây chính là một cuộc hẹn hò, nếu như bỏ qua không phải mình sẽ là người có lỗi sao.

Cô không muốn làm một người không giữ lời hứa, cô giống như một kẻ ngu ngồi ở chỗ này hứng ánh mặt trời, ai biết lại chỉ có cô ôm loại suy nghĩ này thôi.

Lý Ý Di lại lần nữa nhận được tin nhắn, là bạn trai cô gửi tới.

‘Xin lỗi Ý Di, hôm nay thực sự là quá nóng, anh không muốn ra khỏi cửa, giữa chúng ta đến đây chấm dứt đi.’

Cắt điện thoại di động, Lý Ý Di cảm thấy mình thật ngu ngốc, không chỉ đàn mà còn rất ngu xuẩn.

Ba ngày trước ở trong điện thoại cô bị bạn trai đá, cô không hiểu ra sao, chẳng lẽ chỉ có mình cô vẫn luôn cho rằng cô và anh ở chung một chỗ rất tốt sao? Vì vậy cô đã hẹn đối phương ra ngoài để nói chuyện, đặc biệt mặt bộ trang phục mà mình thích nhất, lần đầu tiên cô chú trọng ăn mặc trước khi ra khỏi nhà như vậy.

Hiện tại thì sao, toàn thân bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, còn đối phương thì lấy lý do là quá nóng ném biến tất cả cố gắng của cô biết thành trò cười.

Sớm biết như vậy sẽ không hẹn anh ta ở công viên, trực tiếp hẹn gặp mặt ở nhà là tốt nhất, nhưng nếu nói như vậy, anh ta căn bản sẽ không muốn gặp cô.

Lý Ý Di đứng lên, cô nhất thời cảm thấy đầu choáng váng, hoa mắt, nhưng cô không phải là người hay để lộ tâm tình ra bên ngoài, cho dù cô có bị hong thành thịt khô thì người khác nhìn vào cũng chỉ tưởng rằng cô đang đứng gần người mà thôi.

Trước mắt đài phun nước nho nhỏ ở trong khu công viên hoàn toàn không có tác dụng làm mát, Lý Ý Di cởi đôi giày xăng-đan dưới chân ra bọc lại đặt ở bên thành đài phun nước, một cái chân bỏ vào trong hồ, ngâm vào trong nước.

Nước đã bị ánh mặt trời phơi nóng lên, nhưng nước từ dưới lòng bàn chân truyền lên vẫn có thể giảm nhiệt hiệu quả, nên cô thả chân còn lại vào trong nước.

Đài phun nước hình tròn rất cạn, chỉ có ở trung tâm đài phun, cột nước phun cao hơn nửa người, những nơi khác nước chỉ vừa đến bắp chân. Lý Ý Di

kéo cao lên vậy, chân trần đứng ở bên trong đài phun nước, từ bắp chân truyền đến cảm giác mát lạnh làm cho cô thấy khá hơn nhiều.

Lý Ý Di giống như một đứa trẻ ở trong hồ vọt nước, đá nước, ở trong đài phun nước đi tới đi lui.

Ào ào... âm thanh của tiếng nước bị đá làm cho tâm tình của cô chuyển biến tốt hơn.

“Tiểu thư?” Lưng Lý Ý Di cứng đờ, quay đầu lại xem là ai đang gọi cô, từ lúc cô nghịch nước cho đến bây giờ đã có nhiều hơn một người đàn ông, người đàn ông kia đang đứng đối diện mỉm cười với cô.

Lý Ý Di không phải là người am hiểu việc nhìn sắc mặt nói chuyện. Trực giác của cô cho là người đàn ông xa lạ này là nhân viên quản lý công viên, trong lúc nhất thời có chút bối rối.

“A, thật xin lỗi, tôi sẽ ra ngoài!” Cô nói xong liền nâng váy nhanh chóng bước ra ngoài.

Người đàn ông kia thấy đáng về vội vàng của cô, liền khoát tay nói: “Không, không, chỉ là tôi có vài lời muốn nói với cô, cô...”

Lời của anh còn chưa nói hết, Lý Ý Di đã bơi vì đi quá nhanh, cộng thêm phía dưới đài phun nước gạch men sứ rất trơn, dưới chân mất thăng bằng, cả người liền ngã về phía sau....

Người đàn ông kia theo phản xạ co bả vai lại, chỉ thấy trước mắt một bọt nước khổng lồ và một tiếng “Bùm”, nước bắn lên tung tóe, không nhìn thấy Lý Ý Di đâu nữa.

“Tiểu thư!” Anh khăn trương nhảy vào trong đài phun nước, chạy đến chỗ Lý Ý Di ngã, giống như sợ cô chết đuối ở trong hồ nước chỉ cao đến bắp chân này, khăn trương đỡ hai vai của cô, kéo cô lên từ trong đài phun nước.

Lý Ý Di không ngừng lấy tay lau nước chảy từ trên tóc xuống mặt mình, bởi vì sức nâng của nước nên khi té cô cũng không cảm thấy trên người mình có chỗ nào té bị đau, chỉ cảm thấy vận khí hôm nay của mình thật sự là không tốt.

Đội cô lau sạch nước trên mặt mình, đầu còn thời gian đi suy nghĩ những chuyện khác, mới ý thức tới người đàn ông vừa rồi vẫn một mực chống lưng mình, yên lặng đứng ở bên người cô, sợ cô lại ngã vào trong nước, nhớ lại chuyện vừa rồi, cũng là anh chạy tới giúp cô đầu tiên.

Lý Ý Di nhìn quần áo của người nọ một chút, quần áo của mình bị ướt là đương nhiên, nhưng đối phương bởi vì chạy tới giúp cô mà làm cho trên người cũng bị ướt, ngay cả giày cũng bị ngâm trong nước.

“Cô... Cô có làm sao không? Có nơi nào không thoải mái hay không?” Dáng vẻ của anh thực khăn trương.

Cô lắc đầu một cái, đối phương giúp cô đứng lên, hai người một trước một sau bước ỏi đài phun nước, nước vương vãi ra đầy mặt đất

Lý Ý Di ngồi vào chỗ mình vừa ngồi ban nãy, bên cạnh là chiếc túi của cô, chỉ có điều người đã bị ướt sũng

“Đều tại tôi lớn tiếng quá, hù dọa cô.” Anh vẫn ở bên cạnh lo lắng nhìn cô.

“A?” Cô sùng sốt một chút, ngẩng đầu, lúc này mới chân chính quan sát người đàn ông bên cạnh.

Toàn thân anh gần như ướt đầm, nhất là quần dài, bị ướt nhẹp, nơi bị ướt nhẹp màu sắc cũng sẫm hơn một chút, phía dưới không ngừng nhỏ nước, nhìn qua có chút buồn cười. Nhưng anh không có để ý đến nước trên người mình, một đôi mắt lo lắng nhìn cô, giương như anh đang muốn nói, cô bị ngã là do anh dọa sợ, sợ bị cô trách cứ.

Mặc dù bên trong quả thật có mấy phần nguyên nhân, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt như vậy, Lý Ý Di làm sao còn hung hăng được, cô lấy khăn tay từ trong túi ra, lau lên mặt, tiếp đến trừ nước ra còn có cả mascara.... Trời ạ, thật sự ngay lúc này cô không có dũng khí nhìn bộ dạng mình.

Chỉ là trong hoàn cảnh như vậy lại làm cho cô cảm thấy có chút buồn cười, cô nói: “Là tự tôi không cẩn thận thôi, làm hại anh cũng bị ướt, mới vừa rồi thật sự là cảm ơn anh.”

Vừa nghe cô nói không tức giận, trên mặt người đàn ông là nụ cười rất tươi, lo lắng trước đó đã không còn, “Tôi không sao, bây giờ trời nóng như vậy, quần áo sẽ lập tức khô thôi, ngược lại là cô, có muốn tôi giúp cô kêu taxi hay không?”

“Không cần, tôi cũng muốn ngồi thêm một lúc.” Lý Ý Di nhìn về phía mặt trời cười, nói: “Như vậy cũng tốt, mát hơn nhiều.”

Cô phát hiện, người đàn ông kia sùng sờ nhìn cô, bộ dạng của cô nhất định là rất kì quái đi? Cô ho khan một tiếng, không rõ nguyên nhân ở trong mắt nười khác là gì, liền cười nói: “Tôi thực sự rất tốt.... Ừ, có chút nhếch nhác.”

Sau khi ngã xuống đài phun nước, cả người không hề khó chịu, ngược lại cảm thấy thoải mái hơn, cái nóng vừa rồi cũng bị xua tan đi.

“Nói cũng phải, trời nóng bức thế này, có chút nước cũng thoải mái hơn.” Người đàn ông kia nói vừa lục lại túi ở trên người mình, nhưng móc tới nửa ngày cũng không có móc được cái gì.

Người này ít nhất cao 180m, làn da lúa mạch, trên cánh tay trái có một hình xăm mà Lý Ý Di xem không hiểu, nhưng bộ dạng nóng này móc tới móc lui

giống như một cậu bé bảy tám tuổi, mới vừa rồi ánh mắt lo lắng của cô cũng trở nên dịu dàng hơn.

Mặc dù bề ngoài Lý Ý Di chưa từng thấy qua loại hình xăm này, nhưng lại không làm cho người khác có cảm giác áp bức, Lý Ý Di hết sức kiên nhẫn chờ anh móc hết mỗi túi, cuối cùng anh mất mát nói với cô: “Xin lỗi, tôi hôm nay không có mang danh thiếp, vốn muốn nói cô sau này có chỗ nào không thoải mái có thể đến tìm tôi.”

“Anh đừng khách khí, tôi thực sự không có chuyện gì, cứ coi như thật sự có chỗ không thoải mái thì cũng không phải lỗi của anh.” Lý Ý Di nói.

“Ách, thật ra thì... cũng không hoàn toàn là vì chuyện này, tôi còn có chút chuyện khác muốn nhờ cô.”

Chuyện khác? Lý Ý Di nghĩ đến chuyện mới vừa rồi anh gọi cô, chẳng lẽ không phải muốn cô đi ra khỏi đài phun nước sao? Cô nghiêm túc quan sát cũng cảm thấy người đàn ông này không qua giống nhân viên quản lý công viên.

Nhìn thấy ánh mắt thăm dò của cô, anh nói: “Là như vậy, tôi muốn hỏi cô có thể làm người mẫu cho tôi hay không?”

Lý Ý Di nhú lông mày, người đàn ông kia lại giống như trước bộ dạng hốt hoảng nói: “Tôi không phải lừa đảo! Tôi tên Tào Thiệu Trạch, là một nhà tạo mẫu, chỉ là quên mang danh thiếp.... Tôi làm việc ở cửa tiệm tên “Tình” ở đường số 5, không biết cô đã nghe qua chưa?”

Lý Ý Di lắc đầu, Tào Thiệu Trạch rất bị đá kích, lại muốn nói một chút gì đó để chứng minh anh không phải người chuyên đi lừa đảo các cô gái, Lý Ý Di liền nói trước một bước: “Tào tiên sinh, anh mới vừa rồi nói cái gì người mẫu, tôi nghĩ tôi thực sự không thích hợp.”

Mặc dù Lý Ý Di nghe không hiểu lời của anh, nhưng cũng không muốn hoài nghi anh, ngược lại trong nháy mắt cô đã hiểu được lời giải thích của anh, mặc dù có chút không tương tượng được, nhưng vẫn chấp nhận, nhưng tìm cô làm người mẫu, anh nhất định sẽ rất thâm?

Người mẫu, không phải vẫn hay thấy trên ti vi, là người vóc dáng cao gầy, cân xứng, bước đi rất có khí chất, mà cô, không nói cái khác, được người ta khen xinh đẹp đã là chuyện hồi nhỏ chỉ có thể nhớ lại, hiện tại cao 163cm thật sự không xuất chúng, vừa mới bị bạn trai đá, lại còn ngã xuống nước....

Thế nhưng cô lại được nhìn chúng làm người mẫu, như vậy người đàn ông Tào Thiệu Trạch này nhất định bị bệnh rồi.

Tào Thiệu Trạch phản bác: “Tin tưởng tôi, không ai thích hợp hơn cô! Từ lúc cô mới ngồi ở chỗ này tôi liền một mực nhìn cô, mà khi cô nhảy vào trong đài phun nước thì trong lòng tôi đã xác định, không ai thích hợp làm ứng cử viên người mẫu hơn cô. Trên người cô có vẻ đẹp cổ điển, cùng vui vẻ trên người cô không giống người khác, đó là một loại vui vẻ từ trong xương tủy chỉ có ở người phụ nữ phương Đông tài năng, có vẻ đẹp tiềm ẩn, là bẩm sinh, như bảo thạch chưa điêu khắc, chỉ nhìn cô thôi cũng đủ cho tôi rục rịch ngóc đầu dậy!”

Anh càng nói càng kích động, Lý Ý Di không thể không xê dịch qua bên cạnh, một chút động tác đề phòng nho nhỏ của cô khiến Tào Thiệu Trạch im miệng.

“Dĩ nhiên, ‘rục rịch ngóc đầu dậy’ không phải ý đó.” Anh cuối cùng nhỏ giọng giải thích cho bản thân(mình).

Lời nói của anh ở trong đầu Lý Ý Di vòng đi vòng lại mấy vòng, Lý Ý Di cho ra kết luận là, “Cho nên, tôi là tảng đá?”

Mặt tào Thiệu Trạch nhất thời cứng đờ, mà Lý Ý Di nhìn mặt của anh mà nở nụ cười.

“Tôi chỉ nói giỡn thôi.” Cô nói: “Mặc dù tôi không biết rõ anh là có ý gì, nhưng cảm ơn anh đã coi trọng tôi, vào lúc này quả thật là đã cho tôi sự khích lệ lớn.”

“Ý của cô là?” Hai mắt Tào Thiệu Trạch tỏa sáng.

“Nhưng tôi sợ rằng không có thời gian đi làm công việc người mẫu, đối với những thứ kia cũng hoàn toàn không biết....”

Ánh mắt Tào Thiệu Trạch trở nên âm trầm, làm người nhìn vào có phần không đành lòng.

Nhưng Lý Ý Di biết, nếu anh thật sự cần một người mẫu, như vậy người thích hợp hơn cô còn rất nhiều, anh ra vẻ thất vọng cũng chỉ là một loại lịch sự với cô thôi.

“Không cần đến nhiều thời gian, có lẽ chúng ta nên làm rõ một chút.” Tào Thiệu Trạch nói, còn sợ cô coi anh là tên lừa gạt.

Lời của anh chân chính chọc cười Lý Ý Di, cô nói. “Xin lỗi.”

Người gọi Tào Thiệu Trạch cuối cùng nói cho cô biết, anh sẽ đợi cô 2 tuần lễ, trong thời gian đó cô có thể từ từ suy tính, hoặc là đi đến tiệm của anh nhìn một chút, nếu như cô thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm anh.

Anh tràn đầy thành ý, chỉ là công việc người mẫu đến tột cùng là như thế nào, đối với cuộc sống của Lý Ý Di mà nói, đó là một thứ quá xa xôi, cô vốn không muốn suy nghĩ.

Từ nhỏ đã có rất nhiều người nói cô cùng đại đa số các cô gái khác không giống nhau, dĩ nhiên đó cũng không phải là ý tốt gì. Thí dụ như cô không biết giả bộ đáng yêu để giành lấy sự yêu thích của mọi người, cô cũng không có hứng thú với trẻ con, không hợp với các với nữ sinh trong lớp, không hay khóc, không hay cười, không có thiên phú trong việc nói chuyện yêu đương.

Năm 21 tuổi cô mới yêu lần đầu, nửa năm sau liền tuyên bố thất bại, đối với những cô gái khác mà nói, điều này cũng chỉ xem như là tình cảm qua đường, nhưng với Lý Ý Di không có thiên phú trong chuyện yêu đương, vừa mới có chút lòng tin liền bị đá kích như vậy, quả thật là tai họa ngập đầu.

Bề bết nhất chính là, cô nghĩ thế nào cũng không thông, mình làm sai cái gì rồi, cái này không giống với đề toán học, có một kết quả nhưng lại không cách nào đếm ngược dòng để tìm ra nguyên nhân.

Ngay cả cuộc sống của mình mà cô cũng lo không xong, còn dư sức lực đâu mà đi vui đầu vào việc làm người mẫu đây? Cho nên, mặc dù cảm thấy có lỗi với Tào Thiệu Trạch, cô vẫn xem lần gặp gỡ này như một khúc nhạc đệm nhỏ đem ném ra sau đầu.

Cô vốn cho là cuộc sống của cô sẽ khôi phục giống như trước đây, Lý Ý Di không thể ngờ rằng, 2 tuần sau, cô thật sẽ bước vào tiệm cắt tóc tên là “Tình” ở đường số 5.

Nói đến nguyên nhân, thì đó là bởi vì một câu nói của mẹ cô.

Bởi vì thấy cô hai tuần này, ngoại trừ đi làm thì không có ra ngoài, mẹ cô liền hỏi tại sao không đi hẹn hò, hỏi xong mới biết con gái bà thất tình.

“Thất tình? Không phải con nói, con và đối phương phát triển rất thuận lợi sao? Không phải nói rất thích đối phương sao? Sao lại chia tay?”

“Đúng vậy a, con cũng cho là rất tốt, nhưng là đối phương bỏ rơi con.”

“Nói giỡn! Tiểu tử kia tại sao lại bỏ rơi con gái của ta?”

“Con cũng không biết.”

“Vậy lúc chia tay nó nói cái gì hả?”

“Anh ta nói ở chung một chỗ với con rất mất thể diện, trước mặt bạn bè không ngóc đầu lên được, nhưng cá nhân con nghĩ không ra đây là ý gì.”

Mẹ Lý đáp cô ra khỏi nhà, hơn nữa còn ra lệnh nói: “Người ta có ý chê con quê mùa! Con đi mua vài bộ quần áo mới cho mẹ, tạo hình mới, cho tức chết tên tiểu tử kia! Nếu không, không cho trở về!”

Nghỉ lễ cuối tuần lại bị người nhà đuổi đi, Lý Ý Di nghĩ không ra cô có chỗ nào có thể đi. Không thể làm gì khác hơn là đi loanh quanh trên đường.

Cô rất quê mùa sao? Cô vẫn cảm thấy mình ăn mặc rất đúng quy củ, có phải là mẹ cô hiểu lầm cái gì hay không? Hình như, có người cũng từng nói, cô giống như tảng đá.

Cứ như vậy, trong đầu Lý Ý Di hiện lên cuộc gặp với một người đàn ông trong công viên cách đây 2 tuần, cô nhớ anh làm việc ở đường số 5, nghề nghiệp là nhà tạo mẫu, “Nhà tạo mẫu” là làm cái gì?”

Khái niệm không có quá rõ ràng, nhưng cô cũng không có chỗ nào để đi, vì vậy, buổi chiều chủ nhật hôm đó Lý Ý Di bước vào tiệm cắt tóc tên “Tình”

Cô không nghi ngờ Tào Thiệu Trạch là tên lừa đảo, nhưng cô coi thường anh, thấy anh tùy tiện tìm một người ở trên đường làm người mẫu, cô cho rằng anh là người mới ra nghề, không mời nổi người mẫu chân chính, nhưng nhìn thấy cửa hàng anh làm việc, phải nói thế nào đây... Thật lợi hại.

Mới tính đến tháng trước thôi, mỗi lần cắt tóc cô đều cắt ở dưới lầu nhà mình, chỗ Vương A kinh doanh hiệu cắt tóc, cô không tưởng tượng nổi, một nơi cắt tóc thôi, có cần phải làm rục rờ như vậy không?

Cái cửa tiệm tên “Tình” này bao gồm ba tầng lầu, trong đó lầu một, lầu hai là tiệm cắt tóc, lầu ba là hội quán SPA, vừa vào đối diện cửa có ba vị tiểu thư ở chỗ quầy, quầy bên trái là thông giữa tiệm làm tóc và cửa kính, bên phải là hai thang máy.

Từ ngoài cửa kính nhìn vào, bên trong tiệm cắt tóc lấy màu trắng làm chủ đạo, các nhà tạo mẫu tóc đều đang bận rộn, nhưng không có cảm giác ồn ào. Sang bên khu ngồi chờ còn có đồ uống cùng tạp chí, không nhìn kĩ còn tưởng rằng đó là một quán cà phê.

Hỏi rõ mục đích đến của cô, nhân viên lễ tân hỏi cô có hẹn trước hay không.

“Không có.” Cô nói, trong lòng có chút hồi hận khi tới nơi này.

“Vậy xin hỏi, tiểu thư có phải là hội viên của chúng tôi không?” Lễ tân cười thật ngọt ngào.

“Không phải.”

“Nhưng chúng tôi chỉ phục vụ hội viên, không tiếp đãi khách hàng không phải là hội viên, tiểu thư có muốn gia nhập hội viên nơi đây không?” Lễ tân nói xong đưa cho cô một bản đăng kí hội viên.

Cho nên, không phải chỉ hội viên mới có thể hẹn trước, mà cũng chỉ có hội viên mới có thể ở bên trong uống cà phê chờ người sao? Suy nghĩ một chút cảm thấy rất phiền toái, Lý Ý Di liếc nhìn giá tiền ở viên ngoài, không cách nào tưởng tượng nổi, có người chỉ làm một cái đầu mà chịu bỏ ra khoản tiền lớn như vậy.

Vẫn là nhờ Vương A cắt thì tốt hơn... Lý Ý Di suy nghĩ muốn rút lui, nhưng lúc này khuôn mặt của Tào Thiệu Trạch lại hiện lên, có chút đáng thương lại tràn đầy chân thành.

Được rồi, mặc dù không cách nào trở thành người mẫu, nhưng mà giúp anh ta tăng thêm một chút thành tích cũng tốt...

Lý Ý Di điền vào tờ hội viên, giao cho quầy lễ tân, còn không quên hỏi một câu: “Vậy tôi trở thành hội viên là có thể hẹn người cắt tóc rồi phải không?”

“Đĩ nhiên, nhưng còn phải xem thời gian của nhà tạo mẫu tóc mà quyết định, xin hỏi ngài muốn hẹn nhà tạo mẫu nào? Tôi giúp cô kiểm tra thời gian làm việc.” Tiểu thư lễ tân mỉm cười, đi đi con chuột, mắt nhìn chăm chăm vào máy tính.

“Xin hỏi ở chỗ này có phải có một người tên Tào Thiệu Trạch hay không? Tôi muốn hẹn anh ta.”

Khuôn mặt tươi cười của tiểu thư lễ tân cứng lại, Lý Ý Di còn tưởng rằng mình nói sai tên, nơi này vốn không có người này, nhưng tiểu thư lễ tân cảm lấy bản cô vừa điền, liếc mắt nhìn, mặt tiểu thư lễ tân từ cứng ngắc chuyển thành kinh ngạc.

“Xin hỏi, cô là Lý Ý Di tiểu thư sao?”

Cô gật đầu, chỉ thấy hai tiểu thư lễ tân khác cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, một người trong đó cầm điện thoại lên bấm số, một bên nói với cô: “Mời cô đến phòng VIP nghỉ ngơi, ông chủ lập tức tới ngay.”

“Ông... Ông chủ?”

Một tiểu thư lễ tân khác dẫn đường cho Lý Ý Di, làm cho Lý Ý Di không hiểu được, “Có phải là nhầm lẫn gì không? Tôi chỉ muốn cắt tóc...!”

Kết quả, cô bị người ta dẫn vào thang máy đi lên lầu hai, thì ra lầu hai à tầng VIP chuyên dụng, mà cô thậm trí đến thẻ hội viên còn chưa có, đã được đến nơi mà hội viên bình thường không thể vào này.

Lý Ý Di cảm thấy nhất định là nhầm lẫn, mặc dù cô và Tào Thiệu Trạch không thể nói là quen biết, nhưng muốn cô tin anh là ông chủ nơi này quả thật tương đối khó khăn.

Cô thừa nhận mình không có mắt nhìn người, nhưng trong ấn tượng của cô, dáng vẻ Tào Thiệu Trạch chắc cũng chỉ lớn hơn cô hai ba tuổi thôi? Anh làm người ta có cảm giác như là một đứa trẻ to xác mà thôi, chẳng lẽ là trùng tên họ?

Lý Ý Di đang phỏng đoán lung tung, nhân viên phục vụ đưa tới một cuốn tạp chí, trên bìa tạp chí in hình một nữ minh tinh quốc tế nào đó, đột nhiên in tên tuổi Tào Thiệu Trạch.

Cô cầm lên, theo mục lục tìm được chuyên mục giới thiệu Tào Thiệu Trạch, vừa nhìn thì thấy không sao cả, thì ra ông chủ của cửa tiệm “Tinh” đúng là người đàn ông ngày đó cô gặp ở công viên, hình được in rất rõ ràng, mặc dù trong hình người đàn ông có vẻ thông dong chừng chạc, nghiêm nhiên là một thanh niên thành đạt, thế nhưng gương mặt không thể nghi ngờ, chính là người đã cực kì hoảng loạn khi cô ngã vào đài phun nước.

Thật là, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, Lý Ý Di xem tạp chí giới thiệu về anh, nói cha mẹ sống ở Pháp, từ nhỏ sống ở Paris được nghệ thuật hun đúc, lại có cơ duyên làm quen nhà tạo mẫu nổi tiếng, được chỉ điểm.

Anh sinh ra ở Paris, ở đó nhất định sẽ nổi tiếng, sau lại quyết định về nước gây dựng sự nghiệp, chỉ trong vòng nửa năm đã đem ý niệm của mình biến thành cửa tiệm “Tinh” như ngày hôm nay.

Tuy nhiên, bên trong tạp chí sưu tầm đều được thổi phồng lên, nhưng Lý Ý Di vẫn bị từng việc của Tào Thiệu Trạch hù dọa, một cô còn muốn giúp đối phương nâng cao thành tích.

Cửa không dấu hiệu bị người đẩy ra, cái người đàn ông ở trên tạp chí có vẻ hăng hái hiện giờ đầu đầy mồ hôi, thờ hờn hển, ăn mặc bình thường, áo T cổ tròn, quần jean cùng giày thể thao.

Anh nhìn một cái liền thấy cô ngồi trên ghế sa lon, “Ý Di! Em cuối cùng cũng đến rồi!”

“Ách...” Ánh mắt anh hưng phấn giống như nhìn thấy con mồi, khiến Lý Ý Di không khỏi nghĩ đến bộ dạng của anh ngày đó ở trong công viên, cô lại len lén liếc mắt nhìn tờ tạp chí, người đàn ông với bộ quần áo thời trang hướng về phía ông kính mỉm cười.

Tạp chí này quả nhiên không thể tin được.

“Tôi còn đang nghĩ nếu em không tới phải làm sao bây giờ, em rốt cuộc đáp ứng làm người mẫu rồi!” Tào Thiệu Trạch rất không khách khí đặt mông ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy đồ uống trước mặt Lý Ý Di lên uống ừng ực ừng ực đến khi thấy đầy, lại đem ly thủy tinh đặt lên bàn, trong quá trình này ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi cô.

Lý Ý Di liếc nhìn ly nước mình uống được một nửa, hiện tại đến cận cũng không còn trong ly, “Anh rất nóng à? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Cô cảm thấy toàn thân anh giống như ở trong nước, nhìn qua có vẻ rất nguy hiểm.

“Không cần, hôm nay là ngày cuối cùng ước định hai tuần, tôi còn đang suy nghĩ, nếu em không thay đổi chủ ý, tôi nên làm cái gì bây giờ, nghe nói em tới

đây, tôi liền vội vàng chạy tới.”

“Thế nào, anh còn chưa tìm được người mẫu sao?” Lý Ý Di thật bất ngờ, anh thật sự đợi cô hai tuần.

“Người khác? Ý Di, tôi đã tìm được em nha!” Tào Thiệu Trạch kinh ngạc không phải là giả.

Lý Ý Di rung động thật lớn, cô cảm thấy thế nào cũng không thể nói rằng cô chỉ đến đây để cắt tóc mà thôi.

“Ách... Nhưng tôi rất lùn.” Cô nói.

Tào Thiệu Trạch rất hào phóng mà cười lên, “Cũng không phải bảo em đi lên đài chữ T, chỉ là tạo hình thôi, em thậm chí không cần động.”

Không cần động? Nghe có vẻ rất dễ dàng.

“Cái gọi là “tạo hình” rốt cuộc là gì?”

“Chính là làm tóc một chút, hóa trang một chút, thay một vài bộ trang phục, có chút giống một cuộc “đại cải tạo” của các cô gái. Thế nào, tôi chưa có nói qua với em sao?”

Tào Thiệu Trạch thấy cô lắc đầu, ngượng ngừng cười to hai tiếng, “Đó nhất định là do lúc tôi gặp được em quá hưng phấn, quên nói rõ với em, nhưng bây giờ nói cũng không muộn á!”

Cải tạo? Lý Ý Di không thể tưởng tượng nổi mình còn có thể thay đổi thành hình dáng gì, nhưng cái này không thể nghi ngờ là rất có sức hấp dẫn, cô nhỏ giọng hỏi Tào Thiệu Trạch: “Chính là làm cho người ta trở nên xinh đẹp đó sao?”

“Ý Di, em vốn rất đẹp!” Tào Thiệu Trạch suy nghĩ một chút, nói: “Phải nói là đem vẻ đẹp của em biểu hiện ra ngoài.”

“Cho nên, ý là có thể làm cho bạn trai cũ của tôi giật mình sao?” Lý Ý Di hỏi.

“Bạn trai cũ của em?”

“Đơn giản mà nói thì là anh ta chê tôi quê mùa, nên đá tôi đi.” Theo như lời mẹ cô phân tích thì đúng là như vậy.

“Thật là người đàn ông không có mắt, tôi nghĩ anh ta mà thấy bộ dạng của em trên TV nhất định sẽ kinh ngạc không nói được lời nào.” Tào Thiệu Trạch oán hận nói, giống như đang bắt bình giùm cô.

Lý Ý Di không có tâm tư cảm kích anh, cô mới vừa hạ quyết định giúp anh lại nảy sinh dao động lớn, “Anh nói cái gì, TV? Cái gì TV?”

“Chính là một tiết mục TV bình thường thôi! Chỉ là không sao, ý tứ của em chính là đáp ứng tôi rồi đúng không, bất kể là bạn trai cũ hay cái gì, tôi nhất định biết em thành người con gái đẹp nhất thế giới, em cứ yên tâm giao bản thân cho tôi đi!”

“Không, tôi không an tâm, anh phải giải thích rõ ràng, cái gì TV...”

Tào Thiệu Trạch kéo cô, không để ý đến câu hỏi của cô, kéo cô đi về phía phòng tạo hình, “Đi thôi, đi thôi, chúng ta bây giờ phải đi tạo hình thử.”

“Không được, cái gì TV, chẳng lẽ là muốn lên TV sao? Anh không nói với tôi chuyện này! Lý Ý Di liều chết chống cự.

“Tôi chưa sao? Vay nhất định là do nhìn thấy cô quá hưng phấn nên quên mất, chuyện này bây giờ nói cũng không muộn, không sao cả!”

“Ai nói không sao cả! Đây..... Đây!”

Lý Ý Di có cảm giác như mình bị người ta lập bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Theo lời Tào Thiệu Trạch thì chỉ là một tiết mục của đài truyền hình, đặc biệt giới thiệu các lĩnh vực chuyên môn của các doanh nhân, gần đây muốn giới thiệu Tào Thiệu Trạch. Tiết mục này có tỉ lệ người xem TV rất cao, đối với “Tình” có thể tạo được tiếng tăm lớn, Tào Thiệu Trạch cũng rất coi trọng chuyện này.

Trong đó có một mối quan trọng, chính là Tào Thiệu Trạch tự giới thiệu phương thức kinh doanh cùng cách quản lý của mình, vì thế anh cần một người

mẫu phối hợp cho phần thuyết minh của anh, cho nên người mẫu này có ý nghĩa rất quan trọng.

Khi Lý Ý Di biết mình trong lúc vô tình đã đáp ứng với người ta chuyện quan trọng như vậy, muốn đổi ý cũng không còn kịp, bởi vì tiết mục đó sẽ diễn ra vào chính ngày hôm sau.

Cô không thể tưởng tượng nổi, Tào Thiệu Trạch nói cho cô hai tuần suy nghĩ, thế nhưng anh lại không chừa đường lui cho bản thân, nếu như, cuối cùng cô không đồng ý, hôm sau phỏng vấn anh dự định sẽ làm sao bây giờ? Đối với hành động điên cuồng không chừa lại đường lui của anh, Lý Ý Di không nói nên lời từ chối anh.

Hôm đó chụp hình, Lý Ý Di tựa như đi vào đường hầm kì diệu đến với thế giới của những con rối gỗ, tất cả đều làm cô cảm thấy xa lạ, mà cô chỉ việc làm theo chỉ thị của người khác, nhiếp ảnh gia bảo cô đứng ở chỗ nào, dùng bộ dạng gì đi về phía Tào Thiệu Trạch thì cô liền làm như thế.

Tào Thiệu Trạch rất thường nhìn cô, cô không dám nhìn xuống phía dưới, anh làm cho cô mỉm cười, cô không dám có biểu hiện đau khổ, ngày kế tiếp cô hoàn toàn không biết mình đã trải qua những gì.

Một mình cô mà từ đầu tới cuối thay tới bốn năm bộ quần áo, trên người đeo đồ trang sức còn nhiều hơn cô đeo cả một đời, kiểu tóc cũng thay đổi liên tục, Tào Thiệu Trạch đặt nội dung chủ đề là “đa dạng”, thì ra tất cả đều là cô.....

Đợi đến lúc nhân viên chụp hình rời đi, Lý Ý Di vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh, bên trong cửa tiệm nhân viên đang quét dọn làm cho cô đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong.

Tào Thiệu Trạch vừa trở về từ tổ chụp ảnh, không để ý đến người chung quanh, lặng lẽ đi đến sau lưng Lý Ý Di, vờn hai ngón tay nhẹ nhàng búng vào vành tay cô.

“A!” Lý Ý Di bị giật mình, ở sau lưng, Tào Thiệu Trạch cười trộm, cảm giác thành tựu khi gian kế được thực hiện.

“Kết thúc rồi sao?” Cô hỏi, cả ngày cứ ngây dại, cái gì cũng không biết.

“Kết thúc rồi, Ý Di, hôm nay thật cảm ơn cô!”

“Vậy tôi đi trước đây.” Lý Ý Di nghĩ mình ot lại cũng không có việc gì làm, đang muốn đi lại bị Tào Thiệu Trạch giữ lại.

“Cô mặc đẹp như vậy là muốn đi đâu à?” Anh cười hỏi.

“A, đúng rồi, tôi đi thay lại quần áo.” Lý Ý Di quên mình còn mặc quần áo người khác, đi về hướng phòng thay quần áo nhưng vẫn bị Tào Thiệu Trạch kéo lại.

“Cô hiểu lầm rồi! Ý tôi là nếu ăn mặc xinh đẹp như vậy mà không đi ăn tối thì có phải rất lãng phí không?”

Tào Thiệu Trạch đoán tính tình của cô cũng giống anh, hoặc là nói tác phong của anh rất phổ biến, anh lôi kéo Lý Ý Di đi về hướng thang máy, bởi vì chung quanh có rất nhiều người đang nhìn nên Lý Ý Di cũng không muốn cùng anh giằng co, vì vậy để anh lôi kéo đi ra ngoài.

Ngồi trong xe Tào Thiệu Trạch, Lý Ý Di có cảm giác như bản thân bị người ta lừa.

Lúc này đã qua thời gian cơm tối, đường phố cũng vắng hơn, Tào Thiệu Trạch vừa lái xe vừa trò chuyện cùng cô, nhìn qua tâm tình rất tốt.

“Ý Di, cô muốn ăn gì?” Anh hỏi.

“Không cần.” Lý Ý Di từ chối, nói: “Tôi về nhà là được rồi, mới vừa rồi nghe nhân viên nói muốn mở một bữa tiệc chúc mừng, anh chạy ra đây như vậy sao được.”

“Lễ chúc mừng? Tôi không biết.”

“Lúc anh không có ở đó bọn họ đã lên lút thảo luận, nói là muốn cho anh bất ngờ, hình như địa điểm cũng đã chọn xong rồi.”

“Ai kêu bọn họ không nói cho tôi, để bọn họ tự đi chúc mừng cũng tốt, không có tôi ở đó bọn họ càng tự tại. Ý Di, chúng ta ăn cơm ở đâu đây? Cô mệt mỏi cả ngày nhất định rất đói bụng?”

Lý Ý Di ở trong lòng than thở, mặc dù cô rất tán thưởng Tào Thiệu Trạch cố chấp, nhưng mà có nhiều lúc anh lại cố chấp như một đứa bé.

“Nếu cô không nói, tôi liền thay cô quyết định vậy.”

“Vậy ăn phở xào tốt lắm!” Lý Ý Di vội nói ra từ vừa nảy ra trong lòng.

“Phở?” Tào Thiệu Trạch nhìn cô một cái, “Phở là cái gì?”

“Anh chưa từng ăn phở xào?” Lý Ý Di đột nhiên nhớ ra anh lớn lên ở Châu Âu, cũng chỉ mới về nước được hơn nửa năm mà thôi.

Tào Thiệu Trạch lắc đầu một cái, vẫn như cũ nông nổi nói: “Không cần gấp gáp, cô chỉ cần nói cho tôi biết nhà hàng nào bán là được.”

“Nhà hàng?” Cái này là làm khó Lý Ý Di rồi, cô chưa từng đến nhà hàng ăn phở xào.

Kết quả, Lý Ý Di dẫn Tào Thiệu Trạch tới một chợ đêm cách chỗ nhà cô hai con đường, ở ngoài đường tìm một vị trí ngồi xuống.

Tào Thiệu Trạch hết nhìn bên phải lại quay sang nhìn bên trái, có vẻ rất hứng thú đối với chợ đêm, nhưng Lý Ý Di lại cảm thấy hối hận khi dẫn anh tới nơi này, sau khi bọn họ ngồi xuống thì không cách nào yên tâm ăn phở được, không biết có phải là do cô bị ảo giác hay không mà cô cảm giác mọi người qua đường đều đang nhìn bọn họ.

Tào Thiệu Trạch đối với món phở xào này cảm thấy rất có hứng thú, không thuận thực cầm lên chiếc đũa, không ngừng đưa vào trong miệng, còn không ngừng khen ngon, lão bán bị dụ dỗ lại tặng hai người một ly nước uống.

Đang ăn hào hứng, điện thoại của Tào Thiệu Trạch bỗng vang lên, anh một bên lăm bắm tối khuya sẽ là ai gọi, một bên nhận điện thoại, vẻ mặt từ không kiên nhẫn chuyển thành xin lỗi, “A! Thật xin lỗi, tôi quên mất! Tôi hôm nay không đi được rồi, làm phiền mọi người giúp tôi hủy bỏ.”

Anh muốn đi đâu sao? Lý Ý Di không có thói quen nghe lén điện thoại của người khác, nhưng lại không ngừng được suy nghĩ muốn nghe nội dung cuộc điện thoại.

Lại nghe Tào Thiệu Trạch nói: “Đúng vậy, đúng vậy, giúp tôi nói tiếng xin lỗi với các quản lý.”

Lý Ý Di uống một ngụm nước, thiếu chút nữa là phun hết cả ra, Tào Thiệu Trạch cúp điện thoại, thấy cô bộ dáng nhếch nhác, hướng cô cười một tiếng, giải thích: “Bạn của tôi có giúp tôi đặt một phòng ăn, nhưng tôi quên nói cho họ biết tôi có việc không đi được.”

"Anh có hẹn với người ta ăn cơm sao?" Nhìn đáng vẻ anh bàng quang như vậy, Lý Ý Di thấy khăn trương thay anh.

"Đúng vậy, tôi có hẹn cô ấy ăn cơm." Tào Thiệu Trạch cười hi hi, lại tiếp tục gấp phở xào lên say sưa ăn ngon lành.

Lý Ý Di mất nửa ngày mới hiểu được ý tứ của anh, cô không biết phải nói gì để diễn tả tâm tình của mình lúc này.

"Anh đã đặt sẵn phòng ăn rồi hả? Đặt phòng ăn rồi còn tới ăn phở xào?" Cô thử dò xét hỏi.

"Bởi vì em muốn ăn cái này." Tào Thiệu Trạch giống như là đương nhiên nói: "Nếu đã muốn mời em ăn cơm đương nhiên là phải ăn món em thích rồi, tôi là sợ ngộ nhờ em không nghĩ ra được muốn ăn cái gì, không có nơi để đi cho nên mới chuẩn bị trước, chỉ là nhưng cái kia không quan trọng, quan trọng nhất là em cảm thấy vui vẻ."

Đối với việc anh coi "trọng mình" Lý Ý Di rất cảm động nhưng cũng thấy thật ngại, "tôi ăn cái gì cũng được, anh làm như thế tôi sẽ rất ngại."

"Đây là để cảm ơn em mà, hôm nay nếu không nhờ có em giúp một tay tiết mục lần này của tôi đã thất bại rồi."

Có cần khoa trương như vậy không, Lý Ý Di hỏi anh: "Tôi biểu hiện có được không?"

"Di nhiên, em không biết mọi người đều nhìn em không rời mắt nổi sao? Tại sao lại nghi ngờ mình như vậy?"

Tào Thiệu Trạch mặt mày hớn hở khiến Lý Ý Di xác định không phải là bản thân suy nghĩ nhiều, tất cả mọi người đang nhìn bên này.

"Bọn họ chẳng qua là cảm thấy kì quái thôi?" Cô bị biến thành trọng người loay hoay một ngay, thời gian soi gương cũng không có, nhưng suy nghĩ một chút, Tào Thiệu Trạch ở trên người cô làm một phen "công trình" đến cả mẹ ruột cũng muốn không nhận ra cô.

Tào Thiệu Trạch đột nhiên trừng cô, dọa cô giật mình, anh nghiêm mặt nói: "Ý Di em không thể không có lòng tin đối với mình như vậy!"

"Cũng không phải là không tin...." Lý Ý Di cúi đầu nhìn mình mặc một chiếc áo sơ mi cổ rộng in hoa văn bằng sắt nung (chỗ này ta cũng không hiểu aaaaaaaa...), còn kẹp chút dây chuyền làm trang sức, phía dưới là một cái quần ngắn màu trắng, cô không tưởng tượng ra được mình mặc y phục như vậy thì sẽ thành bộ dáng gì.

Trong lời nói không được tự nhiên, luôn cảm giác mình giống yêu tinh tu luyện thành người, nhưng lo sợ này mà nói ra chắc chắn Tào Thiệu Trạch sẽ trở mặt.

"Được rồi! Cơm nước xong tôi mang em đi một chỗ, chứng kiến điều này." Tào Thiệu Trạch không biết lại nghĩ tới cái gì.

Tính cách Tào Thiệu Trạch vốn là nhiệt tình như vậy, còn chịu văn hóa nước Pháp hun đúc, người như vậy rất dễ thân cận, cùng người như vậy ở chung Lý Ý Di cũng không ghét, nhưng anh thường xuyên nhiệt tình cùng cố chấp làm cô có chút không chịu nổi.

Bọn họ còn chưa biết nhau được mấy ngày nhưng cô có thể khẳng định nếu như cô có một anh trai hoặc em trai như vậy chắc chắn cô sẽ phát điên mất.

Ăn cơm xong, rõ ràng nơi này chỉ cách nhà mình hai con đường nhưng Tào Thiệu Trạch lại kiên trì bắt cô ngồi vào trong xe của anh, đi hơn nửa giờ tới một quảng trường.

Bọn họ dừng xe ở dưới lầu một cao ốc, Tào Thiệu Trạch dẫn cô vào thang máy nhấn tầng thứ 23.

“Đây là nơi nào?” Lý Ý Di hỏi.

Tào Thiệu Trạch thực tự hào cười nói: “Nơi này là phòng làm việc tôi chọn trúng, nó vốn là phòng học vũ điệu, sau lại cho thuê, tôi liền mượn, bây giờ còn đang lắp đặt thiết bị, cho nên có chút hỗn loạn.”

“Không có gì á..., nhưng chúng ta tới nơi này làm gì?”

“Em có biết tôi vì sao lại mượn nơi này làm phòng làm việc không? Địa điểm vắng vẻ, giao thông cũng không thuận lợi.” Tào Thiệu Trạch thần bí nói: “Bởi vì nơi này có một mặt gương thần kì!”

“Gương?”

“Cinderella xuyên y kính, em chưa từng nghe qua sao?”

Lý Ý Di nhìn anh nói xong nhưng chỉ có thể nhìn anh mắt hững mà lắc đầu, bày tỏ là không biết.

Tào Thiệu Trạch giống như là đã chờ tới, rất kiên nhẫn giả thích cho cô, “Người mượn phòng học vũ điệu trước kia nói cho tôi biết, bởi vì những người nhìn vào chiếc gương này cuộc sống sau này sẽ rất thuận lợi, còn có thể thành ngôi sao, cho nên bọn họ liền đặt tên cho chiếc gương này là ‘Cinderella xuyên y kính’. Truyền thuyết như vậy không phải rất đẹp sao? Em luôn không tự tin như vậy, tôi cảm thấy em rất cần thiết đi nhìn chiếc gương này.”

Lý Ý Di thiếu chút nữa muốn ngắt đi, anh lái xe mang cô đi xa như vậy chỉ là để nhìn một chiếc gương?

"Nếu là soi gương thì ở đâu cũng có thể soi được mà, thí dụ như bây giờ ở trong thang máy cũng có thể soi." Cô chỉ vào hình ảnh của hai người ở trong thang máy.

Cũng không phải là cô tự ti, chỉ là cô không có khái niệm đẹp xấu, cô vẫn luôn cảm thấy cách ăn mặc của mình rất thỏa đáng, nhưng dường như người khác không cho là vậy, nếu như cô thay đổi bề ngoài có thể làm cho đường tình duyên của bản thân thuận lợi hơn thì cũng không có gì là không tốt.

Trong thang máy là hình ảnh một cô gái với mái tóc dài uốn xoắn xõa xuống vai, khuôn mặt trang điểm nhẹ, toàn thân mặc một bộ y phục cân xứng phối hợp với một đôi giày màu xanh đế bằng, đừng nói là mẹ cô mà ngay cả chính cô cũng không nhận ra mình nữa rồi.

Như thế thì thế nào? Cũng chỉ là một chút thay đổi theo ý của người kia là nói cho dù cô có thay đổi thành thế nào thì vẫn chỉ là cô mà thôi, cô nghĩ không ra, chỉ cần như vậy là có thể thay đổi cái nhìn của người khác đối với cô sao? Bởi vì không nghĩ ra cho nên không cảm thấy có gì đặc biệt.

"Vậy làm sao em một chút cũng không hưng phấn, không cảm thấy mình đẹp sao?" Tào Thiệu Trạch gấp đến độ đem đầu của cô xoay lại đối diện với cửa kính trong thang máy, đối với việc cô không biết thương thức mình là không thể chấp nhận, "Ý Di, em cần một ám hiệu, cần tạo ra lòng tin với mình, vì vậy em cần một chiếc gương thần kì."

Thật là, cô cũng không phải là người khiêm khuyết cái gì mà cần ám hiệu.

###

Hai người nói qu nói lại chẳng mấy chốc thang máy đã lên đến tầng 23, Tào Thiệu Trạch móc ra một cái chìa khóa, đi đến trước một cánh cửa bình thường, mở cửa ra, Lý Ý Di theo Tào Thiệu Trạch đi vào trong, Tào Thiệu Trạch mở đèn lên, Lý Ý Di nhìn quanh căn phòng nhất thời choáng váng.

Bên trong căn phòng rất rộng lớn, còn có một vai cong cụ lắp đặt thiết bị của công nhân lưu lại, dưới đất còn có..... một chiếc gương bị vỡ.

Ban đầu tất cả các mặt tường đều là kính, nhất định là ban ngày đã xảy ra tai nạn, kính bể đầy đất, trong đó phần lớn đã được quét lại thành từng đồng chỉ còn sót lại một ít có thể là công nhân vội kết thúc công việc vội tụt vội trên mặt đất, nếu không chú ý đạp phải tất dễ bị thương.

Lý Ý Di rất muốn an ủi Tào Thiệu Trạch mấy câu nhưng lại nhớ đến bản thân chưa từng an ủi người khác, không có kinh nghiệm nên lại thôi.

"Trời ạ...." Tào Thiệu Trạch che miệng, "Tôi rõ ràng đã nhắc bọn họ phải bảo quản nó thật tốt."

"Có lẽ là trong quá trình lắp đặt đã xảy ra sự cố, cũng có thể là bọn họ nghe lầm chỉ thị của anh...." Lý Ý Di cũng chỉ có thể nói: "Anh đừng quá khổ sở."

"Tại sao có thể như vậy! Xảy ra chuyện lớn như vậy mà họ cũng không báo với tôi một tiếng, quan trọng nhất là Cinderella xuyên y kính bị hủy, nếu em mà thấy chiếc gương không lồ ấy nhất định sẽ rất vui vẻ!"

Không đối với mặt tường giống như gương sẽ chỉ làm cô cảm thấy xấu hổ thôi... Lý Ý Di suy tư liên tục còn nói với anh, mặc dù tôi không biết rõ cái này có tác dụng an ủi gì hay không, nhưng nếu nó thật thần kì như lời nói thì phòng học vũ điệu này cũng không có đóng cửa để cho thuê rồi, như vậy tôi nghĩ đây cũng chỉ là một lời đồn đại mà thôi."

"Nhưng em không cảm thấy truyền thuyết này là một chuyện tình rất đẹp sao?" Tào Thiệu Trạch chán nản dựa vào tường ngồi trên đất, "Coi như là một chiếc gương bình thường, cũng không phải là mặt kia, cinderella của tôi không còn nữa....."

Tâm tình của anh thực sự là đang xuống dốc nhưng suy nghĩ vừa rồi lại rất thuần túy, khiến Lý Ý Di không thể nào mặc kệ, lương tâm của cô sẽ nói cô quá lạnh lùng.

"Ách, Tào tiên sinh...."

"Gọi tôi Thiệu Trạch."

"Thiệu Trạch, tôi chưa từng nói cho anh biết tôi làm việc gì?" Cô xác định mình chưa từng nói với anh cho nên nói tiếp. "Tôi làm việc ở cục nghiên cứu khoa học quốc gia."

"À?" Tào Thiệu Trạch chợt ngẩng đầu lên, "Ý Di em là nhà khoa học sao?"

"Chỉ là công việc nhìn chút cổ liệu cũ kĩ thôi." Lý Ý Di mặt hơi nóng, cô rất ít khi cùng người khác chủ động nói về công việc của mình. "Nếu như là anh chỉ muốn đề cho tôi tin tưởng mình rất đẹp, truyền thuyết cô bé lọ lem gì đó tôi cũng không muốn, phải nói là tôi cũng không có tốt đẹp như vậy."

"Khi còn bé, những người bạn nhỏ xung quanh luôn đàm luận về Doremon, mọi người hỏi rồi muốn cái gì từ nó thì tôi cũng chỉ muốn cái túi Bách Bảo để xem nguyên lý không gian bốn chiều có thật hay không.... Tóm lại, tôi vốn là một người như vậy đấy. Tôi cũng không phải là không thích làm đẹp, ngược lại tôi rất là thích, bản chất của tôi không hề thay đổi, bản thân tôi cũng không có tiến bộ gì, phải nói thế nào đây, đột phá?"

"Ý Di, mặc dù tôi không hiểu rõ ý của em, nhưng cả thấy em rất giỏi." Tào Thiệu Trạch vẻ mặt sùng bái, "Tôi vốn tưởng rằng em đối với việc tôi tạo hình cho em không hài lòng, nói như vậy là em muốn lột xác về nội tâm chứ không phải là bề ngoài hả? Không hổ là nhà khoa học, tôi không nhìn lầm người, em quả nhiên không giống người khác."

"Tôi không phải là nhà khoa học gì cả." Lý Ý Di ngược ngùng quay mặt đi chỗ khác, "Hon nữa tôi cũng không có giỏi như vậy. Dĩ nhiên trở nên xinh đẹp là chuyện tốt, thành thật ra còn không bằng nói tôi không có mặt, không biết thương thức." Thay vì nói thay đổi ngoại hình của mình còn không bằng nói vô muốn thay đổi tính tình để hòa hợp với mọi người chung quanh, chính vì biết mình như vậy cho nên mới không cảm thấy có gì vui mừng.

"Thẩm mỹ của bản thân chính là do đại đa số mọi người áp đặt ra ngoài. Mỗi người ánh mắt bắt đầu cũng là chuyện rất bình thường, cách ăn mặc trước kia của em tôi rất thích, bây giờ cũng thích, quan trọng là em cũng thích ánh mắt của tôi. Làm tiết mục rất quan trọng nhưng là tiết mục khách mà em lại là khách của tôi, nếu như tôi tạo hình mà khiến em không hài lòng thì cho dù người khác có nói thế nào cũng vô dụng, đây cũng là điều làm thợ trang điểm cảm thấy tự ái."

"Hả? Nói như vậy là trong lúc vô tình tôi đã làm tổn thương lòng tự ái của anh?" Lý Ý Di cả thấy buồn cười, khó trách cinderella anh cũng mời ra được.

"Cũng có chút á." Tào Thiệu Trạch gãi gãi đầu, "Quay đầu lại lại là em cho tôi niềm tin. Tôi thật sự là thất bại."

Hai người rơi vào trầm mặc, cũng cảm thấy mình đủ nhàm chán, bận rộn một ngày, không nghi ngại thật tốt lại chạy tới đây đàm luận cái này, giống như đây là chuyện rất quan trọng vậy.

"Thật xin lỗi, con người tôi khi kích động lên sẽ bất chấp hậu quả, em nhất định là mệt chết đi được, tôi còn lỗi em chạy tới chạy lui." Tào Thiệu Trạch tuy là đang nói xin lỗi nhưng lại không nhận được mà bật cười.

Lý Ý Di càng thêm xác định mình không nên làm người, một câu lễ phép ca ngợi cũng không nói, hơn nữa cô còn là con gái. Cô cũng không phải Venus, cô xấu xí thì có quan hệ gì đâu, cùng cô thảo luận cái vấn đề này đúng là đã làm khó một người nghiêm túc như Tào Thiệu Trạch rồi.

"Tôi rất tốt nhưng gương của anh thì làm sao đây, không phải nó rất quý sao?" Cô rất tiếc hận cho anh nha, không phải là vì nó nên anh mới thuê căn phòng này sao?

Tào Thiệu Trạch lấy lại tinh thần đứng lên, lại khôi phục giống như lúc trước, "Em nói đúng, đẹp hay không là do bẩm sinh, không phải do mình áp đặt, cứ xem như chiếc gương đó thực sự có ma lực, nhưng trên đời này có bao nhiêu cinderella? Có khi lại soi ra một ác ma cũng không chừng ấy chứ, cho nên không thể quá mê tín."

"Á, anh hình như xem rất nhiều truyện cổ tích nha."

"Hon nữa còn đều là những truyện mà các nữ sinh thích xem, tôi còn từng vì tiểu nữ nhân ngư mà rơi lệ, còn em?" Tào Thiệu Trạch có cảm giác tự hào không giải thích được.

"Cá biến thành người là điều không thể rồi, biến thành bọt lại càng không có tính khoa học đi, loại chuyện đó căn bản là không thể xảy ra, anh đừng khổ sở." Lý Ý Di an ủi.

"Ý di, em nói thật giống với mẹ của anh, như vậy không hay...."

Lý Ý Di liếc anh một cái, "Nếu như nước ấm có thể vượt qua Celsius 3000 độ như vậy sinh vật sẽ biến thành khí, có người bị sét đánh biến thành tro cũng là vì nguyên nhân này. Trong cơ thể con người, thanh kinh hóa chất gặp nhiệt độ trong nháy mắt sẽ khô, như vậy so với trạng thái khí vẫn còn rất khác biệt chứ đừng nói là biến thành bọt, hơn nữa nước biển cũng không có Celsius 3000 độ, vậy làm sao người có thể biến thành bọt đây?"

Tào Thiệu Trạch nghe mà ngốc đến phát愣, nửa ngày sau mới chậm rãi nói: "Ý Di, đó là truyện cổ tích mà."

"Nhưng cũng sẽ lừa gạt người, còn nữa, mới vừa rồi anh nói nếu soi chiếu gương kia thì sẽ hạnh phúc, cho dù thật sự có chiếc gương đó cũng chỉ là vấn đề ti lệ, quả thật có rất nhiều chuyện trùng hợp, nhiều trùng hợp cũng sẽ thành truyền thuyết, nói cho cùng cũng chỉ là vấn đề ti lệ, giống như có người mua phim màu trong hộp đựng đầu, thí dụ như Kennedy gia đình huyề thoai, ngẩng nghĩ kĩ nguyên nhân trong đó cũng có thể tìm ra được nguyên lý."

A, Tào Thiệu Trạch thật sự tin tưởng cái gì Doremon,... Căn bản không đánh động được cô, Tào Thiệu Trạch hết sức khổ não vỗ vỗ chán, một tay đẩy cô đi ra cửa, vừa đi vừa khuyên can, "Ý Di, coi như là vấn đề ti lệ, nhưng cũng sẽ tạo ra cho người ta hy vọng, không phải sao?"

"Nhưng muốn bước về phía trước thì không thể trầm mê trong những thứ kia." Lý Ý Di nghiêm trang nói.

"Nói thí dụ như mỹ nữ và dã thú em khẳng định chưa biết. Nếu như một người có thể thiện lương thì cho dù bề ngoài có xấu xí cũng sẽ biết thương thức bản thân, đây không phải là chuyện rất tốt sao?"

"Vậy sao?" Lý Ý Di dưới sự dẫn đường của anh đi vào thang máy, hai người chỉ lo ngơ ngác một lời ta một câu, "Thương thức nội tâm của nhau ngược lại là chuyện rất tốt, thế nhưng không phải nói Quasimono còn có người con sao? Mà cái dã thú đó, trước không nói đến việc biến thành dã thú là có thật hay không, hẳn căn bản là người chuyên cưỡng bức dân nữ, làm chuyện phạm pháp, chẳng lẽ đứa bé cũng phải học theo hắn, thícý người nào liền đem người ta giam lại? Như vậy không phải xã hội sẽ loạn sao?"

Tào Thiệu Trạch bị cô nói cho á khẩu không trả lời được, nhưng anh làm sao có thể nhận thua, "Không không, em tại sao có thể suy nghĩ đơn thuần tốt đẹp như vậy? Công chúa Bạch Tuyết, Thụy mĩ nhân, họ sẽ khóc đấy."

"Anh là nói những người kia đang ngủ bị nam nhân cưỡng hôn xong còn phải yêu đối phương sao?"

Tào Thiệu Trạch thật sâu cả nhận được tuổi thơ của mình đã bị ô uế rồi. Hai người ban đầu là nói về chuyện Lý Ý Di đẹp hay xấu, bây giờ lại đàm luận chuyện cổ tích.

Thời gian trôi qua Lý Ý Di không biết bản thân trở về nhà dưới tình huống nào, mà hai người tranh luận cũng không có kết quả, ai cũng không thuyết phục được ai, hai người ai cũng không thêm nói nhiều nữa câu nhưng là nhất định muốn phân ra thắng bại, Tào Thiệu Trạch muốn bảo vệ tuổi thơ của hàng tỉ bạn nhỏ trên thế giới, mà Lý Ý Di lại hoàn toàn nghiêng về phía khoa học, để cho Lý Ý Di kinh sợ đó là nghị lực của Tào Thiệu Trạch vượt qua tưởng tượng của cô.

Từ sau lần chia tay đó, Tào Thiệu Trạch không những không có cắt đứt liên lạc với cô, còn trong lúc cấp bách bớt chút thời gian gọi điện cho cô nói đã tìm ra luận điểm mới để chứng minh chuyện cổ tích trên thế giới này là rất tốt đẹp.

Mà Lý Ý Di đang ở nhà đọc sách hay đang làm báo cáo, bất kể là đang làm gì, chỉ cần là dưới tình huống cho phép cô cũng sẽ bớt chút thời gian ra cùng anh đàm luận, bác bỏ luận điểm mới của anh.

Có một đoạn thời gian các đồng nghiệp của cô đều cho rằng cô ra nhập tổ chức tà giáo gì nên lấy tên các nhân vật trong chuyện cổ tích. Cô làm sao có thể giải thích với mọi người đây, nhất định sẽ bị cười chết, nhưng chính cô cũng cảm thấy vui vẻ, không biết anh có cảm thấy như vậy không.

Tào Thiệu Trạch là người theo chủ nghĩa lãng mạn, còn cô lại theo chủ nghĩa hiện thực, nhưng bọn họ cũng rất hợp nhau, đề tài người khác cảm thấy nhàm chán nhưng cô lại cảm thấy rất vui vẻ.

Bọn họ đều là người bạn rộng, nhưng trong một tháng này, bọn họ lại thỉnh thoảng gọi điện thoại trò chuyện từ cổ tích tới các món ăn, thức ăn ngon lại hàn huyên tới chuyện phong cảnh, có khi là các sinh vật kĩ thuật, thực vật, chưa từng có phương diện nào thống nhất, cũng chưa thuyết phục được bên kia, chẳng qua là cảm thấy đề tài này không sao thì cũng rất tự nhiên chuyển sang đề tài khác.

Tào Thiệu Trạch trở thành một vị bằng hữu thần kì của cô, để cô quên mất bọn họ quen biết chưa tới một tháng, mà gặp mặt mới chỉ có hai lần. Quan trọng nhất là Lý Ý Di quên mất tình huống quen biết anh, cho đến một tháng sau trên tivi truyền ra kỉ sự tập của Tào Thiệu Trạch.

Lập tức Lý Ý Di trở thành tâm điểm cho người ta bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trương trình sự tập của Tào Thiệu Trạch hết sức thành công, điều duy nhất anh nghĩ đến chính là gọi điện cho Ý Di, hẹn cô ra ngoài ăn mừng một phen, bọn họ đã lâu không gặp, ra ngoài ăn mừng một bữa cũng rất bình thường.

Nhưng các đồng nghiệp của anh thấy anh cao hứng bừng bừng muốn ra ngoài cùng Lý Ý Di ăn mừng thì không hiểu hỏi, một người mẩu mà thôi, có quan trọng vậy không?

Những lời này không thể nghi ngờ là đã đập tắt hăng hái của Tào Thiệu Trạch, đồng thời cũng làm anh thanh tĩnh lại. Đúng vậy, tiết mục có thể thành công cũng không phải chỉ có mình công loa của Lý Ý Di, các đồng nghiệp cũng đã rất vất vả, thế nhưng anh lại chỉ muốn tìm người mẩu đi ăn mừng, chắc các đồng nghiệp rất bất mãn.

Nhưng là Ý Di rất bận nha, hôm đó cô là đặc biệt xin nghỉ để đến giúp một tay, sau đó qua điện thoại anh biết được gần đây các cô có một kế hoạch, mặc dù không biết đó là kế hoạch gì, nhưng cô có ý nói cho anh biết bởi vì kế hoạch này cho nên lúc đi làm điện thoại của cô sẽ mất sóng cho nên gần đây không cách nào thường xuyên liên lạc.

Đương nhiên anh rất cao hứng khi cô chủ động nói cho anh biết điểm này, đồng thời cũng rất thất vọng vì không thường xuyên nghe được giọng của cô. Cô rất bận, anh làm sao không biết xấu hổ mà đi quấy nhiễu cô, mà trước mắt khó có được cơ hội hẹn cô ra ngoài gặp mặt như vậy.

Tào Thiệu Trạch từ chối thật lâu, cuối cùng vẫn là cùng mọi người ra ngoài ăn mừng, anh cảm thấy không nên bởi vì mình mà làm hỏng tâm trạng của mọi người, làm loạn cuộc sống của Lý Ý Di, dù sao anh cũng không phải là gì của cô, anh lấy lý do gì để gặp cô, cô cũng có bạn trai của mình nha.

Ai, Ý Di nói cho anh biết, bởi vì tiết mục truyền hình truyền ra, cho nên cô ấy và bạn trai đã họp lại rồi.

Cái này đương nhiên là chuyện tốt, nghe giọng cô có vẻ thật cao hứng, cô bận rộn như vậy lại cùng bạn trai họp lại, nói như vậy không phải là ngay cả một chút thời gian dành cho anh, 'người bạn bình thường' này rồi. Tào Thiệu Trạch cảm thấy rất khó chịu.

Anh rất thích cùng cô nói chuyện phiếm, nguyên nhân là gì anh cũng không biết, anh cũng không phải là người thích tìm kiếm nguyên nhân, anh chỉ biết, cùng cô nói chuyện tâm tình của anh sẽ cảm thấy vui vẻ, thấy cô, anh có thể thanh tĩnh lại.

Anh thích cô bộ mặt phớt tình giọng nói, thích bộ dáng nhũ lông mày khi gặp vấn đề khó giải quyết của cô, coi như vấn đề kia chỉ như là tại sao khuy áo nam bên phải, nữ bên trái.

Cô không chỉ là người mẩu, cô chính là viên Đạm Tinh Hoàn của anh, lúc anh đang phiền não về chuyện người mẩu cho tiết mục ở trên đường đu dạo lung tung, anh bị ánh mặt trời làm cho sống đi chết lại thì cô xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Cô chân trần ở trong đài phun nước nghịch nước, trên mặt của cô không có một chút kịch cỡm, mặt không có vẻ gì. Cô làm hành động này không phải là để cho ban thân giống tình tiết trong phim thần tượng, chìm đắm trong loại tình cảm lãng mạn, mà giống như đang trả thù đài phun nước, hơi thở không được tự nhiên, đáng vẻ tức giận, anh liền bật cười.

Chính là cô! Dưới ánh mặt trời chói chang mang cho anh cảm giác đó là một cô gái trong sáng. Anh thậm trí không biết tên họ của cô, số tuổi, nhưng anh biết, nhưng anh tin tưởng cảm giác của mình, nếu anh đã nhìn trúng cô thì cô sẽ không cự tuyệt lời mời của anh.

Ý vào tự tin không có căn cứ, anh lần đầu tiên trong đời ở trên đường phố giống như một ngư lang kiếm khách chạy tới chỗ cô.

Dĩ nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ của anh, không thể vì lý do này mà đi quấy nhiễu cuộc sống của cô. Vì vậy, Tào Thiệu Trạch giờ ly rượu, vừa lớn tiếng ăn mừng tiết mục thành công, vừa lặng lẽ tiếc nuối Lý Ý Di không có ở đây.

Một đám đồng nghiệp vây quanh chỗ anh cũng giờ ly rượu lên, mọi người nhón nháo uống xong lại tìm một chỗ ca hát, còn có người đã lên mạng tìm xem nơi nào có phòng bao trống.

Nghe bọn họ nói uống rượu xong còn muốn đi hát Tào Thiệu Trạch có muốn lên tinh thần cũng không được.

"Sắc mặt lão bản thật không tốt nha, chắc không phải đau lòng vì tiền chứ!" Một người nói giỡn, những người khác cũng ồ ồ cười vang.

"Làm sao như vậy được, hôm nay tôi mời khách mà, mọi người cứ việc chơi vui vẻ đi!" Lời nói của Tào Thiệu Trạch giống như là thánh chỉ, mọi người đều tận tình hoạt động.

Xem ra hôm nay là phải chơi cả đêm rồi,.... Tào Thiệu Trạch mượn cớ đi phòng rửa tay tìm một chút không gian yên tĩnh.

Từ phòng rửa tay đi ra, qua quầy rượu, Tào Thiệu Trạch như bị điện giật, toàn thân rét run, anh dừng bước chân, quay đầu nhìn lại nơi mình vừa đi qua, vừa nhìn, anh có cảm giác như mình đang trên mây.

Anh thật có Siêu Năng Lực hay sao? Nếu không tại sao vừa nghĩ đến cái gì liền thấy cái đó, hay là cô nghĩ tới Lý Ý Di quá nhiều cho nên nhìn ai cũng thấy giống cô, nếu không sao anh có thể nhìn thấy cô ngồi ở quầy rượu cùng nam nhân uống rượu.

Tào Thiệu Trạch tự nói với mình phải tỉnh táo lại nhưng âm nhạc hỗn loạn cùng với đám người chật trội làm anh không thể tỉnh táo, anh thật nhìn thấy Lý Ý Di cầm ly rượu ngồi ở quầy rượu bên kia, bị ba người đàn ông vây quanh, cô còn cùng bọn họ cạ chén!

Anh không thể nào cạ chén, tóc của cô là do anh làm, quần áo của cô cũng là anh chọn, làm sao có thể là người khác! Mà ba người đàn ông vây quanh cô sao trong đó lại không có bạn trai của cô, mấy người kia] vừa nhìn cũng biết là cao thủ tán gái.

Tào Thiệu Trạch làm sao có thể xem như không có gì, anh trực tiếp xuyên qua đám người đi đến chỗ Lý Ý Di.

"Ý Di" anh cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, vạch ra mấy người đang vây quanh cô.

Lý Ý Di thấy anh cũng bày ra một bộ biểu tình gấp quỳ, điểm này anh hết sức hiểu.

"Thiệu Trạch! Thật đã đúng lúc a." Cô sau khi kinh ngạc, lại trở về trạng thái trước sau như một, không có một chút cảm giác phiền toái, hay làm việc sai bị bắt gặp.

"Thật là khéo." Tào Thiệu Trạch vỗ vỗ bả vai một người đàn ông trong đây, "Làm phiền nhường chỗ chút."

Người nọ làm bộ liếc anh một cái, thấy anh cao lớn lại có khí chất, nhìn qua không giống người dễ bị bắt nạt, lại hỏi Ký Ý Di: "Hắn là bạn của em?"

Lý Ý Di gật đầu một cái, bọn họ lẩm bẩm mấy tiếng, "Không có một tí sức lực nào" lại tản đi tìm mục tiêu khác.

Bọn họ đi rồi, Lý Ý Di còn rất bình tĩnh hỏi anh: "Anh cùng bằng hữu tới chơi à?"

Lời nói của cô làm Tào Thiệu Trạch thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, anh ngồi vào bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi cô: "Em tới đây với ai?"

"Một mình tôi." Cô nói.

"Một mình? Em một mình tới đây làm gì?" Tào Thiệu Trạch khẩn trương hơn, "Em có biết mấy người vừa rồi là ai không, còn dám cùng họ uống rượu, thật không biết suy nghĩ!"

"Tại sao? Rượu là của tôi, bọn họ không có đụng vào, chỉ là uống một chén thôi, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Bình thường cái rắm!" Tào Thiệu Trạch không nhìn được chửi một câu, nhìn cô một bộ biểu tình không biết đã xảy ra chuyện gì, không thể tiếp tục để cô ở đây, "Nơi này nói chuyện không tiện, chúng ta đi ra ngoài."

Anh cũng không đợi cô đồng ý đã kéo cô đi. Hai người đứng ở trên đường không khí mát lạnh thổi vào phổi tốt hơn nhiều.

"Em không biết con gái một thân một mình ở bên ngoài rất nguy hiểm không hả?" Tào Thiệu Trạch Hít sâu vài cái bắt đầu giáo dục cô, anh có thể xác định cô không thích đến những nơi này, "em mau ngoan ngoãn về nhà đi, anh giúp em gọi xe."

"Em không trở về, em sẽ chú ý an toàn." Lý Ý Di nhẹ nhàng nói hai câu lại làm Tào Thiệu Trạch cảm thấy thiếu dưỡng khí, đáng về cô kiên định giống như muốn đi hoàn thành sứ mạng vĩ đại gì vậy, bộ dáng giống như đang cấu kính với người nào đó, làm Tào Thiệu Trạch hết sức vô lực.

Anh cố gắng không nói lại cô, chỉ có thể trước tình thế lại, sau đó tận lực bình tâm tĩnh khí hỏi cô: "Em gần đây không phải đang bận rộn chuyện kế hoạch gì đó sao? Ngày mai còn phải dậy sớm, hay là về nhà trước, sau này nếu em muốn tới những nơi này mà không có ai bồi em, có thể tìm anh, anh nhất định sẽ bồi em."

Lý Ý Di hoàn toàn nghe không lọt, kiên trì nói: "em có thể tự mình đi, anh còn phải bồi những người khác, không cần lo cho em." Nói xong lại muốn đi vào bên trong.

"Ý Di." Anh thất bại gọi cô, "Em uống rượu khiêu vũ có thể tìm chỗ khác mà!"

Lý Ý Di dừng lại nhìn anh, nói một câu khiến Tào Thiệu Trạch không thể tưởng tượng nổi, cô nói: "Tôi muốn bồi dưỡng khí chất phụ nữ."

"Cái gì, cái gì khí chất?" Tào Thiệu Trạch ý thức được trong này nhất định có nguyên nhân khác, như vậy càng không thể để cô ở đây rồi.

Anh lần nữa kéo cô, hơn nữa lần này không hỏi ý kiến của cô đã chặn một chiếc xe taxi, nhét cô vào trong sau đó bản thân cũng ngồi vào trong xe, anh quyết định tự mình coi chừng cô.

Lý Ý Di cũng không có phản kháng gì nhiều, đáng về của cô giống như là muốn nói 'dù sao chân ở trên người cô, hôm nay không được còn có ngày mai, chính là thái độ này càng làm Tào Thiệu Trạch lo lắng hơn, anh nhất định phải quán triệt cô tốt hơn.

Lái xe được một đoạn, tài xế thúc giục anh nói ra địa điểm. Tào Thiệu Trạch thuận miệng nói ra một địa chỉ, sau đó gọi điện thoại cho nhóm đồng nghiệp chỉ để ý chơi kia phớt lờ anh sau, sau đó đem toàn bộ lực chú ý đặt lên người Lý Ý Di.

"Em sao lại tức giận?" Tào Thiệu Trạch hỏi cô.

"Không có gì." Nhìn bộ dạng cô tuyệt đối không giống như không có gì.

Dọc theo đường đi, cô không nói lời nào, anh cũng không nói lời nào, cứ như vậy trầm mặc cho đến khi xe dừng lại.

Lý Ý Di cho là anh sẽ đưa cô về nhà, kết quả lúc xuống xe mới phát hiện đây không phải nhà của cô mà là phòng làm việc đang được trang bị sửa sang ở chỗ tòa cao ốc mà lần trước anh đã đưa cô đến.

Lý Ý Di nửa ngày không nói được gì, Tào Thiệu Trạch đương nhiên biết cô đang nghĩ gì, anh nói: "Em cho là anh sẽ đưa em về nhà sao? Ý Di nếu hôm

nay em không nói rõ đã xảy ra chuyện gì thì đừng mơ tưởng về nhà."

Lý Ý Di thế nào quên, Tào Thiệu Trạch đã quyết định chuyện gì thì rất cố chấp, khó trách anh ở trên xe không nói gì, thì ra là đã som chuẩn bị, chỉ tại lúc anh nói lòng cô đang ở nơi khác, không có nghiêm túc nghe.

"Xem ra lại chúng ta lại muốn giằng co xem ai thắng." Cô đã đại khái dự tính được loại kết quả kết quả kia rồi.

"Lần này anh đánh đòn phủ đầu, chủ trương ưu thế." Tào Thiệu Trạch cười một tiếng.

####

Lần nữa đi tới gian phòng làm việc này, so với một tháng trước đã rực rỡ hơn nhiều, trên tường cả cái gương cũng không thấy, không gian được ngăn cách thành hai phòng, bên ngoài phòng chính dán màu sáng wallpaper, ánh đèn sáng ngời chiếu xuống làm không gian có vẻ lớn hơn so với thực tế, cả mặt gương đều biến thành tủ sách, trên tủ sách còn chưa có quyển sách nào, còn có rất nhiều cây xanh, nhìn qua rất chỉnh tề, sáng ngời.

"Bàn làm việc còn chưa được lắp đặt, bởi chưa mời được người." Tào Thiệu Trạch nói xong đi tới cạnh cửa của phòng trong, "Ý định của anh là bàn giao cho công việc môi giới, thích cái gì liền mua cái đó, khi nào em nghỉ việc có thể đến đây làm a, công việc ở đây so với công việc bây giờ của em chắc chắn sẽ nhẹ nhàng thôi.

Anh đẩy cánh cửa kia, Lý Ý Di cảm thấy rất mới mẻ, cánh cửa kia lại xoay tròn.

"Thế nào, có phải cảm giác rất giống mật thất không?" Tào Thiệu Trạch rất đắc ý.

"Đây là chủ ý của anh, cũng rất hợp với phong cách của anh" Lý Ý Di chạy tới xoay quanh cánh nhìn, cô không nói anh nhàn chán, điều này làm Tào Thiệu Trạch cảm giác thành tựu.

Anh ở đèn lên, bên trong cùng bên ngoài không giống nhau,

Anh mở đèn trong phòng, bên trong cùng bên ngoài không giống nhau, diện tích phòng trong chỉ bằng một nửa phòng ngoài, thật giống như mật thất vậy, wallpape dùng ám hoa rất cổ điển, ghế sa lon màu đậm trông rất thoải mái, ghế sa lon cùng bàn trà chiếm một nửa diện tích trong phòng, đối diện với ghế sa lon là một phòng màn vải lớn, vừa nhìn là biết dùng để tiếp khách và họp hội nghị.

Có thể ngồi trên ghế sa lon này nhàn nhã đi họp, Lý Ý Di quả đúng là động lòng.

"Phía ngoài còn chưa bố trí đầy đủ hết, trước ngồi ở đây một lát, anh đi lấy đồ uống cho em." Tào Thiệu Trạch nói.

"Có đồ uống?" Lý Ý Di hỏi.

"Dĩ nhiên, có đôi lúc anh sẽ đến đây ngồi, những thứ khác không nói nhưng nước uống, đồ ăn vặt đương nhiên không thể thiếu." Thanh âm Tào Thiệu Trạch từ bên ngoài nói vọng vào.

Lý Ý Di ở trong phòng đi thăm một vòng, sau đó tìm một cái ghế sa lon ngồi xuống, đợi một hồi, cô cứ nghĩ là anh sẽ cầm đồ uống lon vào kết quả anh lại bưng một khay cụ trà vào.

Anh đem khay trà đặt trước mặt cô, chuẩn bị đầy đủ trình tự để pha trà, nhìn qua giống như là đã học qua.

Lý Ý Di trừng lớn mắt, cho tới khi anh đặt khay trà trước mặt cô.

"Có phải quá phiền toái không?" Cô nhấp một ngụm, cô không am hiểu về trà, chỉ cảm thấy trà rất thơm.

"Sao lại phiền toái? Say rượ uống trà rất tốt, không phải sao?" Tào Thiệu Trạch ngồi bên cạnh cô, cũng tự rót cho mình một ly.

Lý Ý Di không hiểu hốt hoảng, anh tựa hồ có loại ma lực làm cho người khác không phòng bị đối với anh, trong lúc vô tình liền thổ lộ tất cả với anh.

Loại cảm giác này đôi lúc làm anh cảm thấy sợ hãi, nhưng thường thường vừa nghĩ tới còn có anh ở đây liền cảm thấy rất an tâm.

"Em lại thất tình." Lý Ý Di đặt ly trà xuống, nhàn nhạt nói: "Phải nói là rất nhanh sẽ thất tình."

"A? Sao lại như vậy?" Tào Thiệu Trạch trầm nghĩ, vạn nghĩ cũng không nghĩ tới là vấn đề tình cảm.

Nếu như là người khác còn dễ nói, nhưng Lý Ý Di... Nhìn bộ dạng cô như vậy trong lòng Tào Thiệu Trạch không được tự nhiên, giống như chuyện tình cảm là cỡ nào ly kỳ.

"Em cũng không biết xảy ra chuyện gì." Nói đến chuyện này, Lý Ý Di cũng là một bộ dạng mờ mịt. "Là anh ta chờ lại tìm em, nhưng không được mấy ngày lại nói em không có khí chất phái nữ (ý là nói chị không giống con gái ý), còn nói em không biết lắng mạn, trừ bề ngoài ra thì không có một chút gì giống con gái....Đúng, chính là ý này."

"Có làm hay không, nào có ai lại nói như vậy với bạn gái mình? Thua thiệt em còn vì anh ta mà thay đổi.", Tào Thiệu Trạch tức giận nói.

"Xem ra ý nghĩ của em không sai, mặc dù bề ngoài làm anh ấy hài lòng, nhưng bản chất không có gì thay đổi, nói chính là muốn dùng đoạn tình cảm này." Lý Ý Di tự nhủ: "Như vậy không được."

"Cái gì? Làm sao không được?" Tào Thiệu Trạch không thích nghị luận chuyện tình cảm của người khác, nhưng cô như vậy làm trong lòng anh dâng lên một ngọn lửa vô danh, cô xem trọng chuyện tình cảm nhưng lại nhìn không thấu lòng người, làm cho tình cảm của mình trở nên hèn mọn.

"Ý Di, đàn ông trong thiên hạ còn rất nhiều, cần gì nhân nhượng một người đàn ông như vậy. Anh không hiểu tại sao lại có người kêu bạn gái mình đi đến quầy rượu để bồi dưỡng cái khí chất phái nữ gì đó coi như đó không phải chủ ý củ anh ta mà là cá nhân em tự hiểu, nhưng có thể nói ra những lời như vậy thì anh cho là anh ta không đáng giá để em bỏ ra nhiều như vậy!"

Anh không ngờ Lý Ý Di sẽ vì một người đàn ông mà cố gắng thay đổi mình, cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi, loại nam nhân nông cạn đó làm sao có thể biết được điểm đặc biệt của cô, phát giác ra sức quyến rũ của cô! Nói cho cùng, cô làm sao lại coi trọng loại nam nhân đó.

Tào Thiệu Trạch giận đến không được, ngược lại làm cho Lý Ý Di cảm thấy anh phản ứng quá mức, cô xem anh đang hít sâu, nhìn thật lâu mới hỏi anh: "Anh nhất định rất được hoan nghênh."

"Cái gì?" Tào Thiệu Trạch không hiểu.

"Cho nên mới có thể nói ra những lời này, thật hâm mộ anh." Lý Ý Di cũng không có ý châm chọc, mà là thật lòng hâm mộ anh, cô và anh cũng chưa thể nói là bằng hữu thâm giao, anh lại có thể móc tim móc phổi vì cô suy nghĩ, vì cô tức giận, làm cho cô... có chút cảm động.

Không khó để tưởng tượng anh nhất định có rất nhiều bằng hữu ở bên cạnh, còn cô đây?

Lý Ý Di nói: "Trên đời cũng có loại người như em, hai mươi bốn tuổi rồi, nhưng không hiểu nam nhân, cũng không hiểu cư xử, từ nhỏ cũng chỉ có lão sư từng khích lệ em, em nghĩ em phải là người cổ đại cần được người ta khai sáng, đáng mừng đó là có rất nhiều hậu nhân được xưng là thiên tài. Nhưng em chỉ hy vọng có thể như những người con gái khác nói chuyện yêu đương, cùng bằng hữu đi chơi."

"Đương nhiên có thể, là em nghĩ quá khó khăn rồi, tự đem mình vây khốn."

"Em đâu có, em là do mẹ em thụ tinh nhân tạo mà sinh ra em." Nhìn anh sùng sốt, cô bình tĩnh nói: "Hơn hai mươi năm trước, kỹ thuật không thông dụng giống như bây giờ, khi đó không người nào biết đến nó, mà mẹ em biết được là nhờ một nhân viên nghiên cứu, mẹ em đã lựa chọn thử nghiệm trên chính thân thể của mình, đương nhiên không phải vì thí nghiệm, chỉ là bà không thích kết hôn, cũng không có biện pháp thích bất kì người đàn ông nào, nhưng lại muốn có con. Cuối cùng em đang nghĩ, bà áp dụng kỹ thuật này không phải là người tư thực chứ?"

"Vậy thì thế nào." Tào Thiệu Trạch bất bình nói: "Hiện nay, có rất nhiều cặp vợ chồng không có con cũng lựa chọn thụ tinh nhân tạo, cũng có rất nhiều phụ nữ độc lập muốn có con cũng đã lựa chọn phương pháp này. Em còn dùng cảm hơn những người phụ nữ độc lập, là đại biểu cho phái nữ."

"Điểm này em không cần nào phản bác... Hơn nữa, em cũng không cảm thấy có cái gì, từ khi em hiểu chuyện, bà liền nói cho em biết nguyên nhân em được sinh ra." Lý Ý Di nói: "Chỉ là có chút quá mức, mọi người xung quanh đều nhìn em giống như quái vật, nghị luận âm ỉ, em không thể gặp cha, mà căn bản cũng không có cha, mọi người đều xem em như là một sinh vật biến đôn sinh sôi nảy nở, không thể tưởng tượng nổi."

"Các bạn cùng lứa không ai nguyện chơi cùng em, dĩ nhiên em với bọn họ cũng không có chuyện gì để tán gẫu. Em không cảm thấy tuổi thơ của mình cô đơn, nhưng không thể phủ nhận, trong quá trình trưởng thành có chút ảnh hưởng, khiến em hiện tại rất khó cùng người ta giao tiếp, nhất là cùng người khác phái."

Cô tự nhủ nói: "Những cái đó đều không quan trọng, chỉ là di truyền của mẹ em có chút kì quái mà thôi, mà em cũng không tính đi con đường của bà, em muốn yêu, muốn kết hôn, muốn dùng phương thức nguyên thủy nhất sinh một đứa bé."

"Anh biết không, phụ nữ tốt nhất là sinh con ở trước tuổi 35, mà trong đó, từ 25 đến 28 tuổi mà mang thai thì phôi thai sẽ phát triển tốt nhất. Em tìm bốn năm mới tìm được một người đàn ông nói chuyện yêu đương, nếu như mất đi người đàn ông này, có thể em phải đi con đường của mẹ em cũng không chừng."

Tào Thiệu Trạch nghe đến phát gốc, muốn nói cái gì lại không biết phải nói từ đâu.

"Ý Di, anh nói cái này có thể em sẽ cảm thấy anh rất ngây thơ, nhưng trước tiên không phải em nên nghĩ đến chuyện em có yêu người đàn ông này hay không, sau đó mới nghĩ đến chuyện kết hôn, sanh con... sao?"

Lý Ý Di kì quái nhìn anh, "Em dĩ nhiên thương anh ấy."

Ai ui, làm sao tìm lại thấy đau nhói? Tào Thiệu Trạch vội uống một hớp trà, giống như muốn rót thuốc giảm đau vào cơ thể.

Lý Ý Di nói tiếp: "Anh ấy hai mươi tám tuổi, thân thể tráng kiện, tổ tiên ba đời không có bệnh di truyền, ngũ quan không có thiếu sót gì lớn, nếu như cùng anh ấy kết hôn, sau khi cưới em và anh ấy đều đang ở giai đoạn hích hợp nhất để sinh con, em có lý do gì để không thương anh ấy?"

"Em..." Tào Thiệu Trạch rất vô lực, đau nhói mới vừa xuất hiện trong lòng Tào Thiệu Trạch nháy mắt đã biến mất, "Ý Di, nếu như em cùng bạn trai nói những lời này, khó trách anh ta nói em không có tư vị nữ nhân, mặc dù từ phương diện khác mà nói em cũng rất có tình mẫu tử."

"Vậy phải làm sao? Bạn bè trai gái ở chung một chỗ không phải nói chuyện tương lai sao, mà tương lai không phải là chuyện này à."

"Không không không, phải nói thế nào đây, "Tào Thiệu Trạch vắt hết óc suy nghĩ, nói: "Hai người yêu nhau ở chung một chỗ sẽ cảm thấy rất ấm áp, rất tự nhiên mà đem tâm tư của mình đặt trên người đối phương, làm cho đối phương không còn tâm tư suy nghĩ chuyện khác."

"Không có tâm tư suy nghĩ chuyện khác? Làm si có thể!" Lý Ý Di cau mày, đối với cô mà nói thì không thể nào hiểu được.

"Sao lại không thể! Ví dụ như lúc thân mật, không chỉ có não bộ cạn kiệt, có thể còn cảm thấy, toàn bộ thế giới chỉ có đối phương mà thôi."

Lý Ý Di lại càng khó hiểu, "Thân mật?"

A, trời a, anh sao lại nói đề tài này!

Tào Thiệu Trạch rất uyển chuyển nói: "Trong phim thần tượng vẫn thường hay trình diễn cái kia... Chứ sao."

"Phim truyền hình đều là giả." Lý Ý Di nói vô cùng ngắn gọn, lại nói tiếp: "Em hiểu ý của anh, không phải là chỉ chuyện ân ái sao, mặc dù em không phản đối chuyện tình dục trước hôn nhân, nhưng chuyện như vậy cần bản cũng cần có cơ hội. Công việc của em rất bận, thân thể cũng không thích hợp, không có chuẩn bị đầy đủ."

Chuyện như vậy muốn "điều kiện" gì a!

Một đại nam nhân như Tào Thiệu Trạch nghe được mà mặt đỏ tím đập, vậy mà cô còn tiếp tục "phân tích" anh cuống quýt cắt đứt lời nói của cô, "Ý Di, cái họ là thân mật không phải là chỉ cái đó a"

Anh không nhìn lầm, rõ ràng trên mặt Lý Ý Di là khiếp sợ, giống như định lý vĩnh hằng đột nhiên bị phá vỡ mà không hề báo trước, đối với cô có suy nghĩ thông thường mà tạo nên dả kích.

Cô một dạng biểu tình, "Anh nhất định đang nói dối." khiến anh không thể không đem lời nói nói hết, nếu không cô nhất định sẽ nghĩ anh là tên lừa gạt giỏi nhất thế giới.

"Nói thí dụ như nắm tay, hôn, đều là những hành động rất thân mật!" Tào Thiệu Trạch đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Như vậy sao gọi là thân mật. Rất nhiều người ngoại quốc lúc gặp mặt cũng sẽ có những hành động như vậy, đó cũng coi như là một loại lễ nghi đi, giữa người yêu với nhau không cần lạnh nhạt như vậy."

"Sao lại lạnh nhạt.....,đó là hai chuyện khác nhau."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tào Thiệu Trạch đau cả đầu mà Lý Ý Di trước sau gì vẫn quyết giữ ý mình, hai người bọn họ lại bắt đầu miệng lưỡi sắc bén.

Nói đến giảng đạo lý anh thật sự không bằng cô, có thể ôm, hôn là chuyện vô cùng tốt đẹp, lại bị coi là một nghi lễ xã giao, cũng thật buồn đi!

Cũng không biết như thế nào mà cuối cùng Tào Thiệu Trạch lại đáp ứng, lấy bản thân ra làm mẫu để chứng minh sự bất đồng trong đó.

Hai người bọn họ cùng nghiêng thân thể, ngồi ở trên ghế sa lon nhìn lẫn nhau, Lý Ý Di một bộ nghiêm túc như muốn tham ra thi biện luận, mà toàn thân Tào Thiệu Trạch lại nóng lên, người toát đầy mồ hôi.

Có thể là anh bị bệnh rồi mới bảo là muốn làm mẫu cho cô, muốn anh làm mẫu thế nào!

"Sao còn không bắt đầu?" Lý Ý Di hỏi anh.

Tào Thiệu Trạch nghĩ, anh dù sao cũng là đàn ông, làm sao có thể lùi bước vào lúc này, giữa bọn họ tranh cãi mặc dù "Hòa bạo" một chút, nhưng không khí vẫn rất tốt, cho nên nói, thân là bằng hữu, là đàn ông, anh không thể nhận thua!

"Là em đề nghị chuyện này, dĩ nhiên em nên chủ động." Anh nuốt nước miếng một cái, có thể nói là anh không có cái dũng khí đó.

Anh... Anh ngưng ngưng!

"Cũng đúng." Lý Ý Di gật đầu một cái, nhìn anh nói: "Vậy ta tới."

"Tốt." Anh theo bản năng khép chặt khớp miệng, nhìn mặt của cô ngày càng tới gần, anh có thể nghe được nhịp tim của mình.

Anh đây là làm sao, cũng chỉ là một cái hôn thôi mà! Cứ xem như là giữa bạn bè đùa giỡn một chút, hơn nữa nụ hôn này không đại biểu bất cứ ý nghĩa gì, nhiều nhất là giúp cô có một bài học....

Hắn trừng mắt, Lý Ý Di cũng trừng mắt, hai người có thể nhìn thấy bản thân ở trong mắt đối phương.

Tào Thiệu Trạch hít sâu một cái, một bờ môi mềm mại dán lên môi anh, hô hấp giương như ngừng lại, lúc này trái tim anh co gập lại.

Trời ạ, anh cũng không phải là nam sinh 16, 17 tuổi,

"Anh xem đi, bộ dạng khỗ sở như vậy, không cần gấp gáp thế đâu?" Thanh âm Lý Ý Di truyền vào tai anh.

Anh lấy lại bình tĩnh, lắc đầu một cái.

"Em sao rồi, cảm giác thế nào?"

"Có thể có cảm giác gì? Em đã nói rồi, không có gì khác biệt cả."

Sau khi trải qua thí nghiệm, Lý Ý Di vẫn muốn thao thao bất tuyệt.

Cô ấy một bộ "Cũng chỉ là một cái hôn mà thôi" hoàn toàn chọc giận Tào Thiệu Trạch, cũng có thể nói là đã kích tự tôn đàn ông của Tào Thiệu Trạch.

Đùa gì thế, anh khản trương đến sắp ngất đi, vậy mà cô dám nói "không có gì hơn"? Anh cảm thấy rất thất bại... Giống như không thể nào tiếp nhận!

"Tốt, chúng ta tiến một bước nói rõ." Lý Ý Di nói.

"Không cần tiến thêm một bước nói rõ, chuyện vừa rồi còn chưa xong!" Tào Thiệu Trạch khi đang nói chuyện, người đã nhào tới chỗ cô.

"Anh làm cái gì vậy...A!"

Lý Ý Di bị anh đẩy té nhào trên ghế sa lon, lưng cô áp vào trên sa lon thoải mái, chóp mũi dán với chóp mũi của anh, tay anh nắm cầm cô, hơi thở của anh mang theo nhiệt độ phả lên cổ cô.

"Không phải đã xong rồi sao?" Cô hỏi.

"Anh còn nghĩ sao còn chưa bắt đầu, bởi vì mới vừa rồi không thể gọi là hôn, Ý Di, đây mới gọi là hôn!" Anh giống như đang hạ chiến thư, bàn tay không tự chủ được dùng lực, cô bị đau, muốn gọi anh giảm nhẹ lực.

Nhưng môi đỏ của cô vừa nhếch thì anh đã không lãng phí thời gian, đem môi bản thân đặt lên môi cô, đồng thời lưỡi anh cũng chui vào trong miệng cô.

"Úm!" Tâm cô run lên, bị hành động của anh làm kinh sợ.

Mà giờ phút này, anh hoàn toàn không có ý định giải giải cánh thức hôn môi với cô, để cô tự mình thử nghiệm mới là nhanh nhất.

Tào Thiệu Trạch lần nữa tiếp xúc với đôi môi mềm mại của cô, mót đến vị trà hương nhàn nhạt trong miệng cô thì anh mới biết, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước vừa rồi căn bản không đủ, anh cần nhiều hơn nữa, chỉ có như vậy trái tim mới khôi phục bình thường không đập liên hồi nữa, chỉ có như vậy nhiệt độ mới có thể tản đi.

Anh tiếp xúc cùng lưỡi cô truy đuổi, chơi đùa, hơn nữa còn đem cái lưỡi dò vài trong cổ họng cô, lật đầu lưỡi khuấy đảo trong khoang miệng cô.

"Úm!" Noi cổ họng ngứa tới kinh người, giống như cái gì đó chui vào khắp nơi trong cơ thể cô, Lý Ý Di có chút luống cuống, cô chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, tê tê, lại nhột nhột làm cô khỗ sở cực kì.

Cô vội vàng muốn kêu anh dừng lại, nhưng cô nói không ra lời, cánh tay bởi vì tê dại mà mất đi sức lực, tay chống đỡ trước ngực anh dần mất đi sức lực, anh cường thế tiến công, dây dưa với nhau

"Úm..." đầu của cô choáng váng không thể suy nghĩ, chẳng lẽ trong miệng anh có thuốc tê sao?

Cái này không khoa học, trong nước miếng cũng không có thành phần làm người ta tê dại, cô sao lại cảm thấy đầu váng mắt hoa?

"Thế nào? Có phải cảm thấy cùng người khác bất đồng?" Tào Thiệu Trạch thở hỗn hển, anh mất khống chế cũng là ngoài dự liệu của bản thân, mà điều làm anh khó chấp nhận lại không thể không chấp nhận, chính là anh tựa hồ không dừng lại được.

Thật kì quái, vậy mà lại có người cho rằng cô thiếu sức quyến rũ của người phụ nữ?

"Ừm... Anh ăn gian." Cô cũng không biết nói chuyện lại phủ sức lực như vậy.

Anh bật cười, giống như đây chính là lời ca ngợi tốt nhất cho sự nỗ lực của anh, "Ý Di, chúng ta đều là bằng hữu, em không thể không nhận thua."
"Nhưng cái này, không có đạo lý..."

"Thế nào không có đạo lý, chí ít cũng tin tưởng những gì trên ti vi diễn không phải là giả chứ?" Anh vuốt ve gương mặt của cô, rồi lại dịch chuyển đến cổ của cô, cô hơi run rẩy, không thể giải thích tại sao thân thể lại có phản ứng.

"Anh gãi làm em nhột." Cuối cùng cô cho ra kết luận.

Anh than thở, "Nếu là gãi ngựa, em sẽ cảm thấy nhột sao?" Anh tựa đầu vào cổ của cô, vào lúc cô đang suy tư môi anh khẽ chạm vào cổ của cô, rồi lại như không biết đủ tham lam mút lấy.

Thân thể mềm mại bị anh áp chế vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không ý thức được tình cảnh củ mình lúc này.

Có lẽ bề ngoài nhìn qua cũng không rõ ràng, nhưng anh đã từng tạo hình cho cô, anh là người rõ nhất, khi anh lựa chọn quần áo cô đã biết được vóc người cô lung linh hấp dẫn như thế nào.

"Nhột a..." Cô không biết tại sao tim mình đập chậm nửa nhịp, "A, anh lại cong em nhột!"

Bàn tay anh ở dưới bụng cô cánh một lớp y phục vuốt ve, kì quái không phải anh đang cong ngón tay làm cô nhột, mà tựa hồ chỉ dựa vào lòng bàn tay cũng đã làm cô run rẩy.

Cái này thật không khoa học....

"Nếu nhột tại sao em lại không cười?" Anh nhẹ nhàng hỏi, bàn tay đem quần áo đẩy lên, bắt đầu ở trên người cô vuốt ve dao động.

Da thịt của cô so với vải vóc cao cấp anh từng sờ qua còn mềm mại hơn, giống như trẻ sơ sinh, ai có thể ngờ làm bị thương da thịt như vậy.

Anh đương nhiên càng không ngờ cho nên anh chỉ dùng lòng bàn tay êm ái vuốt ve ra thịt cô, muốn đem một phần xúc cảm nhập vào đáy lòng bản thân.

Bàn tay anh không khống chế được rời lên trên, mà thân thể cô cũng nhiệt tình đáp lại, khi bàn tay anh nhẹ nhàng phủ lên ngực cô, thì cô nhẹ nhàng kêu lên tiếng

"Ừ..." Cô uốn éo thân thể, tránh né anh xâm nhập, mà anh lại đem áo lót của cô đẩy lên trên, lấy tay phủ lên nơi mềm mại nhất của cô.

Anh rất chuẩn xác nói cho cô biết: "Ý Di, có phải rất nhột nhưng không cười nổi, đó là bởi vì cái này không gọi là cù lét."

"Vậy... gọi là gì?" Thanh âm của cô chẳng biết tại sao lại run rẩy.

Anh cười, "Cái này gọi là vuốt ve, em hiểu không?"

"Đừng nói như em rất ngu ngốc vậy!"

Anh vừa vuốt ve nhũ thịt của cô, vừa đem nụ hoa của cô ngậm vào trong miệng.

Lý Ý Di kinh ngạc, không phải chủ có con nít mới như vậy thôi sao? Nhưng là... Đây là cảm giác gì, hư hư thực thực, trừ tê dại ngày càng tăng lên còn có một Ti Ti trong cơ thể, vô cùng đau đớn.

Nhột cũng không phải là thật nhột, mà nói đau cũng không hẳn là đau, như vậy làm người ta không cách nào nhẫn nại...

"Không... Không cần..." Cô lắc đầu, cô không hiểu nổi thân thể mình, anh không hề làm cô tổn thương cái gì, mà nội bộ của cô lại giống như muốn nổ tung ra.

Anh ngược lại ôm cô càng chặt, đem nhũ thịt hút vào trong miệng anh, đầu lưỡi liếm nụ hoa co rút thành một cục, một bàn tay trượt xuống bụng cô, ở bên hông cô ma sát.

Cô giống như một hàng mỹ nghệ thuộc về anh, mặc anh vuốt ve thăm dò, coi không thích cảm giác như thế, điều này làm cô sắp mất đi lý trí.

"A a..... Ừ...."

"Như thế nào? Cảm giác kì diệu chứ? Chỉ là da thịt tiếp xúc với da thịt cũng có thể tuyệt vời như vậy, không cảm thấy rất thần kì sao?" Tài Thiệu Trạch nhìn coi hốt hoảng, bộ dạng lại mê mang, không khỏi cảm thán, trên đời này sao lại có người đáng yêu như vậy.

"Thần kì cái gì? Chỉ là có chút không được tự nhiên thôi." Cô vẫn cố chấp cho là "Những chuyện này không có ý nghĩa thực tế."

Đúng rồi, so với sanh con, những chuyện này không có tác dụng gì...

Tào Thiệu Trạch tuyệt không sót ruột, dù sao bây giờ cô cũng đang ở trong tay anh, cô càng phản bác, anh càng cao hứng, bởi vì chỉ có như vậy anh mới có thể tiến thêm một bước để "chứng thực".

"Như vậy chúng ta hãy khảo chứng một chút đi! Ý Di, em cũng không nên lùi bước à."

"Cái gì? Ai lùi bước?" Lý Ý Di đặt câu hỏi, đồng thời Tào Thiệu Trạch ngồi chồm hổm ở trên ghế sofa hanh chóng cởi quần dài của cô, không chỉ quần dài....(mọi người tự hiểu nhé, xấu hổ quá.)

Lý Ý Di bởi vì kinh ngạc quá độ ngược lại có vẻ hết sức trấn tĩnh, cho đến khi Tào Thiệu Trạch đem một chân của cô đặt lên vai anh, cho giống như bị người véo cho một cái phục hồi lại tinh thần.

"A, anh đừng..." Cô theo bản năng lấy hai tay che đi chỗ tư mật của mình.

Tào Thiệu Trạch rất hài lòng với phản ứng của cô, nhưng không tính thuận theo, anh dễ dàng đẩy hai tay của cô ra, còn cúi người xuống dán vào chỗ tư mật của cô, phải bức cô đến thất kinh, cho thấy đáng về một người phụ nữ nên có.

Anh thành công, Lý Ý Di đâu chỉ thất kinh, khi anh lấy ngón cái sờ Tiểu Hoa hạch nhảy cảm dưới người cô thì toàn thân Lý Ý Di vọt lên một hồi khoái cảm co rút, rõ ràng là thân thể của mình đang bị người khác chọc ghẹo trở nên xa lạ, loại khoái cảm này thoát khỏi không chế để cho cô thật lòng sợ hãi.

"Không... Không cần... Ừ a!"

Anh giống như chơi không đủ, lại lấy đầu lưỡi tiếp tục hành hạ cô.

"Thiệu Trạch... A a a" Cô không tự chủ ưỡn thẳng lưng, giống như nghênh hợp anh.

Tào Thiệu Trạch cảm giác giống như đời này anh chưa từng thấy qua phụ nữ vậy, khi cô kêu tên anh, trong giọng nói có ẩn chứa tình dục làm anh muốn nùng mà không ngừng được.

Anh vuốt ve bên trong bắp đùi cô, lưu luyến dao động, cho đến khi chạm tới cánh hoa ướt át giữa đùi cô, đầu ngón tay ở cửa động vuốt ve, từ từ khiến ái dịch thấm ướt ngón tay anh.

"Ý Di, nơi này ẩm ướt a." Anh cười.

"Đúng a..." Lý Ý Di như đi vào cõi thần tiên, theo phản xạ suy yếu đáp lại.

"Anh dĩ nhiên biết đây là cái gì, cũng biết em rõ nhất." Ngón tay anh vuốt ve mặt tuyền của cô, "Em dĩ nhiên cái gì cũng biết, nhưng nếu không vuốt ve trước, em sẽ ướt thành như vậy sao."

"Ừ a... Anh..." Lý Ý Di mắc cỡ muốn chạy trốn, nhưng thân thể lại không thuộc khống chế của cô, bị Tào Thiệu Trạch trêu đùa càng ngày càng trở nên vô lực, càng ngày càng mềm yếu.

"Không cần cố gắng phản bác, sao không thử thuận theo? Em sẽ phát hiện hành động thân mật so với tưởng tượng tuyệt vời hơn nhiều."

Ngón tay anh ấn lên hoa huyết phần hồng đang khép chặt, nhẹ nhàng kim.

"A, không, nơi đó..." Coi như cô cố gắng phản kháng, nhưng thân thể lại đáp lại động tác của anh, hồng của cô nâng lên thật cao, mà anh trong lúc đó cũng đem ngón tay chen vào giữa hao huyết của cô.

Đầu Lý Ý Di muốn nổ tung, vô cao giọng kêu thành tiếng, toàn thân mỗi lỗ chân lông đều rỉ ra mồ hôi nóng ran.

"A!" Tào Thiệu Trạch thờ dài một hơi, cô nhỏ như vậy, vừa mềm mại, trơn trượt, "Em thật giỏi!"

"Chớ nói nhảm, thật là đau!" Cô uốn éo thân thể, muốn ngăn không cho vật đi vào trong cơ thể.

"Chỉ có đau thôi sao?" Anh dần dần co rúm ngón tay, lúc sắp rút ra khỏi cơ thể cô lại đột nhiên đâm vào.

"A!" Từng cái đâm vào sẽ khiến cho cô cao giọng gọi ra tiếng.

Tào Thiệu Trạch giống như được kích lệ, ngón tay kéo dài động tác, đồng thời lấy lưỡi trêu đùa hoa hạch của cô.

Kính thích càng thêm đáng sợ, Lý Ý Di phát hiện, thanh âm bản thân lúc nào thì trở nên nhu mì như vậy, cô từ lúc nài thì thôi không chống cự, từ lúc nào mà trong đầu chỉ còn một mảnh trống không, chỉ có thân thể tham luyến muốn nhận lấy nhiều hơn.

Cô ướt át tốt đẹp, hoa huyết mát ngón tay anh, Tào Thiệu Trạch không muốn bị qua bất kì biểu hiện gì trên mặt cô, anh thật thỏa mãn với sự hàng phục của cô.

"Ý Di, nếu nói 'Ba lại nhiều định luật' là chỉ cái này sao?" Anh rất bội phục bản thân lúc này còn có tâm tư đi trêu chọc cô.

"Tám cái gì...." Lý Ý Di đang đưa đầu, nơi bụng chắt đống khoai củi làm cho cô trở nên nhẹ nhàng.

"Như vậy, ngoại trừ không được tự nhiên cùng đau, có phải cũng rất thoải mái không?" Nói xong đồng thời ngón giữa ở trong cơ thể cô nhấn vào điểm mẫn cảm.

"A a a!" Khoai củi co rút, hoàn toàn tre mất thần trí của cô, "Nơi đó... A a...."

"Thế nào? Thoải mái không? Có phải hay hay không không còn biện pháp suy tư cái khác, cho dù đầu óc em có thông minh đi nữa." Anh tăng nhanh lực đưa ra kéo vào, một tay khác húc vào hoa hạc đưa bốn cô.

"Ừ... Ừ..." Cô một bộ mê mang, cũng không biết anh đang nói cái gì.

Cô chỉ hi vọng anh có thể cho cô nhiều hơn, là một thứ quan trọng, lúc này chỉ có anh có thể cho cô, nếu không cô sẽ điên mất.

"Thiệu Trạch.... Thiệu Trạch.... Ừ a... A a!"

Khi anh xâm nhập, thân thể cô từ trong ra ngoài kịch liệt co rút, phía dưới ái dịch chảy ra không ngưng và ngày một nhiều hơn, trước mắt một mảnh Lượng Bạch, cảm giác lâm ly sung sướng cùng cực cùng với một mối tràn vào thân thể cô.

Đây là cái gì? Chỉ là một loại tiếp xúc lại có thể làm cho người ta mê loạn như vậy, cái gọi là "thân mật" hóa ra lại điên cuồng mất lý trí như vậy.

Đội Lý Ý Di hơi bình tĩnh lại, mơ hồ trong mắt cô cũng rõ ràng, thì ra anh vẫn lăng lạng nhìn cô như vậy.

"Chúng ta không phải chủ thảo luận hôn sao?" Cô vô lực, nhỏ giọng oán trách.

"Điều này cũng bao gồm trong đó." Ánh mắt Tào Thiệu Trạch trong suốt, vô tâm phát giác ngọn lửa, tay anh vô cùng tự nhiên lau mặt của cô, cùng với mồ hôi trên mặt cô, "Ý Di, nếu chỉ là vì sinh Bảo Bảo mới có thể làm ra hành động thân mật, đó không phải là chuyện rất bi thương sao? Bởi vì thương người cho nên mới phải thân mật như thế."

"Nhưng chúng ta cũng không phải là người thương"

Lý Ý Di có cảm giác bàn tay đặt trên khuôn mặt cô cứng ngắc, ngay cả biểu hiện của anh cũng thế, nhưng sau một khắc lại như cái gì cũng chưa xảy ra.

Tào Thiệu Trạch vỗ vỗ gò má của cô, cười nói: "Đúng vậy, cho nên chúng ta chỉ có thể đến đây thôi."

Trong lời nói của anh có ngụ ý để cho cái đầu chậm lụt của cô chợt giật mình, mặt lại bắt đầu hồng lên.

Đúng vậy a, lần này anh đã chứng minh cho cô quá coi thường việc tiếp xúc thân thể, cô không còn lời nào để nói, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm?

Lý Ý Di sau khi mặc lại y phục, nhìn về phía ly trà lạnh như có điều suy nghĩ, Tào Thiệu Trạch yên lặng đứng một bên, chẳng biết tại sao, chính là biết tâm tư của cô, hơn nữa đối với nghi ngờ của cô chỉ có thể cười bất đắc dĩ ở trong lòng.

Ý Di a Ý Di, đầu óc thông minh của em có thể nghĩ ra sao? Cho dù không có làm đến cuối cùng, nhưng người bình thường chắc là sẽ không thảo luận thành như vậy, chuyện vừa xảy ra chính là chỉ có người yêu mới có thể làm a.

Tào Thiệu Trạch tự nói với mình, cô không nghĩ ra cũng tốt, nếu không anh sẽ không còn mặt mũi gặp cô, anh thế nhưng lợi dụng lúc người ta khó khăn mà chiếm tiện nghi lớn như vậy. Cô ở phương diện này tri độn như vậy, chẳng lẽ anh còn không biết thu lại sao?

Mà anh lại còn rất thích thú. ..., nghĩ tới nghiên cứu bản thân thu được hôm nay chính là để cho cô áp dụng trên người đàn ông khác, trong lòng lại thấy khó chịu.

Tào Thiệu Trạch rốt cuộc phát giác điểm đặc biệt của Lý Ý Di đối với anh, có lẽ còn vượt xa tưởng tượng của anh.

Tào Thiệu Trạch có chút kích động, lại không dám tin tưởng hoàn toàn vào trực giác của mình, mặc dù từ trước tới nay anh đều dựa vào trực giác mà sống, nhưng chỉ duy có chuyện này anh nhất định phải cẩn thận.

Đối với tình cảm, anh phải cẩn thận, bởi vì đây là chuyện trọng đại, anh cũng không muốn bởi vì một phút ý loạn tình mê mà hủy diệt quan hệ của anh và cô, thực sự là kinh nghiệm như vậy quá nhiều.

Anh vốn là như vậy, những đoạn tình trước đều xảy ra cùng người mẫu của mình, nhưng sau anh mới phát hiện mình không yêu nữ nhân kia, mà là vì nữ nhân kia là tác phẩm nghệ thuật của anh, nói cho cùng, anh yêu sáng tạo hình tượng.

Anh thừa nhận mình có điểm tự luyện, khi tính tình chân thật của người ta sau cái hình tượng đó lộ ra ngoài thì anh có cảm giác như mình bị lừa, kết quả làm cho mọi người chia tay không vui vẻ.

Anh biết đó không phải là lỗi của đối phương, nhưng lại không khống chế được cá tính kích động của mình, thiệt thòi như vậy quá nhiều, cho nên lần này

anh nhất định phải tỉnh táo cẩn thận suy nghĩ, chỉ là anh vừa nghĩ đến bản thân và Lý Ý Di sau này có thể không có kết quả thì toàn thân liền phát rét.

Phong công tác của Tào Thiệu Trạch vừa đúng thời điểm nhận người, anh đem toàn bộ tinh lực vui đầu vào việc lựa chọn thành viên ưu tú, muốn dùng công việc để giảm bớt tâm tình. Quan trọng nhất là sau đó anh lại nhận được điện thoại của Lý Ý Di nói cô cùng bạn trai lại làm lành.

A! cái tên “bạn trai” chết tiệt kia! Anh ta đến tốt cùng muốn như thế nào, tại sao chỉ vì tổ tiên ba đời nhà anh ta không có bệnh truyền nhiễm, lại tại trước mặt người khác giành lấy việc tỏ tình với Lý Ý Di trước, vì vậy là có thể trở thành bạn trai của cô?

Anh ta rõ ràng không xứng với cô! Còn không xứng để xách dép cho cô, vậy mà còn làm cho cô phiền não, anh ta cũng không thấy xấu hổ sao?

Mỗi lần Lý Ý Di nhắc đến người này, Tào Thiệu Trạch lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, vốn là không được nhìn thấy cô cũng đã đủ thống khổ rồi, lại còn phải nghe cô nói đến tình trạng của mình cùng bạn trai, anh đâu còn tâm tư làm việc a!

Lý Ý Di đang cầm trong tay bản kế hoạch tiến hành thì nhận được tin nhắn khẩn cấp của Tào Thiệu Trạch, nói cô vô luận như thế nào cũng phải đến “Tinh” một chuyến.

Thật kì quái, anh có chuyện gì khẩn cấp cần tìm cô đâu, nhưng Lý ý Di không chút nào suy tính, thật vất vả mới có một ngày nghỉ liền đi đến “Tinh” một chuyến.

Mặc dù hôm nay cô vốn cùng bạn trai Thiệu Vĩ Minh có hẹn, nhưng bọn cô mỗi tuần đều có thể gặp mặt một lần, còn Tào Thiệu Trạch cả tháng cũng không thấy mặt, huống chi anh đã nói là có chuyện gấp thì nhất định là có chuyện gấp, cho nên cùng bạn trai hẹn hò cũng có thể để đến lần sau.

Lý Ý Di không ngừng nói như vậy giống như đang thôi miên mình, cô tự nói với mình, cô vội vàng chạy đến “Tinh là có nguyên nhân nhưng đó không phải vì cá nhân Tào Thiệu Trạch.

Đến “Tinh”, nhân viên làm việc liền trực tiếp dẫn cô lên lầu hai. Lần này không phải là ở phòng Vip nghỉ ngơi mà là ở khu nghỉ ngơi ngoài phòng làm việc của Tào Thiệu Trạch chờ, bọn họ nói Tào Thiệu Trạch đang tiếp đãi vị khách rất quan trọng nhưng lập tức sẽ kết thúc.

Loại cảm giác này thật kì quái,... Lý Ý Di nhìn về phía cánh cửa phòng làm việc của Tào Thiệu Trạch, cô chặn một xe taxi, bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây, nhưng lại bị một cánh cửa ngăn cản lòng tha thiết của cô.

Cẩn thận suy nghĩ lại, cô làm gì mà phải vội vã như vậy? làm gì mà sáng tinh mơ đã vội chạy tới nơi này? Cô rõ ràng có thể ngủ nướng, cùng mẹ ăn trưa, xem TV, tán róc một hồi, sau đó ung dung tự tại ngồi xe buýt tới đây.

Cánh cửa kia giống như đang cười nhạo cô nhất thời nóng óc, kích động làm việc không suy nghĩ.

May mắn, vị nhân viên kia cũng không phải nói dối, mấy phút sau, cánh cửa phòng làm việc của Tào Thiệu Trạch mở ra, từ bên trong đi một người phụ nữ có khí chất bước ra, theo sau là Tào Thiệu Trạch.

Một tháng không gặp mặt, tóc của anh dường như dài hơn rồi? Lý Ý Di suy nghĩ loạn xạ, cô ý coi thường những hình ảnh lần trước bọn họ gặp mặt đang hiện lên trong đầu

Rõ ràng sau chuyện đó cũng bình an vô sự, nhưng giờ cô lại phát hiện tim mình đập rộn lên, Lý Ý Di đưa tay sờ lên lồng ngực đang đập kịch liệt của mình.

"Tào tiên sinh, hợp tác vui vẻ." Cô gái kia vươn tay ra, Tào Thiệu Trạch cũng nhiệt tình bắt lấy.

"June, cô có thể đáp ứng tôi giúp thực sự là quá tốt! Tôi tin tưởng cô sẽ không có bất kì hạn chế gì, hơn nữa tôi sẽ cố gắng đáp ứng toàn bộ yêu cầu của cô." Trong giọng nói của Tào Thiệu Trạch chứa hưng phấn không thể tả

"A, có ông chủ như anh thật là làm người ta khoái trá." Cái cô gái gọi là June cười, "Vậy tôi không quấy rầy anh nữa, dù sao về sau còn nhiều cơ hội gặp mặt."

Không biết có phải là ảo giác hay không, mà coi cảm giác lúc cô gái tên June đó đi lại gần, cười với cô

Không đợi cô hiểu rõ, Tào Thiệu Trạch đã xoay bước lớn đi tới trước người cô, cô đứng lên, không tâm tư suy nghĩ chuyện khác, gần đây cô cảm thấy não của mình có chút trống rỗng

"Xin lỗi, để em chờ lâu như vậy!" Cặp mắt Tào Thiệu Trạch sáng lên làm cho người ta không hiểu là bởi vì nhìn thấy cô mà cao hứng hay còn chưa hết vui vẻ vì chuyện lúc này.

"Cũng không có gì" Lý Ý Di không tình nguyện nhìn thẳng mắt anh, ngược lại cô nhanh chóng chuyển sang đề tài khác, "Cô gái kia chính là người anh đã nhắc đến trong điện thoại, June tiểu thư? Cô ấy đáp ứng gia nhập đội của anh rồi hả?"

"Đúng vậy, cô ấy là thiết kế sư rất giỏi, anh rất ngưỡng mộ phong cách của June, nếu như cô ấy có thể giúp anh thì không còn gì tốt hơn, nhưng bị cô cự tuyệt hai lần." Tào Thiệu Trạch càng thêm vui vẻ, "Hôm nay cô ấy lại đến đây, đáp ứng gia nhập đội, Ý Di, em đúng là nữ thần may mắn của anh, chỉ cần gặp em là chuyện tốt đến không ngừng!"

“Đó chỉ có thể chứng minh sức quyến rũ của anh tương đối lớn thôi.” Lý Ý Di bật cười, anh còn chọn chuyện tốt đây cho cô.

“Nhưng anh cảm thấy đây là công lao của em.” Tào Thiệu Trạch kiên trì.

Bởi vì không thấy được cô anh sẽ rất phiền não, làm chuyện gì cũng không hăng hái, sẽ trở nên rất chán nản, mà anh chán nản thì sẽ không có cánh nào làm việc tốt, làm việc như vậy sẽ không thuận lợi, không thuận lợi sẽ càng thêm chán nản.

Vừa nghĩ tới hôm nay cô sẽ tới tìm anh, phiền muộn trong lòng anh liền tự nhiên biến mất, tâm tình của anh tốt cũng sẽ lây đến người khác, người khác cũng vui vẻ, tất cả mọi người đều vui vẻ, đây dĩ nhiên là chuyện tốt rồi.

Anh muốn xây dựng đoàn đội của mình, sau đó phải có nhãn hiệu riêng, đây mới chính là mục đích anh trở về thành lập tỉnh. Vì mục đích này, anh đã chuẩn bị rất lâu, điều tra rất nhiều, cũng đã sớm nhìn trúng một số thiết kế sư trẻ có tên tuổi, anh đang từng bước một hướng đến mục tiêu, cuối cùng cũng có khởi sắc, mọi cố gắng không có uổng phí.

Lý Ý Di không tiếng động chia sẻ niềm vui sướng với anh, anh nói công lao của người nào thì chính là người đó, trước sự vui vẻ của anh cô cũng không muốn cùng anh tranh luận vào lúc này.

“Vậy anh gọi em tới cũng là vì chuyện này?” Lý Ý Di hỏi.

“Dĩ nhiên.” Nhắc tới cái này, Tào Thiệu Trạch lại càng hưng phấn hơn, “Ý Di, em trở lại làm người mẫu cho anh có được không?”

“Cái..... Cái gì?” đáp án này nằm trong dự liệu, nhưng lại có chút không thể tin, “Cái gì người mẫu?”

“Em bây giờ còn hỏi vấn đề này, em cũng không phải là chưa làm qua, chính là giống lần trước a.” tào Thiệu Trạch căn bản không muốn cô cự tuyệt.

Thì ra là Tào Thiệu Trạch muốn quay một đoạn phim tuyên truyền cho nhãn hiệu, bên trong chủ yếu là giới thiệu về đội thiết kế mà anh mới thành lập, đem nhãn hiệu dung nhập vào trong đó, làm thành phim ngắn khoảng 40 giây phát trên Đài Truyền Hình cùng Internet, trong này dĩ nhiên cũng cần một người mẫu.

Lần trước cô làm người mẫu cho anh nên lần này anh nghĩ tới cô đầu tiên cũng là chuyện hết sức bình thường, lần này Tào Thiệu Trạch hỏi ý kiến của cô một lượt, để cho cô trực tiếp nói suy nghĩ của mình, nói muốn đem cô tạo thành bộ dạng gì, nói nhiếp ảnh gia cùng biên tập sư nổi tiếng cỡ nào.

Lý ý Di nghe mà ngây ngốc, cô nghe không hiểu, cũng không muốn biết phim ngắn là cái dạng gì, nhưng cô cũng không cắt đứt lời nói của anh.

Anh gọi cô từ xa xôi tới đây, ngay cả mời cô vào phòng làm việc cũng tiết kiệm, để cho cô ở ngoài cửa nghe anh thì thậm chí hơn 10 phút, nhưng cô tuyệt không tức giận, đối với sự cao hứng của Tào Thiệu Trạch, cô đáng giận không đứng lên.

“Nhưng chúng ta cũng không phải là người thương”

Lý ý Di có cảm giác bàn tay đặt trên khuôn mặt cô cứng ngắc, ngay cả biểu hiện của anh cũng thế, nhưng sau một khắc lại như cái gì cũng chưa xảy ra.

Tào Thiệu Trạch vỗ vỗ gò má của cô, cười nói: “Đúng vậy, cho nên chúng ta chỉ có thể đến đây thôi.”

Trong lời nói của anh có ngụ ý để cho cái đầu chậm lụt của cô chợt giật mình, mặt lại bắt đầu hồng lên.

Đúng vậy a, lần này anh đã chứng minh cho cô quá coi thường việc tiếp xúc thân thể, cô không còn lời nào để nói, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm?

Lý ý Di sau khi mặc lại y phục, nhìn về phía ly trà lạnh như có điều suy nghĩ, Tào Thiệu Trạch yên lặng đứng một bên, chẳng biết tại sao, chính là biết tâm tư của cô, hơn nữa đối với nghi ngờ của cô chỉ có thể cười bất đắc dĩ ở trong lòng.

Ý Di a Ý Di, đầu óc thông minh của em có thể nghĩ ra sao? Cho dù không có làm đến cuối cùng, nhưng người bình thường chắc là sẽ không thảo luận thành như vậy, chuyện vừa xảy ra chính là chỉ có người yêu mới có thể làm a.

Tào Thiệu Trạch tự nói với mình, cô không nghĩ ra cũng tốt, nếu không anh sẽ không còn mặt mũi gặp cô, anh thế nhưng lợi dụng lúc người ta khó khăn mà chiếm tiện nghi lớn như vậy. Cô ở phương diện này tri độn như vậy, chẳng lẽ anh còn không biết thu lại sao?

Mà anh lại còn rất thích thú. ..., nghĩ tới nghiên cứu bản thân thu được hôm nay chính là để cho cô áp dụng trên người đàn ông khác, trong lòng lại thấy khó chịu.

Tào Thiệu Trạch rút cuộc phát giác điểm đặc biệt của Lý Ý Di đối với anh, có lẽ còn vượt xa tưởng tượng của anh.

Tào Thiệu Trạch có chút kích động, lại không dám tin tưởng hoàn toàn vào trực giác của mình, mặc dù từ trước tới nay anh đều dựa vào trực giác mà sống, nhưng chỉ duy có chuyện này anh nhất định phải cẩn thận.

Đối với tình cảm, anh phải cẩn thận, bởi vì đây là chuyện trọng đại, anh cũng không muốn bởi vì một phút ý loạn tình mê mà hủy diệt quan hệ của anh và cô, thực sự là kinh nghiệm như vậy quá nhiều.

Anh vốn là như vậy, những đoạn tình trước đều xảy ra cùng người mẫu của mình, nhưng sau anh mới phát hiện mình không yêu nữ nhân kia, mà là vì nữ nhân kia là tác phẩm nghệ thuật của anh, nói cho cùng, anh yêu sáng tạo hình tượng.

Anh thừa nhận mình có điểm tự luyện, khi tính tình chân thật của người ta sau cái hình tượng đó lộ ra ngoài thì anh có cảm giác như mình bị lừa, kết quả làm cho mọi người chia tay không vui vẻ.

Anh biết đó không phải là lỗi của đối phương, nhưng lại không khống chế được cá tính kích động của mình, thiết thời như vậy quá nhiều, cho nên lần này anh nhất định phải tỉnh táo cẩn thận suy nghĩ, chỉ là anh vừa nghĩ đến bản thân và Lý Ý Di sau này có thể không có kết quả thì toàn thân liền phát rét.

Phong công tác của Tào Thiệu Trạch vừa đúng thời điểm nhận người, anh đem toàn bộ tinh lực vui đầu vào việc lựa chọn thành viên ưu tú, muốn dùng công việc để giảm bớt tâm tình. Quan trọng nhất là sau đó anh lại nhận được điện thoại của Lý Ý Di nói cô cùng bạn trai lại làm lành.

A! cái tên “bạn trai” chết tiệt kia! Anh ta đến tốt cùng muốn như thế nào, tại sao chỉ vì tổ tiên ba đời nhà anh ta không có bệnh truyền nhiễm, lại tại trước mặt người khác giành lấy việc tỏ tình với Lý Ý Di trước, vì vậy là có thể trở thành bạn trai của cô?

Anh ta rõ ràng không xứng với cô! Còn không xứng để xách dép cho cô, vậy mà còn làm cho cô phiền não, anh ta cũng không thấy xấu hổ sao?

Mỗi lần Lý Ý Di nhắc đến người này, Tào Thiệu Trạch lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vốn là không được nhìn thấy cô cũng đã đủ thống khổ rồi, lại còn phải nghe cô nói đến tình trạng của mình cùng bạn trai, anh đâu còn tâm tư làm việc a!

Lý Ý Di đang cầm trong tay bản kế hoạch tiến hành thì nhận được tin nhắn khẩn cấp của Tào Thiệu Trạch, nói cô vô luận như thế nào cũng phải đến “Tinh” một chuyến.

Thật kì quái, anh có chuyện gì khẩn cấp cần tìm cô đâu, nhưng Lý ý Di không chút nào suy tính, thật vất vả mới có một ngày nghỉ liền đi đến “Tinh” một chuyến.

Mặc dù hôm nay cô vốn cùng bạn trai Thiệu Vĩ Minh có hẹn, nhưng bọn cô mỗi tuần đều có thể gặp mặt một lần, còn Tào Thiệu Trạch cả tháng cũng không thấy mặt, huống chi anh đã nói là có chuyện gấp thì nhất định là có chuyện gấp, cho nên cùng bạn trai hẹn hò cũng có thể để đến lần sau.

Lý Ý Di không ngừng nói như vậy giống như đang thôi miên mình, cô tự nói với mình, cô vội vàng chạy đến “Tinh là có nguyên nhân nhưng đó không phải vì cá nhân Tào Thiệu Trạch.

Đến “Tinh”, nhân viên làm việc liền trực tiếp dẫn cô lên lầu hai. Lần này không phải là ở phòng Vip nghỉ ngơi mà là ở khu nghỉ ngơi ngoài phòng làm việc của tào Thiệu trạch chờ, bọn họ nói Tào Thiệu Trạch đang tiếp đãi vị khách rất quan trọng nhưng lập tức sẽ kết thúc.

Loại cảm giác này thật kì quái... Lý Ý Di nhìn về phía cánh cửa phòng làm việc của Tào Thiệu Trạch, cô chặn một xe taxi, bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây, nhưng lại bị một cánh cửa ngăn cánh lòng tha thiết của cô.

Cẩn thận suy nghĩ lại, cô làm gì mà phải vội vã như vậy? làm gì mà sáng tinh mơ đã vội chạy tới nơi này? Cô rõ ràng có thể ngủ nướng, cùng mẹ ăn trưa, xem TV, tán róc một hồi, sau đó ung dung tự tại ngồi xe buýt tới đây.

Cánh cửa kia giống như đang cười nhạo cô nhất thời nóng óc, kích động làm việc không suy nghĩ.

May mắn, vị nhân viên kia cũng không phải nói dối, mấy phút sau, cánh cửa phòng làm việc của Tào Thiệu Trạch mở ra, từ bên trong đi một người phụ nữ có khí chất bước ra, theo sau là Tào Thiệu Trạch.

Một tháng không gặp mặt, tóc của anh dường như dài hơn rồi? Lý Ý Di suy nghĩ loạn xạ, có ý coi thường những hình ảnh lần trước bọn họ gặp mặt đang hiện lên trong đầu

Rõ ràng sau chuyện đó cũng bình an vô sự, nhưng giờ cô lại phát hiện tim mình đập rộn lên, Lý Ý Di đưa tay đè lên lồng ngực đang đập kịch liệt của mình.

"Tào tiên sinh, hợp tác vui vẻ." Cô gái kia vươn tay ra, Tào Thiệu Trạch cũng nhiệt tình bắt lấy.

"June, cô có thể đáp ứng tôi giúp thực sự là quá tốt! Tôi tin tưởng cô sẽ không có bất kì hạn chế gì, hơn nữa tôi sẽ cố gắng đáp ứng toàn bộ yêu cầu của cô." Trong giọng nói của Tào Thiệu Trạch chứa hưng phấn không thể tả

"A, có ông chủ như anh thật là làm người ta khoái trá." Cái cô gấu gọi là June cười, "Vậy tôi không quấy rầy anh nữa, dù so về sau còn nhiều cơ hội gặp mặt."

Không biết có phải là ảo giác hay không, mà coi cảm giác lúc cô gái tên June đó đi lại gần, cười với cô

Không đợi cô hiểu rõ, Tào Thiệu Trạch đã xoay bước lớn đi tới trước người cô, cô đứng lên, không tâm tư suy nghĩ chuyện khác, gần đây cô cảm thấy não của mình có chút trống rỗng

"Xin lỗi, để em chờ lâu như vậy!" Cặp mắt Tào Thiệu Trạch sáng lên làm cho người ta không hiểu là bởi vì nhìn thấy cô mà cao hứng hay còn chưa hết vui về vì chuyện lúc này

Chương 5

công tác chuẩn bị của Tào Thiệu Trạch tiến hành hừng hực khí thế, một ngày, Lý Ý Di đang trong phòng thí nghiệm, quan sát bồi dưỡng khuẩn biến hoá, có người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng thí nghiệm ra.

"Ngôi sao lớn, cô có khách đấy."

Tiểu Trương, đồng nghiệp của cô cười xấu xa.

"Là ai?" Lý Ý Di ngừng lại công việc, theo phản xạ hỏi.

Cô sao lại có khách? Lý Ý Di thực sự có chút ngoài ý muốn.

Phải nói, người có khả năng tìm cô nhất chỉ có hai người, một là mẹ cô, một là bạn trai Thuộc Vĩ Minh của cô, nhưng nếu mẹ có việc gấp muốn tìm cô nhất định sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ ở bên ngoài như vậy, mà đã trực tiếp xông vào đây rồi.

mà Thiệu Vĩ Minh, anh vẫn luôn cho rằng viện khoa học là một nơi khủng bố, nói đến nơi này sẽ dễ dính vào bệnh độc gì đó, nhắc tới cũng là bộ dạng xem thường, càng sẽ không đến đây tìm cô.

"Tôi sao biết là ai, dù sao người ta nói tìm cô là được rồi." Tiểu Trương còn mặt cười xấu xa, "Nhưng đối phương cũng là một Đại Mỹ nữ a, không hổ là đồng nghiệp "nghề phụ" của cô."

Lý Ý Di sớm đã quen với sự nhạo báng của đồng nghiệp, đối với Đại mỹ nữ cũng không có khái niệm gì, cô không yên tâm nhìn chăm chăm vào chậu nuôi cấy dưới kính hiển vi, một bộ lưu luyện không muốn rời.

Yên tâm đi, cái đó tôi sẽ trông chừng giúp cô, không để nó tiếp xúc với không khí." Tiểu Trương thở dài, "Tôi khuyên cô trước tiên nên đi gặp vị đại mỹ nữ kia, đối phương thế nhưng lại tìm tới tận đây. Cô cũng biết trường khoa của chúng ta không thích trong giờ làm việc có người đến đây dò hỏi, đối với việc cô làm "nghề phụ" lại vẫn luôn có ý kiến, nếu vị kia đợi không được cô, lại nháo lên, để trường khoa phát hiện, không biết lại nói cô cái gì."

Tiểu Trương nói xong, Lý Ý Di đành phải để công việc trong tay xuống, chạy nhanh về phía phòng ăn trong viện khoa học.

Vừa vào phòng ăn, cô liếc mắt liền thấy được vị "khách", mặc dù cô chưa thấy qua gương mặt này, nhưng trong viện khoa học tới lui lui cũng chỉ có từng ấy người, người này một thân quần áo rực rỡ, là một cô gái trẻ tuổi, làm người ta khó có thể xem nhẹ cô.

Lý Ý Di thực sự không hiểu, còn đối phương vừa mới thấy cô cũng đã liền nhận ra, nhìn qua là không thể tìm lộn người.

"Chào cô, tôi tên là Ngô Trần Trần, gọi tôi Trần Trần là được." Đối phương đứng lên, chủ động bắt tay với cô.

Lý Ý Di ngồi xuống đối diện cô, trong đầu không ngừng tìm kiếm về vị Ngô Trần Trần này, nhưng cũng không có thu hoạch gì.

Đối phương cũng nhìn cô trầm mặc, nhưng cô ấy không phải là một người có tính nhẩn nại.

"Lý Ý Di tiểu thư, cô không hiểu kì việc tôi đến đây sao? Cô thường bị người không quen biết tìm tới cửa sao?"

Giọng nói của đối phương quả nhiên như lời Tiểu Trương nói, có chút hung dữ.

"Ách, chúng ta không biết nhau phải không?" Chuyện Lý Ý Du quan tâm là chuyện khác

"Chúng ta dĩ nhiên không quen biết."

"A" Lý Ý Di thờ phào nhẹ nhõm, cô thực sự không quá thông minh trong việc nhận thức người khác, cô còn đang nghi, nếu quen biết đối phương mà lại không nhớ ra được, như vậy thật quá thất lễ.

Thanh thế Ngô Trần Trần yếu đi một nửa, cô không nguyện ý đưa danh thiếp cho Lý Ý Di, nói: "Tôi là người mẫu, nhưng cô không nên hiểu lầm, lần này tôi tới là vì chuyện cá nhân không liên quan gì tới công ty."

"A." Lý Ý Di nhận lấy danh thiếp, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái này cùng bản thân có liên quan gì.

"Này, cô rốt cuộc có nghiêm túc nghe tôi nói hay không?" Ngô Trần Trần thất bại thở dài "Trời ạ, Tào Thiệu Trạch sao lại để ý đến loại chậm lụt này!, cô không biết, làm người mẫu cơ bản cùng cảm tính là rất quan trọng sao?"

Nghe được tên Tào Thiệu Trạch, Lý Ý Di rốt cuộc có chút phản ứng, nhưng vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, đối phương cũng lười cùng cô nước đục thả câu, trực tiếp nói: "Lý tiểu thư, tôi hy vọng cô cự tuyệt lời mời lần này của Tào Thiệu Trạch, đem vị trí nhường lại cho tôi."

"Tại sao?" Lý Ý Di theo bản năng hỏi.... rất không tình nguyện.

"Không vì cái gì, vị trí này vốn là của tôi." Cô bất mãn làm hỏa khí của Ngô Trân Trân dâng lên. Nói đến điểm này cô ta đầy bụng tức giận, "Làm ơn, cô đừng bày ra bộ dáng tôi tìm tòi cửa cổ tình gây sự được không? Lần trước cô vì Tào Thiệu Trạch có tham gia một tiết mục, vai người mẫu trong đó lẽ ra là tôi đảm nhiệm, là cô cướp chén cơm của tôi, lần đó người lên TV phải là tôi, mà lần này cũng phải là tôi? Tôi bị cô cướp đi một lần, còn để cô cướp đi lần thứ hai sao?"

Lý Ý Di chán kinh, còn Ngô Trân Trân nói rất hăng say, giương như không ngừng được: "Cô cũng đâu phải là cần cái này để mưu sinh, cần gì làm khó những người mẫu như chúng tôi?"

Lần đó đã có người mẫu rồi sao, sao không giống với những gì Tào Thiệu Trạch đã nói? Nhưng lời như vậy nếu lửa gát sẽ rất nhanh bị vạch trần, cho nên anh cũng không cần thiết gát cô, Lý Ý Di không rõ ả tình bên trong, nhưng cũng biết công việc của mình mà bị người khác cướp mất nhất định rất khó chịu.

"Nhưng chúng tôi đã thảo thuận xong." Cô nói.

Coi như chuyện lần trước có chút ân tình, nhưng lần này cô và Tào Thiệu Trạch đã có ước định, bọn cô cũng đã thảo luận tốt lắm... Hơn nữa, Tào Thiệu Trạch vừa có ý nghĩ này thì đã bắt đầu chuẩn bị cho công việc, Trước hết mọi người cùng cô ước định, chính là sợ cô công việc bận rộn lại không có thời gian, cho nên anh đặc biệt nói cho cô biết trước, để cô sắp xếp thời gian, anh còn nói nếu cô là vì vấn đề thời gian mà không chấp nhận lời mời, anh có thể vì cô mà thay đổi.

Anh có thành ý lớn như vậy, đến bây giờ cô sao có thể thay đổi ý?

"Nói xong thì như thế nào? Có vẻ cô vẫn quyết giữ ý?" Ngô Trân Trân thấy cô (LYD) không có ý lùi bước, cô (NTT) cười lạnh: "Nhìn qua một bộ tham cao, nhưng thật ra thì cũng không bỏ được cơ hội nổi tiếng, người của viện khoa học thật là làm người ta mở rộng tầm mắt, thủ đoạn thật làm người khác không nhận ra."

Lý Ý Di cau mày, luận sự, cần gì công kích người khác.

Ngô Trân Trân từ trong túi da lấy ra một tấm hình đẩy tới trước mặt cô, đây tựa hồ chính là nguyên nhân khiến cô ta tràn đầy tự tin khi tới nơi này.

Lý Ý Di nhìn tấm hình, mới đầu có chút mê mang, sau cũng dần nhận ra, cũng sợ hết hồn.

Trong hình kia chụp không phải là ai khác mà chính là cô và Tào Thiệu Trạch, đó chính là hôm bọn họ từ quầy rượu đi ra, bên cạnh có một chiếc xe taxi, cửa xe mở ra, Tào Thiệu Trạch đang đỡ cô vào xe.

"Thế nào? Có phải không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy?" Ngô Trân Trân rất đắc ý, "Ngày đó bạn của tôi cũng ở quầy rượu, vốn nghĩ chỉ là tin bát quái, thật không nghĩ đến lại có tác dụng như vậy. Nếu như cô vẫn kiên trì, tôi sẽ đem tấm hình này dán khắp mọi nơi trong tòa nhà này, để cho mọi người đến xem!"

"Chúng ta dĩ nhiên không qen biết."

"A" Lý Ý Di thờ phào nhẹ nhõm, cô thực sự không quá thông minh trong việc nhận thức người khác, cô còn đang nghĩ, nếu quen biết đối phương mà lại không nhớ ra được, như vậy thật quá thất lễ.

Thanh thế Ngô Trân Trân yếu đi một nửa, cô không nguyện ý đưa danh thiếp cho Lý Ý Di, nói: "Tôi là người mẫu, nhưng cô không nên hiểu lầm, lần này tôi tới là vì chuyện cá nhân không liên quan gì tới công ty."

"A." Lý Ý Di nhận lấy danh thiếp, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái này cùng bản thân có liên quan gì.

"Này, cô rốt cuộc có nghiêm túc nghe tôi nói hay không?" Ngô Trân Trân thất bại thở dài "Trời ạ, Tào Thiệu Trạch sao lại để ý đến loại chậm lụt này!, cô không biết, làm người mẫu cơ bản cùng cảm tính là rất quan trọng sao?"

Nghe được tên Tào Thiệu Trạch, Lý Ý Di rốt cuộc có chút phản ứng, nhưng vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, đối phương cũng lười cùng cô nước đục thả câu, trực tiếp nói: "Lý tiểu thư, tôi hy vọng cô cự tuyệt lời mời lần này của Tào Thiệu Trạch, đem vị trí nhường lại cho tôi."

"Tại sao?" Lý Ý Di theo bản năng hỏi.... rất không tình nguyện.

"Không vì cái gì, vị trí này vốn là của tôi." Cô bất mãn làm hỏa khí của Ngô Trân Trân dâng lên. Nói đến điểm này cô ta đầy bụng tức giận, "Làm ơn, cô đừng bày ra bộ dáng tôi tìm tòi cửa cổ tình gây sự được không? Lần trước cô vì Tào Thiệu Trạch có tham gia một tiết mục, vai người mẫu trong đó lẽ ra là tôi đảm nhiệm, là cô cướp chén cơm của tôi, lần đó người lên TV phải là tôi, mà lần này cũng phải là tôi? Tôi bị cô cướp đi một lần, còn để cô cướp đi lần thứ hai sao?"

Lý Ý Di chán kinh, còn Ngô Trân Trân nói rất hăng say, giương như không ngừng được: "Cô cũng đâu phải là cần cái này để mưu sinh, cần gì làm khó

những người mẫu như chúng tôi?"

Lần đó đã có người mẫu rồi sao, sao không giống với những gì Tào Thiệu Trạch đã nói? Nhưng lời như vậy nếu lừa gạt sẽ rất nhanh bị vạch trần, cho nên anh cũng không cần thiết gạt cô, Lý Ý Di không rõ ả tình bên trong, nhưng cũng biết công việc của mình mà bị người khác cướp mất nhất định rất khó chịu.

"Nhưng chúng tôi đã thảo thuận xong." Cô nói.

Coi như chuyện lần trước có chút ân tình, nhưng lần này cô và Tào Thiệu Trạch đã có ước định, bọn cô cũng đã thảo luận tốt lắm... Hơn nữa, Tào Thiệu Trạch vừa có ý nghĩ này thì đã bắt đầu chuẩn bị cho công việc, Trước hết mọi người cùng cô ước định, chính là sợ cô công việc bận rộn lại không có thời gian, cho nên anh đặc biệt nói cho cô biết trước, để cô sắp xếp thời gian, anh còn nói nếu cô là vì vấn đề thời gian mà không chấp nhận lời mời, anh có thể vì cô mà thay đổi.

Anh có thành ý lớn như vậy, đến bây giờ cô sao có thể thay đổi ý?

"Nói xong thì như thế nào? Có vẻ cô vẫn quyết giữ ý?" Ngô Trân Trân thấy cô(LYD) không có ý lùi bước, cô(NTT) cười lạnh: "Nhìn qua một bộ tham cao, nhưng thật ra thì cũng không bỏ được cơ hội nổi tiếng, người của viện khoa học thật là làm người ta mở rộng tầm mắt, thủ đoạn thật làm người khác không nhận ra."

Lý Ý Di cau mày, luận sự, cần gì công kích người khác.

Ngô Trân Trân từ trong túi da lấy ra một tấm hình đẩy tới trước mặt cô, đây tựa hồ chính là nguyên nhân khiến cô ta tràn đầy tự tin khi tới nơi này.

Lý Ý Di nhìn tấm hình, mới đầu có chút mê mang, sau cũng dần nhận ra, cũng sợ hết hồn.

Trong hình kia chụp không phải là ai khác mà chính là cô và Tào Thiệu Trạch, đó chính là hôm bọn họ từ quầy rượu đi ra, bên cạnh có một chiếc xe taxi, cửa xe mở ra, Tào Thiệu Trạch đang đỡ cô vào xe.

"Thế nào? Có phải không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy?" Ngô Trân Trân rất đắc ý, "Ngày đó bạn của tôi cũng ở quầy rượu, vốn nghĩ chỉ là tin bát quái, thật không nghĩ đến lại có tác dụng như vậy. Nếu như cô vẫn kiên trì, tôi sẽ đem tấm hình này dán khắp mọi nơi trong tòa nhà này, để cho mọi người đến xem!"

"Chúng ta dĩ nhiên không quen biết."

"A" Lý Ý Di thờ phào nhẹ nhõm, cô thực sự không quá thông minh trong việc nhận thức người khác, cô còn đang nghĩ, nếu quen biết đối phương mà lại không nhớ ra được, như vậy thật quá thất lễ.

Thanh thế Ngô Trân Trân yếu đi một nửa, cô không nguyện ý đưa danh thiếp cho Lý Ý Di, nói: "Tôi là người mẫu, nhưng cô không nên hiểu lầm, lần này tôi tới là vì chuyện cá nhân không liên quan gì tới công ty."

"A." Lý Ý Di nhận lấy danh thiếp, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái này cùng bản thân có liên quan gì.

"Này, cô rốt cuộc có nghiêm túc nghe tôi nói hay không?" Ngô Trân Trân thất bại thở dài "Trời ạ, Tào Thiệu Trạch sao lại để ý đến loại chậm lụt này!, cô không biết, làm người mẫu cơ bản cùng cảm tính là rất quan trọng sao?"

Nghe được tên Tào Thiệu Trạch, Lý Ý Di rốt cuộc có chút phản ứng, nhưng vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, đối phương cũng lười cùng cô nước đục thả câu, trực tiếp nói: "Lý tiểu thư, tôi hy vọng cô cự tuyệt lời mời lần này của Tào Thiệu Trạch, đem vị trí nhường lại cho tôi."

"Tại sao?" Lý Ý Di theo bản năng hỏi.... rất không tình nguyện.

"Không vì cái gì, vị trí này vốn là của tôi." Cô bắt đầu làm hòa khí của Ngô Trân Trân dâng lên. Nói đến điểm này cô ta đầy bụng tức giận, "Làm ơn, cô đừng bày ra bộ dáng g tôi tìm tới cửa có tình gây sự được không? Lần trước cô vì Tào Thiệu Trạch có tham gia một tiết mục, vai người mẫu trong đó lẽ ra là tôi đảm nhiệm, là cô cướp chén cơm của tôi, lần đó người lên TV phải là tôi, mà lần này cũng phải là tôi? Tôi bị cô cướp đi một lần, còn để cô cướp đi lần thứ hai sao?"

Lý Ý Di chần kín, còn Ngô Trân Trân nói rất hăng say, giương như không ngừng được: " Cô cũng đâu phải là cần cái này để mưu sinh, cần gì làm khó những người mẫu như chúng tôi?"

Lần đó đã có người mẫu rồi sao, sao không giống với những gì Tào Thiệu Trạch đã nói? Nhưng lời như vậy nếu lừa gạt sẽ rất nhanh bị vạch trần, cho nên anh cũng không cần thiết gạt cô, Lý Ý Di không rõ ả tình bên trong, nhưng cũng biết công việc của mình mà bị người khác cướp mất nhất định rất khó chịu.

"Nhưng chúng tôi đã thảo thuận xong." Cô nói.

Coi như chuyện lần trước có chút ân tình, nhưng lần này cô và Tào Thiệu Trạch đã có ước định, bọn cô cũng đã thảo luận tốt lắm... Hơn nữa, Tào Thiệu Trạch vừa có ý nghĩ này thì đã bắt đầu chuẩn bị cho công việc, Trước hết mọi người cùng cô ước định, chính là sợ cô công việc bận rộn lại không có thời gian, cho nên anh đặc biệt nói cho cô biết trước, để cô sắp xếp thời gian, anh còn nói nếu cô là vì vấn đề thời gian mà không chấp nhận lời mời, anh có thể vì cô mà thay đổi.

Anh có thành ý lớn như vậy, đến bây giờ cô sao có thể thay đổi ý?

"Nói xong thì như thế nào? Có vẻ cô vẫn quyết giữ ý?" Ngô Trân Trân thấy cô(LYD) không có ý lùi bước, cô(NTT) cười lạnh: "Nhìn qua một bộ tham cao, nhưng thật ra thì cũng không bỏ được cơ hội nổi tiếng, người của viện khoa học thật là làm người ta mở rộng tầm mắt, thủ đoạn thật là người khác không nhận ra."

Lý Ý Di cau mày, luận sự, cần gì công kích người khác.

Ngô Trân Trân từ trong túi da lấy ra một tấm hình đẩy tới trước mặt cô, đây tựa hồ chính là nguyên nhân khiến cô ta tràn đầy tự tin khi tới nơi này.

Lý Ý Di nhìn tấm hình, mới đầu có chút mê mang, sau cũng dần nhận ra, cũng sợ hết hồn.

Trong hình kia chụp không phải là ai khác mà chính là cô và Tào Thiệu Trạch, đó chính là hôm bọn họ từ quầy rượu đi ra, bên cạnh có một chiếc xe taxi, cửa xe mở ra, Tào Thiệu Trạch đang đỡ cô vào xe.

"Thế nào? Có phải không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy?" Ngô Trân Trân rất đắc ý, "Ngày đó bạn của tôi cũng ở quầy rượu, vốn nghĩ chỉ là tin bát quái, thật không nghĩ đến lại có tác dụng như vậy. Nếu như cô vẫn kiên trì, tôi sẽ đem tấm hình này dán khắp mọi nơi trong tòa nhà này, để cho mọi người đến xem!"

Lý Ý Di vẫn còn rất hậu tri hậu giác sử dụng ánh mắt như đang hỏi, "Bị mọi người nhìn thấy thì thế nào." Ngô Trân Trân bị chọc tức, không khỏi cười lạnh, "Cô thật không quan tâm, tôi đã điều tra qua, cô không phải đã có bạn trai sao? Nếu để cho bạn Trai cô thấy cô vì để có thết lên TV cùng người đàn ông khác đi quầy rượu, rồi cùng về nhà, anh ta sẽ nghĩ sao? Ý tứ của từ "về nhà" này cô sẽ không thể không hiểu cũng khó đi, đây chính là chuyện cô làm ra, còn có cái viện khoa học này làm sao sẽ tha thứ những hành động như vậy? Cho phép nhân viên của mình làm loạn như vậy."

"Không phải như cô nghĩ, tấm hình kia chỉ là hấn đơn thuần đưa ta về thôi!" Nghe Ngô Trân Trân nói, Lý Ý Di cảm thấy run sợ.

"Hà, vậy sao? Ai tin? Ngược lại, cô tự hỏi một chút, đàn ông bình thường từ quầy rượu đi ra có thể chỉ đơn thuần đưa cô gái về nhà sao? Cô nói đơn thuần, cũng chỉ có cô tin tưởng?"

Cô ép hỏi, Lý Ý Di thật đúng là lòng bất an, bởi vì ngày đó đúng thật là không đơn thuần...

"Nếu như đúng thật chỉ đơn thuần như lời nói thì đúng là hơi tiếc nuối." Ngô Trân Trân cười nói: "Cô có bạn trai rồi, còn cùng người đàn ông khác thân mật, người đàn ông nào chịu được? Bạn trai cô thật đúng là đáng thương."

Mà Tào Thiệu Trạch cũng sẽ vì cô mà bị người khác chất vấn, tất cả mọi người sẽ hoài nghi hấn cùng người mẫu của mình lên giường, thật rõ là chỉ rước lấy chỉ trích mà tất cả đều do cô tạo thành.

Lý Ý Di chưa bao giờ lấy góc độ của người khác suy nghĩ qua, cô chỉ nhận định sự thật mà thôi, mà đã quên mất cách nhìn của người khác.

Nếu nói như vậy, cô không phải là một cô gái hư hỏng sao? Đối với cô việc, đối với tình cảm của cô và Thuộc Vĩ Minh, đối với nhân cách Tào Thiệu Trạch, không có bất kì chỗ tốt.

Chỉ là một tấm hình thôi mà! Nếu như không phải ngày đó cô thiếu suy nghĩ chạy đi quầy rượu, làm Tào Thiệu Trạch lo lắng, cố ý đưa cô về, cũng sẽ không rước lấy nhiều chuyện như vậy, quay đầu lại, tất cả đều là cô tạo thành?

"Nhìn bộ dạng cô cuối cùng cũng hiểu." Ngô Trân Trân lộ ra mỉm cười thắng lợi, "Yên tâm tôi không có tâm tư hướng người ta rêu rao, cũng không có hơi sức phỉ báng người khác, chỉ cần chúng ta theo nhu cầu, chính là bình an vô sự, đây không phải rất tốt sao?"

Sau khi Ngô Trân Trân rời đi, Lý Ý Di vẫn ngồi ở chỗ cũ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Một đêm kia, Lý Ý Di lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là mất ngủ, cô muốn dùng thuốc ngủ, nhưng vừa nghĩ đến ngủ thiếp đi thì không thể suy tư được, sẽ lãng phí thời gian vô ích, cô sẽ cảm thấy rất bất an.

Cuối cùng, cô trừng trừng mắt co đến khi mặt trời mọc, cũng đưa ra quyết định sau cùng.

Tào Thiệu Trạch đối với việc Lý Ý Di chủ động hẹn gặp mặt, biểu hiện hưng phấn cực độ, hôm nay anh đặc biệt muốn kéo dài đại hội nhân viên, vốn tuwfbuoir sáng đẩy tới buổi chiều, nhưng vừa nghĩ lại rút khoát kéo dài tới hôm sau, bởi vì buổi chiều nếu như còn phải đi họp, sẽ không cách nào chuyên tâm ở cùng Lý Ý Di rồi.

Thời gian hẹn là mười giờ sáng, địa điểm cách nhà Lý Ý Di rất gần.

Tào Thiệu Trạch rất khoái trá dậy thật sớm, soi gương ước chừng nửa giờ, đem mỗi cây râu ria trên mặt tiêu diệt sạch sẽ, cho đến khi mặt mình tìm không ra bất kì tí vết nào, mới đi chọn y phục, còn chọn một canh giờ, anh còn dự tính đến sớm 20 phút.

Anh biết cá tính của Lý Ý Di, cô hẹn mấy giờ thì sẽ theo giờ đó mà đến, nhưng anh sợ万一 nhất cô đến sớm, để cho cô chờ sẽ không tốt. Anh có thể đến điểm hẹn sớm một chút, quan sát địa hình lân cận, ví dụ như xem nơi đó có phòng ăn nào tốt..., hay có rạp chiếu phim nào không, chỉ là cô đối với điện ảnh không có hứng thú.

Người ta rõ ràng chỉ nói là muốn gặp mặt anh một chút, anh lại tự đem hiểu thành đây là cuộc hẹn hò đầu tiên, Tào Thiệu Trạch biết bản thân có chút khoa trương, chỉ cần lúc Lý Ý Di xuất hiện, anh biểu hiện tự nhiên là được rồi.

Tào Thiệu Trạch ngồi đợi, cuối cùng cũng đến mười giờ, anh giống như con hươu cao cổ, thỉnh thoảng lại nhướn nguoiif lên nhìn và phía cửa ra vào, nhưng đợi đến khi cổ anh bị kéo dài một chút, Lý Ý Di vẫn chưa đến.

Anh nhìn đồng hồ, đã qua mười phút rồi, nếu như là cô gái khác đến trễ mười mấy hai mươi phút, thậm trí một hai canh giờ anh đều cảm thấy rất bình thường, nhưng đối phương là Lý Ý Di a! Cô không phải là loại người hay đến trễ như vậy.

Tào Thiệu Trạch không nhịn được bắt đầu suy nghĩ lung tung, anh nghĩ gọi điện thoại hỏi cô, nhưng lại nghĩ biết đâu cô có việc nên mới đến trễ, chỉ chậm mười phút mà thôi, anh lại gọi điện thoại thúc giục, như vậy chẳng phải là rất không có phong độ sao? Chẳng lẽ cô hẹn là mười giờ tối, nhưng công viên tám giờ tối đã đóng cửa.

Áo sơ mi anh tỉ mỉ lựa chọn đã đính một tầng mồ hôi mỏng manh, đang lúc này điện thoại của anh bỗng nhiên vang lên một hồi chuông, đó là tiếng chuông ang thiết kế riêng cho Lý Ý Di, cho nên anh không nhìn lấy một cái tiếng chuông vang lên liền trực tiếp nhận.

“Ý Di!” Anh hướng về phía điện thoại di động hô.

Chỉ mười giây, đối phương liền cúp điện thoại, mà Tào Thiệu Trạch mặt xám nư=hư cho tàn ngồi ở chỗ đó.

Cú điện thoại kia xác định là Lý Ý Di gọi tới, cô nói cô không thể tới, bởi vì trên đường xảy ra một chút tai nạn, bây giờ cô đang ở bệnh viện, bác sĩ vừa mới băng bó xong cho cô, cho nên không thể lập tức thông báo cho anh.

Cô gọi điện thoại tới xin lỗi anh, cô nói xin lỗi cái rắm a! Cô dám nói mình ở bệnh viện! Xảy ra tai nạn xe cô!

Mười phút sau Tào Thiệu Trạch hùng hùng hổ hổ nhảy xuống xe, chạy vào trong bệnh viện.

Đây là một bệnh viện bình thường, diện tích không lớn, bệnh nhân cũng không nhiều, đại đa số bệnh nhân đều là các ông lão, bà lão quay tiểu khu, so với đại bệnh viện ở trung tâm thành phố thì hết sức vắng vẻ.

Tào Thiệu Trạch chạy thẳng tới quầy phục vụ, dọa tiểu hộ lý giật mình.

“Xin hỏi Lý Ý Di ở phòng bệnh nào?”

“A? Tiểu hộ lý luống cuống tay chân, “Tôi giúp ngài tra, chờ một chút.”

Tào Thiệu Trạch làm sao chờ được nhìn cô động tác chậm rì rì, anh hận không được đem đầu mình ghim vào màn ảnh máy vi tính.

Kết quả tiểu hộ lý lắc đầu nói: “Tiên sinh, chỗ chúng tôi không có bệnh nhân tên Lý Ý Di.”

Kết quả tiểu hộ sĩ lắc đầu nói: "Tiên sinh, chỗ chúng tôi không có bệnh nhân tên Lý Ý Di."

"Cái gì? Không có?" Anh sừng sốt, nhất định là bị lỗi, làm phiền cô tra lại một chút, Lý Ý Di vừa mới được đưa vào đây."

Tiểu hộ sĩ tra xét lại, khẳng định nói: "Thật sự không có người này."

Đang lúc hai người giằng co, Tào Thiệu Trạch nghe thấy âm thanh gọi tên anh nhẹ nhàng vang lên phía sau. Anh chấn kinh quay đầu lại, thấy Lý Ý Di đứng ở sau lưng anh cách đó không xa.

Anh cuối cùng cũng thở ra một hơi, cô không có việc gì, cò có thể đứng, có thể nói chuyện

"Ý Di." Anh cười đến miệng muốn rách ra.

"Sao anh lại tới đây?" Lý Ý Di hỏi anh.

"Em nói em ở bệnh viện, anh đương nhiên là phải tới nha." Anh đi về phía cô, chẳng lẽ cô cho là cúp điện thoại anh sẽ biết điều mà về nhà sao?

Nhìn qua cô vẫn rất tốt, y phục sạch sẽ, chỉ có một cách tay quần đầy băng gạc nhìn qua thấy ghê.

"Em có sao không?" Anh theo bản năng muốn vuốt ve miệng vết thương, lại nghĩ tới vết thương nhất định rất đau, nên thu hồi cánh tay đã vuron ra, sốt ruột hỏi.

"Em không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi." Lý Ý Di đối với vết thương trên tay dường như không để ý. Nhưng trán anh lại toát mồ hôi, nhăn mày.

"Sao lại không có việc gì, em bị tai nạn xe cộ!"

Câu nói đó giống như nhắc nhở Lý Ý Di, cô lấy lại tinh thần, Lý Ý Di có chút xấu hổ thu hồi tầm mắt của mình, may mắn anh không có phát giác, "Đừng

nói cái này nữa, em đi mua nước uống."

Nước uống? Tào Thiệu Trạch cùng cô đi đến một cái máy bán hàng tự động mua một lon coca và một chai nước khoáng.

Lý Ý Di đưa cho anh bình nước khoáng, "Bên ngoài trời nắng như vậy, mau bổ sung chút nước đi!"

Chai nước này là cho anh? Tào Thiệu Trạch cực kì cảm động, lại nhìn không được trêu chọc cô nói: "Vì sao em có thể uống cô ca, mà anh chỉ có thể uống nước khoáng."

Cô hiếm khi có dáng vẻ không kiên nhẫn, "Không cần oán trách, chất oxy hóa là nguyên tố bổ sung nguyên liệu cho cô thể tốt nhất, một người trưởng thành rồi còn so đo những chuyện này, hơn nữa cái này không phải cho em uống."

"Không phải cho em? Vậy thì mua cho ai?"

Tào Thiệu Trạch đã lập tức biết được đáp án, vì Lý Ý Di cầm lon cô ca đi đến bên ngoài phòng CT, đưa nó cho một cậu bé nhìn qua giống học sinh trung học đang ngồi ở ngoài.

Đứa bé kia nhận lấy coca, nhìn Lý Ý Di, vẻ mặt thống khổ, đầu gối cũng quần băng gạc, còn có một chút vết thương nhỏ đã được xử lý cũng lộ ra ngoài.

"Ý Di, đứa nhỏ này là ai?" Anh nhìn không được tò mò hỏi.

Nghe anh hỏi, đứa bé kia giống như thấy được cứu tinh, "Vị đại ca này, anh là bạn của chị Ý Di sao?" Giọng nói đang trong thời kì đổi giọng nên đặc giọng.

Thấy anh không phủ nhận, đứa bé kia mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Cầu xin anh khuyên như chị Ý Di, em chỉ bị thương nhẹ thôi không cần phải chụp CT nào, em không cần làm cộng hưởng từ hạt nhân."

"Còn có thử máu." Lý Ý Di nhắc nhở, vì vậy đứa bé kia lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Tào Thiệu Trạch hỏi xong mới rõ ràng chân tướng.

Trên đường từ nhà Lý Ý Di đến công viên có một con dốc lớn, Lý Ý Di từ phía dưới con dốc đi lên, cậu bé kia lái xe ô tô từ trên dốc lao xuống tốc độ rất nhanh, mà xe bị hư không dừng lại được.

Cậu ta kêu cô tránh ra, mà lúc ấy cô đang thất thần, chờ lúc phát hiện ra thì đã không còn kịp, vì né tránh cô mà cậu bé thay đổi phương hướng, đâm vào tường đá bên cạnh nên mới bị thương, còn vết thương trên tay cô là do bị xe quét qua.

Cô kêu xe cứu thương đưa cậu ta tới bệnh viện, còn nhận hết trách nhiệm về mình. Vô luận cậu nói mình chỉ bị thương bên ngoài như thế nào cô vẫn bắt cậu làm kiểm tra toàn thân, mà tất cả những chuyện này cô chỉ nói khái quát với anh "Một cuộc tai nạn xe nhỏ"

Hóa ra là như vậy, nếu cô sớm nói rõ ràng một chút, Tào Thiệu Trạch khẳng định bản thân sống lâu thêm ba, năm năm cũng không vấn đề.

Hiện tại biết mọi người không có chuyện gì lớn, cảm thấy Lý Ý Di phản ứng quá mức. Lo lắng trong lòng Tào Thiệu Trạch cuối cùng cũng buông ra

"Em rất sợ máu", cậu bé kia năn nỉ anh, "Cầu xin anh nói với chị Ý Di để cho em về nhà đi."

Tào Thiệu Trạch không biết nên khóc hay nên cười, anh chỉ có thể khuyên như cậu bé, "Em nên ngoan ngoãn lần kiểm tra toàn thân một lượt đi, nếu không vì cô ấy thì cũng xem như là vì đề ba mẹ em yên tâm"

Tiểu nam hài kêu một tiếng thật thê thảm, nhưng lại rất sợ Lý Ý Di nên không dám một mình chuồn đi, chỉ có thể cùng Tào Thiệu Trạch dưới con mắt giám sát của Lý Ý Di đợi đến lượt kiểm tra.

Tào Thiệu Trạch có thể hiểu được cậu bé, mặc dù nhìn qua thì thấy Lý Ý Di nhỏ nhắn, không có lực công kích, nhưng sự cố chấp của cô làm người ta phải bất lực, giống như nếu không lần theo yêu cầu của cô, hậu quả sẽ rất thê thảm vậy.

Anh cùng làm kiểm tra với cậu bé, cùng trò chuyện với nó để hóa giải tâm trạng buồn bực, hai người trò chuyện một lúc cũng trở nên thân thiết hơn, cậu bé đối với hình xăm trên cánh tay anh cảm thấy hứng thú, cậu ta nhìn hình xăm từ đầu vai tới khuỷu tay chỉ có một màu đen.

Cậu bé kia nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra hình dạng gì, liền hỏi: "Anh Thiệu Trạch, cái hình xăm này là hình gì vậy? Tại sao em nhìn không ra?"

Tào Thiệu Trạch chưa vội trả lời, anh liếc nhìn Lý Ý Di thấy cô một mực chờ bác sĩ gọi tên cậu nhóc giương như không có nghe bọn họ nói chuyện, vì vậy anh cố ý nâng cao âm lượng, cười đáp "Cái này à, cái này là anh dùng tên tiếng anh của cô gái anh yêu vẽ ra."

Cô nghe chưa? Tào Thiệu Trạch trong lòng thầm nói, nhìn qua giống như không nghe được, nếu không sao lại không có phản ứng gì? Anh đã nói khá lớn tiếng.

Hồng bét, anh quên mất cô không phải là người dễ cảm xúc lộ ra ngoài.

"Ai? Tên cô gái? Bây giờ còn có người ngốc như vậy a!" Đứa bé kia ghét bỏ nói.

"Nói anh ngốc? Cái tên tiểu tử này thật khینگ có ánh mắt." Tào Thiệu Trạch vô tâm trả lời, tất cả lực chú ý đều đặt trên người Lý Ý Di, còn cô giống như pho tượng nhìn CT.

"Nhìn kĩ thấy cũng không đến nỗi nào, mặc dù không nhìn ra hình dạng gì, nhưng nhìn qua cũng rất khốc, được rồi, xem ra cũng không quá tệ." Cậu bé kia nói.

"Nếu biết đây là tên tuổi người nào sẽ khốc hơn nữa." Tào Thiệu Trạch bỏ qua ý niệm quan sát phản ứng của Lý Ý Di, nếu như cô vẫn không phản ứng, vậy chẳng phải anh sẽ bị cô hiểu lầm sao? Cho nên anh cần tranh thủ cơ hội giải thích, "Đó là tên mẹ anh."

Như thế nào, cô có phải là thấy thờ phào nhẹ nhõm hay không? Tào Thiệu Trạch cẩn thận quan sát Lý Ý Di, lúc này, một cánh tay dơ lên hươ hươ trước mặt anh, anh cúi xuống, thấy cậu bé kia khuôn mặt tươi cười rực rỡ, xem ra bây giờ đã không còn khổ não về chuyện kiểm tra.

"Anh Thiệu Trạch, em ở chỗ này, anh nhìn sang kia làm gì vậy?" Cậu bé hạ giọng ghé vào tai anh giễu cợt nói: "Thật đáng tiếc, chị Ý Di không để ý tới, nhưng mà anh cũng đừng nả lòng, tâm tư nữ nhân rất phức tạp."

"Cái tiểu quỷ này nói bậy bạ gì đó!" Tào Thiệu Trạch căng thẳng, thật muốn đem đứa trẻ này treo ngược lên, hung hăng cho một phen, ai bảo nó nói lung tung, bị nghe được thì làm thế nào!

"Anh xem em là rất cần thiết phải làm kiểm tra."

"Ai nha, thật đáng sợ, bị nói trúng tim đen rồi hả?" Đứa bé kia rất không sợ chết nói.

Hai người đang nháo, Lý Ý Di đi đến chặn ngang giữa hai người, giống như pho tượng từ trên trời giáng xuống, hai người thức thời ngậm miệng, ngừng đầu nhìn cô đợi chỉ thị.

Rốt cuộc cũng đến phiên tiểu tử kia làm kiểm tra, Tào Thiệu Trạch vui sướng khi người gặp họa, nhi tiểu tử kia bị Lý Ý Di đẩy đi kiểm tra.

Cuối cùng Lý Ý Di đi ra, hai người ngồi chờ ở bên ngoài. Tào Thiệu Trạch biết tiểu quỷ kia cũng không nói gì với cô, nhưng anh vẫn rất khấn trương, cuộc nói chuyện vừa rồi không biết cô có nghe được hay không?

"Ý Di, lát nữa tiểu quỷ kia làm kiểm tra xong, chúng ta đi đâu đó ăn cơm được không? Chỉ là tay em bị thương nhất định là rất đau, nếu không anh đưa em về nhà trước?" Anh có chút hàm hồ nói.

Lý Ý Di hẹn anh ra ngoài nói chuyện, muốn cùng anh thăng thần, nhưng mắt lại không tự giác nhìn hình xăm trên cánh tay anh. Cái gì cũng nói không nên lời.

Cô thấy hình xăm đó là do những chữ cái ghép lại, tên của mẹ anh.... còn có bát tự.

Cô không đáp lời, Tào Thiệu Trạch càng thêm lúng túng, yên lặng hi vọng đứa bé trai kia có thể nhanh ra ngoài.

Đúng lúc này có một thanh âm thô lỗ gọi tên Lý Ý Di vang lên, phá vỡ sự trầm mặc giữa họ.

Tào Thiệu Trạch phản ứng còn lớn hơn so với bản thân cô, theo bản năng quay đầu lại tìm nơi phát ra tiếng nói. Anh nhìn thấy một người đàn ông da xanh đen vừa gọi tên Lý Ý Di, vừa đi về phía này.

Xem ra cô ở bệnh viện này biết rất nhiều người! Tào Thiệu Trạch theo bản năng đối với người đàn ông sinh ra địch ý.

Mà Lý Ý Di thấy anh ta, cũng rất chủ động đứng lên nghênh đón.

"Bệnh viện này đúng là đủ loạn, hại anh tìm thật lâu mới tìm thấy nơi này." Nghe thanh âm giống như từ nhỏ đã là một đại thiếu gia.

Lý Ý Di giới thiệu bọn họ với nhau nói: "Đây là bạn trai em Thiệu Vĩ Minh, vị này là Tào Thiệu Trạch."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Xuất hiện! Tào Thiệu Trạch xác nhận bản thân sinh ra địch ý với người này, "Bạn trai" trong chuyện thuyết của cô rất cực xuất hiện!

Ngược lại với anh, Thiệu Vĩ Minh khi nhìn thấy anh lại có biểu hiện vui sướng ngoài dự đoán của mọi người, Lý Ý Di cũng không quản, ngược lại nhiệt

tình tiếp đó anh ta.

"Tôi nhận ra anh! Đã nhìn thấy trên tivi." Thiệu Vĩ Minh bắt tay hắn, đưa mắt đánh giá anh, "Mọi người đều nói trên tivi không thể bằng ngoài đời, quả nhiên là thật!"

Tào Thiệu Trạch lễ phép cười cười, trong lòng lại âm thầm khinh bỉ vị "Bạn trai" này ngàn vạn lần.

Anh ta thật sự chỉ có tuổi thích hợp, thân thể khỏe mạnh là ưu điểm mà thôi, trừ cái đó ra thì tướng mạo cũng chỉ "Bình thường", so với anh kém nhiều lắm!

Xem ra tin tức Lý Ý Di "Tai nạn xe cộ" cũng không phải chỉ nói với anh, cũng phải, nói như thế nào anh ta cũng là bạn trai cô, về tình về lý đều phải thẹn báo. Nói như vậy, anh mới là xếp hạng thứ hai! Tào Thiệu Trạch mười phần ném đủ vị chua.

"Thật không nghĩ tới Ý Di có thể kết giao với danh nhân như anh!" Thiệu Vĩ Minh thân thiện nói, đồng thời đem danh thiếp nhét vào trong tay của anh, "Về sau mọi người thường xuyên liên lạc, có chuyện gì có thể tìm tôi."

Anh ta nói xong còn hào khí vạn lần, Tào Thiệu Trạch liếc nhìn cái tên trên đó, thì ra là . . . . . Nhân viên chào hàng?

Tào Thiệu Trạch cũng không có ý tứ xem thường nhân viên chào hàng, nhưng mà đối với Lý Ý Di mà nói, cũng không tránh khỏi quá không hòa hợp? Tại thời điểm nguy cơ, Lý Ý Di còn là sẽ nghĩ muốn liên lạc với anh, có thể thấy được anh ở trong lòng nàng vẫn có phân lượng nhất định.

Vậy mà chuyện lại không giống như anh đã nghĩ, bởi vì khi anh ta đẩy đưa với anh, Lý Ý Di rốt cuộc không nhìn nổi nữa liền cắt đứt anh ta đang om sòm, hỏi: "Anh tới đây tìm em có chuyện gì không?"

"A!" Thuộc vĩ minh lúc này mới nhớ tới chính sự, gãi đầu ngượng ngùng nhìn Lý Ý Di nói: "Là thế này, hai ngày trước anh không phải đã nói qua với, một đồng nghiệp làm tiệc đầy tháng cho con, hôm nay anh tính mua chút đồ đi làm quà, ai ngờ xuống xe mới phát hiện không thấy ví tiền. . . . ."

Tào Thiệu Trạch nghĩ thầm không thể nào, thì ra là cái tên Thiệu Vĩ Minh này không phải là lo lắng cho Lý Ý Di mới chạy tới, mà là mất ví tiền nên tới nơi này tìm cứu tinh.

Trời ạ, Lý Ý Di nghe lời này cảm thấy trong lòng khổ sở! Anh mất tiền vậy làm thế nào chạy tới bệnh viện này? Nếu như có tiền ngồi xe tới bệnh viện tiền, cũng nên đủ cho anh đi về nhà lấy tiền.

Trong lòng Tào Thiệu Trạch ngày càng bất mãn, anh không thể tin được Lý Ý Di thậm chí ngay cả một câu cũng không hỏi, liền móc từ trong túi ra mấy tờ giấy lớn giao cho hắn.

Thiệu vĩ Minh cầm lấy những tờ tiền kia đếm một lần, động tác kia lưu loát vô cùng, giống như không phải anh đang vay tiền người ta, mà là người ta trả tiền cho anh vậy.

Đếm tiền xong, Thiệu vĩ Minh còn lộ ra vẻ mặt hết sức khổ sở, nói: "Chỉ có bấy nhiêu? Ý Di, anh còn muốn mua đồ đưa người ta nha, mọi người đều là đồng nghiệp, người đó lại còn là cấp trên của anh, không thể mua đồ quá mộc mạc, người ta sẽ khinh thường."

Người này vẫn còn chê ít! Đây hoàn toàn vượt ra khỏi Tào Thiệu Trạch trình độ nhận thức của Tào Thiệu Trạch, anh ta muốn mua cái gì cho đứa bé, máy bay sao? Người nào ra cửa sẽ mang nhiều tiền như vậy sao!

Lý tính di xác thực cũng nói: "Trên người em chỉ có bấy nhiêu."

Thiệu vĩ minh chưa từ bỏ ý định, ánh mắt thế nhưng lại lần nữa nhìn trên người Tào Thiệu Trạch, anh khuôn mặt khổ sở bỗng chốc trở nên tươi cười lấy lòng, nói với Tào Thiệu Trạch đã sớm kinh ngạc há hốc mồm ra, "Tào tiên sinh, thật ngại quá để cho anh chê cười, nhưng nếu anh là bạn của Ý Di, tôi cũng không khách khí."

"Người nghĩ như thế nào?" Tào Thiệu Trạch kinh dị, có người da mặt dày đến loại trình độ này.

"Bẹn bè cần phải giúp nhau, anh không phải là danh nhân trên TV hay nói sao? Chắc không đến nỗi ngay cả liên chút tiền lẻ này cũng không có chứ?." Thuộc vĩ minh cũng cảm thấy mình có phần quá phận, lại nói: "Anh xem, Ý Di không phải người mẫn u, người coi như trả trước phí cho cô ấy là được."

Coi như trả trước Lý Ý Di phí người mẫu, vậy thì cùng anh ta có nửa xu quan hệ sao? Người này đúng là đem mọi thứ của Lý Ý Di làm thành của mình rồi! Nếu như Thiệu Vĩ Minh không đem Lý Ý Di ra khi bia đỡ đạn còn may, hắn này vừa nói Tào Thiệu Trạch thật tức giận, không sao nơi này là bệnh viện, nếu xảy ra chuyện gì cũng rất dễ dàng!

"Em đã cự tuyệt làm người mẫu rồi." Lý Ý Di nhẹ nhàng nói.

"Cái gì?" Hai người đàn ông đồng thời kêu lên.

"Xin lỗi, vốn hôm nay hẹn anh ra ngoài chính là nói chuyện này." Lý Ý Di không để ý Thiệu vĩ minh, nói với Tào Thiệu Trạch: "Chỉ là không nghĩ tới xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy."

Vốn nghĩ kỹ sẽ nói xin lỗi, giải thích cho hắn, kết quả lại bị buộc nói ra dưới loại tình huống lúng túng, Lý Ý Di cũng cảm thấy như cầu đầu, nhưng mà không

làm vậy Thiệu Vĩ Minh sẽ tiếp tục dây dưa.

Cô hẹn anh ra ngoài là vì nói chuyện này? Tào thiệu trạch trong lòng có vô số dấu chấm hỏi cùng với dấu chấm than.

Mà thuộc vĩ minh cũng khiếp sợ, lớn tiếng chất vấn Lý Ý di: "Em đang suy nghĩ gì à? Tại sao muốn cự tuyệt chuyện tốt như vậy! Bởi vì em lên TV, bạn bè anh rất hâm mộ anh đấy, anh đã theo chân bọn họ nói rồi, em làm vậy không phải là muốn cho anh mất mặt sao?"

Cô nhẫn nại giải thích với Thiệu Vĩ Minh, đồng thời cũng nói cho Tào thiệu trạch nghe, cô nói: "Anh cũng biết, chỗ em làm quy định rất nghiêm khắc, khoa chúng em phản đối em lấy thân phận người mẫu xuất hiện trên ti vi, nói là sẽ làm xấu hình tượng của Viện khoa học trong lòng dân chúng, em cũng đã cân nhắc kĩ mới đưa ra quyết định này." Phía sau câu này, cô hướng về phía thiệu vĩ minh, chậm mà nói: "Nếu như bởi vì chút chuyện này, ngày sau công tác sẽ bị chèn ép, em có thể sẽ mất đi phần công việc này."

"Mất đi công việc" bốn chữ này cô đặc biệt cường điệu, mà đối với thiệu vĩ minh nó đặc biệt có tác dụng, vừa nghe bốn chữ này, hần lại ngay sau đó đổi thành một cái khác mặt, "Vậy sao, đúng rồi, bất kể nói thế nào công việc là quan trọng nhất!" Thiệu vĩ minh cười gượng mấy tiếng, ý đồ vẫn hỏi việc mới vừa rồi anh ở dưới tình thế cấp bách lộ ra sắc mặt không tốt, đối với Lý Ý Di dịu dàng nói: "Nếu như đối với em có ảnh hưởng như vậy, đừng nói là làm tạm thời làm người mẫu, cho dù là đi đóng phim anh cũng sẽ không đáp ứng! Lại nói Tào thiệu trạch tiên sinh từng co tin đồn không tốt, anh ở trên internet điều tra tài liệu cá nhân của anh ta, mấy cô bạn gái của anh ta, tất cả đều là người mẫu, cùng anh ta hợp tác, anh còn không yên lòng về em!"

Anh nói câu cuối cùng kia là để dụ dỗ Lý Ý Di nhưng không thể nghi ngờ, đối với Tào Thiệu Trạch chính là tổn thương thật lớn, anh thật muốn đánh bẻ đầu người đàn ông bi ôi này.

Nếu như nói lúc trước anh còn đang hoài nghi thiệu vĩ minh lấy cớ quá mức gượng ép, như vậy hiện tại anh đã có thể khẳng định, thiệu vĩ minh căn bản là viện lý do vì tiền tới, anh biết nếu như Lý Ý di mất công việc, vậy thì đồng nghĩa với việc cắt đứt tài lộc của hần, lợi hại rõ ràng trong lòng hần biết rất rõ!

Lý Ý di từ trong túi móc ra tờ báo tài chính, cô đem tấm thẻ kia giao cho thiệu vĩ minh, Tào thiệu trạch thấy thật là tức giận.

"Cái thẻ này anh cầm đi, mặt mã anh cũng biết, cầm đi mua quà tặng." Nàng nói.

Thiệu Vĩ Minh hớn hờ tiếp nhận, "Ý Di, em thật là quá khéo hiểu lòng người rồi, có bạn gái như em anh thật sự hạnh phúc!"

Hần rốt cuộc hài lòng cầm tấm thẻ kia rồi đi, trước khi đi không quên cùng Tào Thiệu Trạch tạm biệt, còn nói có rảnh rồi thì liên lạc.

Ai muốn cùng hần liên lạc! Tào thiệu trạch nhìn bóng lưng thuộc vĩ minh lúc rời đi rất đáng đánh đòn, cảm thấy hàm răng ngứa ngáy, mà anh không thể chịu nổi, Lý Ý di thế nhưng hoàn toàn phóng túng hần!

"Em thế мам lại cho anh ta tiền!" Anh không cách nào không chế tức giận lòng mình, tại sao chỉ cần có quan hệ tới thiệu vĩ minh, Lý Ý di sẽ trở nên xa lạ như vậy?

Nếu có thể lấy lý do vứt bỏ công việc khiến Thiệu Vĩ Minh cảm miệng, chứng tỏ cô cũng quan tâm anh, nhưng cho dù như vậy cuối cùng cô còn là cho hần tiền, hơn nữa nhìn qua, chuyện này cũng cũng không phải lần đầu.

Trời ạ! Cô cứ để cho người đàn ông kia cười lên đầu mình như vậy? Ngay cả anh cũng nhìn không nổi nữa?

"Em tin tưởng lời của anh ta sao? Cái gì mà mất ví tiền, em thật sự tin tưởng anh ta cầm tiền đi mua quà tặng đồng nghiệp?"

Đối với sự kích động của anh, Lý Ý di ngược lại hết sức bình tĩnh mà lắc lắc đầu, điều này làm Tào thiệu trạch sững sốt.

"Em không tin, anh ấy chia đều một tuần lễ mất ví tiền, cách nửa tháng thì có sinh nhật hoặc người thân đồng nghiệp qua đời, cho nên em cũng không tin tưởng lời anh ta nói."

"Em lại cho hần tiền!" Biết cô còn thanh tỉnh không có bị tên đàn ông kia lừa gạt, Tào Thiệu Trạch bớt giận không ít, nhưng trong lòng vẫn tức giận bất bình.

"Trong tình cảm cũng cần phải kinh doanh." Lý tính di khái quát giải thích ước nguyện ban đầu của cô.

"Cái gọi là kinh doanh chỉ là một ví dụ, không phải kêu em lấy tiền đi kinh doanh, em không cảm thấy như vậy rất không hợp lý sao?"

Trên tay cô quần băng gạc, thân là bạn trai của cô nhưng ngay cả một câu quan tâm cũng không có, Tào Thiệu Trạch thậm chí hoài nghi hần không thấy cô bị thương, ánh mắt của hần chỉ nhìn chăm chăm ví tiền của nàng, trong nghĩ xem bên dùng lý do gì để lấy được nhiều tiền hơn từ cô!

"Đối với em mà nói đều giống nhau, cũng không ngại nuôi anh ấy, nếu như vậy có thể làm cho anh ấy thành thật một chút, đừng luôn dùng chuyện chia tay ... phiền em."

Tào Thiệu Trạch thật vất vả mới thờ ra một hơi, "Ý di, nàng như vậy không phải là đang yêu, mà là nuôi tiểu bạch kiểm a!"

"Mẹ em cũng là nói như vậy, mà ta cảm thấy như vậy cũng không có gì là không tốt."

Được rồi được rồi, cô không sao cả, bất kể Thiệu Vĩ Minh đó là người như thế nào, chỉ cần anh là "Bạn trai" cô, như vậy anh làm cái gì cũng đều không

sao cả.

"Nếu như có một ngày anh ta tìm được cô gái chịu cho anh ta nhiều tiền? Em có nghĩ tới hay không mình sẽ mất cả tri lẫn chài, mà. . . . . thật ra thì em cũng không nợ hẳn!"

Anh rất là gấp gáp, thật rất gấp, nhưng có thể làm gì đây? Cô là người trưởng thành, hơn nữa còn là người có kiến thức phong phú, anh không thể nào lắc đầu của cô, đem mình ý niệm truyền cho nàng, để cho nàng cùng thiệu vĩ minh chia tay, sau đó đến bên anh!

Cô quan tâm thuộc về mình có một ngày sẽ rời đi cô sao? Lý Ý Di nghĩ, cô đương nhiên là quan tâm, nếu không cô sẽ không như vậy tích cực tranh thủ quan hệ giữa bọn họ, nhưng so với anh ta rời đi, cô càng để ý chuyện khác, nhưng cô một chút cũng không phát giác.

Trải qua mấy ngày nay, trăng đêm khó ngủ, Lý tính di chưa từng đem lập trường bản thân phân tích được rõ ràng như vậy, chuyện gì cô đã không muốn nghĩ thì thôi, nhưng nếu đã nghĩ thì nhất định phải cho ra kết luận.

Mới đầu mờ mịt càng về sau càng hỗn loạn, cho đến cuối cùng mới làm rõ đầu mối, cho nên cô quyết tâm cự tuyệt lời mời của Tào Thiệu Trạch, Lý Ý Di xác định cô sẽ không vì sự lựa chọn này mà hối hận. Cô cũng không phải bị lời nói của Ngô Trần Trần hù dọa, cô cũng nghĩ tới nếu như bởi vì tâm hình kia dẫn đến lời đồn đãi vô vị, Thiệu Vĩ Minh muốn cùng chia tay, nàng cũng không hối hận.

Nàng cảm thấy nếu quả thật biến thành như vậy, như vậy Thiệu Vĩ Minh có quyền lợi kia, bởi vì người sai vốn là cô, bất kể điểm xuất phát là cái gì, hành vi của cô đều không thể phủ nhận, cho nên cô sẽ gánh vác sai lầm, đây đối với Thiệu Vĩ Minh cũng là công bằng.

Nhưng sau khi thấy rõ điểm này cô lựa chọn thỏa hiệp, không phải cô không chịu nổi Thiệu Vĩ Minh rời đi, mà là không muốn Tào thiệu trạch bị hiểu lầm.

Cô không biết lúc trước anh lui tới với người mẫu nhiều hay ít, nhưng cô khẳng định có thể coi như đó là có, những cô gái kia cũng không phải là bởi vì trở thành bạn gái của anh mới lấy được phần công tác này, mà là trong công việc nảy sinh tình cảm cùng Tào thiệu trạch thôi, cho nên phát triển ra quan hệ người yêu.

Tại sao cô lại xác định như thế? Thật sự là từ đầu tới đuôi đều thấy rất rõ ràng, anh đối với ước mơ của bản thân là một dạng chấp nhất, không pha một tia tạp chất, đơn thuần mà trực tiếp theo đuổi nó, anh cảm tính thường xuyên để cho nàng không thể giải thích rồi sinh lòng ái mộ.

Cho nên cô không thể để anh bị người khác xuyên tạc, không thể cho phép bất luận kẻ nào nói anh là "Nhờ vào chức vị dễ dàng cùng nữ người mẫu lên giường", vừa nghĩ tới cô có thể sẽ mang đến cho anh những lời đồn đãi không hay, cô liền không cách nào tha thứ cho bản thân.

Trước mắt, Tào thiệu trạch nói lời sắc bén chất vấn cô, cô lại không cách nào làm ra lý do để trả lời.

So sánh giữa việc Thiệu vĩ Minh cùng cô chia tay, cùng với thanh danh của anh bởi vì cô bị tổn thương, cô sẽ không chút do dự lựa chọn bảo vệ thanh danh của anh, vậy có phải chứng tỏ rằng, so với thiệu Vĩ Minh thì anh quan trọng hơn không? Hay chỉ bởi vì anh là người vô tội nên cô mới nghiêng về phía anh.

Lý Ý di cúi đầu, nhìn Tào thiệu trạch mũi giày, tràn ngập trong đầu cô lúc này không phải là vấn đề hi sinh cho Thiệu vĩ Minh như vậy rồi cuộc có đáng giá hay không, mà là cô không làm được người mẫu cho anh, cho nên sẽ rất lâu không thấy được.

Ban đầu Lý Ý di cho là mình không có hứng thú với chuyện này, cho là cô bị ép buộc, thì ra trong lúc vô hình anh đã trở nên quan trọng như vậy, trở nên không thể bỏ được trong lòng cô.

Không phải cô không bỏ được công việc người mẫu, mà là làm công việc này sẽ có thời gian ở chung với anh.

Đây đối với Tào thiệu trạch mà nói quả thực là một ngày tai nạn, sau khi từ bệnh viện ra ngoài bọn họ đưa cậu bé về nhà, sau đó hai người sống vai đi trên đường, một đường không nói lời nào.

Thật ra thì, anh có rất nhiều lời muốn cùng cô, lại không có một câu nào có thể cải biến hiện trạng trước mặt, trong lòng cô còn hướng về Thiệu vĩ minh, cô còn chưa chịu trở về làm người mẫu cho anh, như vậy, anh còn có thể nói gì đây? Vốn là muốn ăn cơm, xem đi xem phim, đột nhiên liền thay đổi xa không thể chạm rồi.

Ở một ngã tư đường, Lý Ý di yêu cầu một mình đi về nhà là được, Tào thiệu trạch thế nhưng không có kiên trì đưa cô về.

Tào thiệu trạch đột nhiên cảm thấy rất vô lực, đối mặt với sự kích động cùng tịch mịch trong lòng, đối mặt với bóng lưng mỏng manh của Lý Ý Di, một khắc kia anh có loại khát vọng, khát vọng anh có thể đi vào trong lòng của cô, có thể ở trong sinh mệnh của nàng chiếm cứ nhiều không gian hơn một chút.

Một khắc kia Tào thiệu trạch không còn hoài nghi bản thân nữa, anh thật sự yêu cô, là tình yêu thuần túy giữa nam và nữ, hơn nữa còn rất sâu đậm, phát hiện anh đã vì cô ý loạn tình mê, không kềm chế được.

Yêu cô có thể mang đến cho anh linh cảm, đồng thời cũng có thể lấy đi tất cả linh cảm cùng tài hoa, có thể biến anh trở thành người có tâm hồn phong phú, cũng có thể để cho anh biến thành một người trống rỗng mất hồn, chỉ có thể nghĩ đến cô, hôm nay, anh chính là một người trống rỗng mất hồn.

Tào thiệu trạch vô tâm với công việc, hẳn đã cố gắng muốn cho bản thân phấn chấn lên, nhưng đầu óc trống rỗng, ngay cả đám cây mang màu sắc ty

tuyến đều nhìn không tới, nhắm mắt lại tất cả đều là tấm hình trắng đen, trong hình là Lý Ý di ở các loại góc độ, các loại thần thái chụp ảnh.

Đó là anh trong lúc vô ý thức đã ghi nhớ cô trong nháy mắt, mà này trong nháy mắt kiên cố chiếm cứ toàn bộ đại não của anh, cho tới khi anh nghĩ muốn suy nghĩ những cái khác, sẽ lâm vào tưởng niệm cô, nhưng chút kia trong nháy mắt đều là màu trắng đen, anh biết đó là bởi vì cô không có ở bên cạnh anh.

Từ đó khái niệm thiết kế bắt đầu, trong lòng định ra người mẫu cũng chỉ có một mình cô, chỉ cần vừa nghĩ tới cô, linh cảm vừa anh liền cuộn cuộn mà đến, cô trong đầu anh biến ảo thành trăm loại phong tình, để cho anh không kịp chờ đợi muốn đem những thứ kia biến thành sự thật ở trên người cô.

Anh cho đó là tài hoa của mình, coi như đối phương không phải Lý Ý di, anh cũng có thể tiếp tục công việc, nhưng anh đã sai rồi, khi đối tượng thật không còn là cô, những linh cảm kì diệu quan trọng cũng theo đó rồi đi. Tào thiệu trạch phát hiện thật đáng buồn, thì ra trước đó đủ loại linh cảm, cũng không phải tài hoa của anh, mà là toàn bộ tình yêu của anh đối với cô.

Yêu cô, muốn chạm tới cô, giả dạng cô, nhìn đủ loại bất đồng, này cùng kinh nghiệm trước hoàn toàn ngược lại, không phải anh tạo nên đối tượng, mà bởi vì đối tượng là cô mới nên mới kích động.

Nên làm như thế nào cho phải? Công tác tuyên truyền chuẩn bị đều đầu vào đấy tiến hành, mà chỉ có chính anh biết, cuối cùng sai lầm lại xảy ra trên chính anh, bởi vì anh mất đi tổ đường cần có của một thợ trang điểm.

Yêu một người là dạng nguy hiểm, anh cũng yêu, đối phương đã có bạn trai rồi, anh vẫn yêu, cho nên chuyện cho tới bây giờ, đã đến thời điểm anh gánh chịu hậu quả xấu rồi hả?

Tào thiệu trạch cả ngày mặt ủ mày chau, bộ dạng ưu sầu cũng có mấy phần khí chất Nghệ Thuật Gia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Một ngày này, Lý Ý di theo địa điểm tìm được một quán cà phê, vừa vào cửa tiệm, hương vị cà phê xông tới.

Cô không phải là người thích đến những nơi này, hôm nay đến đây là do vừa rồi cô nhận được một cuộc điện thoại từ người lạ hẹn gặp ở đây.

"Nơi này, nơi này." trong góc của Quán cà phê, một cô gái đứng lên vỗ tay với cô.

Lý Ý di đi tới, nghĩ thầm cô gần đây thật là rất được hoan nghênh phái nữ, còn đều là đại mỹ nữ.

"Thật ngại quá, đột ngột gọi điện thoại đêm làm phiền cô, cô là hội viên của "Tình" đúng không, tôi len lén điều tra tư liệu từ nơi đó lấy được số điện thoại của cô, hi vọng cô sẽ không trách tôi xâm phạm quyền riêng tư." Cô gái kia nói xong, về mặt ngược lại cũng không sợ cô sẽ đề ý, "Tôi là June, còn nhớ không? Chúng ta đã gặp qua một lần, ở 『 Tình 』 lâu hai, ngày đó cô đi tìm Tào thiệu trạch."

"Tôi nhớ cô." Lý Ý di trả lời cô.

Nếu như cô không đối phương là người nào, cô làm sao có thể một mình tìm đến nơi này..

Chỉ là June cùng Ngô Trân Trân hoàn toàn bất đồng, cô ấy tìm cô không mang theo bất kỳ địch ý nào, ngược lại, cô ấy là muốn cầu cạnh cô, hơn nữa chuyện này chắc hẳn có liên quan tới Tào thiệu trạch.

"Ý di, tôi biết rõ cô rất bận rộn, nói ra yêu cầu vô lý như vậy, tôi cũng biết là rất quá đáng." Sau khi ngồi xuống gọi đồ uống, June cũng không quanh co lòng vòng, cô nói thẳng: "Nhưng mà lúc nào cô rảnh rồi, có thể tới xem Tào thiệu trạch một chút không? Nếu có thể, cố gắng đối tốt với anh một chút."

Lý Ý Di bụng tách cà phê, ánh mắt kia đã nói lên tâm tình của cô, đó chính là mờ mịt.

Thật kỳ quái, có người nghĩ mọi cách phá để cho cô cách Tào thiệu trạch xa một chút, lại có người giống thuyết khách, hi vọng cô cùng Tào thiệu trạch thân mật với nhau, mà trên thực tế, cô cùng Tào thiệu trạch vẫn bình bình đạm đạm, tức chưa từng có độ thân mật cũng không có gây gổ a.

"Tôi biết rõ tôi nói lời này rất quái lạ..., nàng coi như là giúp những người đáng thương như chúng tôi đi!"

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Lý Ý Di nhíu lông mày.

"Đơn giản mà nói, Tào thiệu trạch hiện tại giống như người mất hồn." June đốt điếu thuốc hút, "Lần tuyên truyền này là lần đầu tiên chúng tôi cùng làm

chung hạng mục, tất cả mọi người rất có tinh thần, nhưng tất cả suy nghĩ nói ra đều bị anh bác bỏ. Anh ta là ông chủ, chúng tôi dĩ nhiên không nói được cái gì, nhưng nếu như là bởi vì đề án của chúng tôi không tốt mà phủ quyết thì không nói làm gì, anh ta rõ ràng là bởi vì chính mình ngay cả mình nghĩ muốn cái gì đều không hiểu rõ, nên nhìn cái gì đều không thuận mắt, như vậy chúng tôi sao có thể làm việc?"

"Chúng ta bỏ qua cơ hội hợp tác với Đại Công Ty, lựa chọn đi theo anh từ nhỏ làm lên, nhìn trúng thực lực của anh, nhưng tình huống bây giờ là chúng tôi đang lãng phí thời gian cùng tinh lực, tôi thấy cái thiết kế này cũng thể tiếp tục tiến hành tiếp mà sẽ phải chết từ trong trứng nước.

"Tôi không hiểu điều này." Lý Ý di nói, mặc dù nghe có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng gần đây cô cùng Tào thiệu trạch khi rảnh rỗi có trò chuyện, từ trong giọng nói của anh nghe không ra anh gặp phải khó khăn gì, cô có thể giúp được cái gì?

"Không hiểu cũng rất bình thường, tôi chỉ đem tình huống nói cho cô thôi, tôi cũng là đại diện cho ba người khác tìm đến cô, sau khi chúng tôi quan sát cùng phân tích, nhất trí cho là Tào thiệu trạch gần đây thiếu hụt động lực cũng khác thường tất cả đều là do cô, 『 triệu chứng 』 của anh ta tất cả đều sau khi cô từ chối lần người mẫu mới bắt đầu, còn trước đó rất là sanh long hoạt hô." (cái này đại khái là khỏe mạnh, tinh thần tốt, nhiều ý tưởng, nhưng ta không pt diễn đạt thên nào cho xuôi nên đành để nguyên O:))

"Tôi?" Lý Ý di kinh ngạc, "Lúc tôi nói việc này cho anh ấy thì anh cũng không có dị nghị gì, về sau cũng không đề cập lại." "Này đại khái là bởi vì cô có rất lí do thích đáng đi, cho nên anh ấy biết nói gì cũng vô dụng." June phẩy tay, một lần khói cũng theo đó bay lên không trung, "Mọi người đều có chung ý nghĩ này, ai cũng lựa không được người nào, Tào thiệu trạch là ai chúng tôi rất rõ, người này rất có tài, mới có thể làm cho chúng tôi cam tâm đi theo anh, nhưng đồng thời anh lại quá mức cảm tính, đây cũng là bệnh nghề nghiệp..., nhưng ở trên người anh rất là rõ ràng."

"Cái . . . . . Cái gì? Bệnh nghề nghiệp?" Lý Ý di hỏi.

"Quá dễ dàng đắm chìm trong cảm giác của chính mình! Anh ấy bây giờ, chính là điển hình cho loại người dễ dàng trầm mê đó, anh cho là xinh đẹp liền nhất định phải lấy được, vì thế có thể bất kể hậu quả, riêng điểm này cũng không biết đã thương bao nhiêu cô gái rồi. Thật là nhiều người vừa động tâm, hần đã chuyển vui đầu vào đoạn tiếp theo 『 cảm giác 』 trung đi, si tình lại Lạm Tình."

June nói đến đây, chợt nhìn cô, "Mà lần này, người làm anh ấy chung tình chính là nàng nha! Cô đừng gấp gáp phủ nhận, Anh kém đi chúng ta thấy cũng nhiều, cho nên lần đó ở 『 Tỉnh 』 tôi thấy cô thì cũng biết cô là mục tiêu kế tiếp của anh ấy rồi, khí chất trên người tuyệt đối yêu, tôi sẽ không nhìn lầm."

Đúng vậy, Tào thiệu trạch cũng không ít lần khích lệ qua cô rất "đẹp", cho nên Lý Ý di cũng không tính khiếm tốn vào lúc này, nhưng cô nghe xong lại hiểu sai hoàn toàn.

Thì ra là thiệu vĩ mình không nói vậy, anh thật cùng rất nhiều người mẫu hợp tác lui tới, mà suy nghĩ của cô cũng không sai, anh yêu chỗ tạo nên tác phẩm nghệ thuật đẹp của cô, mà không phải cô gái sống sờ sờ trước mặt.

Nói như vậy, anh đối với cô đơn thuần là tín niệm theo đuổi, điểm này không sai, mà anh là người đào hoa, điểm này cũng không sai. Khi anh, ánh mắt sáng trong, nói những lời ca ngợi mà chưa từng có ai nói với cô, ngay cả loại chậm lụt như cô cũng bị anh ca ngợi đến mặt đỏ tim đập, huống chi là những người khác?

Lý Ý di liền rất dễ dàng hiểu suy nghĩ của June, cô biết loại cảm giác đó, một khi đem Tào thiệu trạch nhớ ở trong lòng, một khi bắt đầu vui sướng vì được anh khen ngợi, vậy thì cách nguy hiểm không còn xa.

"Nhưng mà, cô lại đột nhiên cự tuyệt anh ấy, đây đối với anh ấy tuyệt đối là một loại đã kích! Anh ấy đã đem toàn bộ tinh lực đặt trên người cô, lấy cái kia cô đối với mình lý niệm cố chấp sức lực, thích hợp nhất không có ở đây, cũng không tồn tại."

"『 thứ hai thích hợp 』, 『 dường như thích hợp 』, điều này giống như là cô coi trọng một bộ y phục trong cửa hàng, do dự có mua hay không, nghĩ đi dạo tiếp, nhưng đi dạo nhiều hơn nữa, nhìn nhiều hơn nữa cũng đều cảm thấy không hợp, trong đầu luôn nghĩ đến bộ quần áo lúc đầu, chỉ là có người cảm thấy chấp nhận mua một cái tương tự cũng được, nhưng có vài người lại nhất định phải quay lại mua bộ kia, không mua được thì thà tay không mà về, Tào Thiệu Trạch chính là người như vậy."

Loại này tương đối nhân tính hóa, Lý Ý Di gật đầu, cô có chút hiểu ý tứ của June rồi.

"Tâm của anh ta tất cả đều đặt trên người cô, đối với ông chủ như vậy chúng tôi không có biện pháp làm việc nha!" June kích động nói: "Cho nên làm ơn cô không làm mô-đen cũng có thể, ít nhất phải giúp anh ta khôi phục một chút lòng tin, để cho anh ta vui vẻ trở lại đi! Nếu không sự cố gắng của chúng tôi uống phí không nói, người tổn thất nhiều nhất sẽ chính là ông chủ!"

Là bởi vì cô sao? Vốn là muốn tạo cho anh một hoàn cảnh tốt nhất để hoàn thành lý tưởng của anh, kết quả ngược lại đã tạo thành quá nhiều lớn đối với anh, anh sẽ thất bại trong gang tấc sao?

Nếu như lời nói có thể dùng, cô có thể vì anh làm tất cả chuyện, nhưng nếu nói "Đối với anh tốt một chút" là chỉ cái gì đây?

Lý Ý Di rất vô dụng, cô đi hỏi mẹ cô, nếu như muốn khiến một người tinh thần đang xuống thấp lên tinh thần nên làm cách nào mới được, làm thế nào để đôi phương có cảm giác buông lỏng, đáp án cô lấy được dĩ nhiên là "làm cho anh bữa ăn ngon, mua cho anh một bộ quần áo nhân chuyện xưa", căn bản là lúc nhỏ kết quả cuộc thi không như ý, cô thường dùng phương pháp này để đối phó bản thân. . . . .

Vào một ngày nghỉ, Lý Ý di xách theo một túi hoa quả, theo địa chỉ June đưa đi đến nhà Tào Thiệu Trạch, nghe nói Tào Thiệu Trạch bởi vì tâm trạng không tốt nên cự tuyệt đi làm, ngay cả việc đi công tác đã được an bài cũng hủy bỏ.

Lý Ý di đôi mắt với cửa chính nhà Tào thiệu trạch, nằng nhìn cái tay nắm cửa gần năm phút đồng hồ.

Nhà Tào Thiệu Trạch ở một tiểu khu hết sức an tĩnh, phòng ốc không tính là mới, nhưng nhìn ra được đúng giờ quét dọn người giúp việc tương đối có trách nhiệm, vô luận hoàn cảnh hay quét dọn vệ sinh tất cả đều làm cho người ta có ấn tượng sạch sẽ, nhà anh ở lầu hai bên tay phải. Có chút làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn không nghĩ anh sẽ chọn căn hộ bình thường như vậy, vốn cho là anh sẽ yêu thích cái loại cao cấp.

Lý Ý di vẫn không nhấc chuông cửa, cô đang suy nghĩ khi nhìn thấy anh cô phải nói cái gì, nếu như con sóng nhỏ trong lòng anh thật là bởi vì lời nói của cô, như vậy người không nên xuất hiện trước mặt anh nhất không phải là cô sao? Gặp được không phải càng phiền hơn sao?

Cô có chút muốn bỏ cuộc giữa chừng, lúc này sau lưng cô truyền đến tiếng bước chân, cô theo bản năng quay đầu lại, đang cùng Tào thiệu trạch nhìn mắt đối mắt, hai người đồng thời "Ài" một tiếng.

Tào thiệu trạch đeo một cái khẩu trang không hợp mùa, trên người là một cái áo không có tay, phía dưới là cái quần cụt rộng rãi dài đến đầu gối, cùng một đôi déo lê trên chân. Lực chú ý của cô rơi vào trên tay anh đang xách theo túi ny lon, mà anh cũng nhìn túi trong tay cô.

"Ý Di?" Thanh âm hần có chút oa oa, những vẫn nghe ra hết sức kinh ngạc, "Sao em lại tới đây?"

"Ách. . . . ." Lý Ý di hỏi ngược lại anh: "Anh vừa ra ngoài về sao?"

"Đúng vậy." Tuay cảm túi run lên, "Anh mới vừa đi quầy thuốc đối diện mua chút thuốc."

"Anh không thoải mái?"

"Giống như bị cảm, không phải là chuyện lớn gì, nghỉ ngơi hai ngày là tốt."

"Vậy em chính là đến thăm bệnh." Lý ý di đem túi trong tay hướng anh đưa tới, "Em có mua táo, và một ít thực phẩm."

Tào Thiệu Trạch hớn hờ tiếp nhận lý do cô mới nghĩ ra, vội vàng mở cửa cho cô.

Bất kể cô tới làm gì, đều là đến thăm anh nha, hơn nữa còn đem theo thực phẩm, cô mua rất nhiều quả táo.

Nhìn anh bộ dáng yếu ớt, Lý Ý di nghĩ có phải là June suy nghĩ nhiều quá rồi không, anh nghỉ ngơi, thật ra là bởi vì thân thể không thoải mái mà thôi? Chỉ là thời tiết này người bị cảm tương đối ít mà thôi.

Vừa vào trong nhà Tào Thiệu Trạch, Lý Ý di liền hiểu tại sao anh lại bị cảm rồi.

Nhà của anh nhìn qua không có gì đặc biệt, cùng cái tiểu khu này một dạng làm cho người ta cảm giác đơn giản lưu loát, trừ đồ đạc cần thiết bên ngoài không có cái gì khác, vật phẩm sở hữu ở đây đều ở địa phương, đối với một người đàn ông mà nói, có thể dọn dẹp nhà của thành ra như vậy đã rất không dễ dàng.

Nhưng nhà anh nhiệt độ mở thật sự quá thấp, cộng thêm nôi thất tương đối trống trải, làm cho người ta có loại cảm giác bước vào hầm băng.

Vừa mới vào nhà, Lý Ý Di liền không nhịn được hắt hơi một cái, Tào Thiệu trạch nhạy cảm chú ý tới điểm này, vào nhà đầu tiên là mở cửa sổ, chỉnh máy điều hòa không khí.

Cửa sổ vừa mở, một cỗ gió nóng xông tới mặt, Tào Thiệu Trạch quả thật như không thể gặp thái dương Vampire, thân hình cực nhanh vọt đến một bên, giống như sợ bị gió nóng thổi tan hồn phách.

Lý Ý Di vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người sợ gió nóng thôi

khoa trương như vậy, nhìn không được cười lên.

Tào thiệu trạch thấy thật ngại ngùng, nửa che sức nói: "Anh bình thường không phải như thế, có thể là hai ngày nay quen thói máy điều hòa không khí, không biết tại sao đột nhiên trở nên rất sợ nhiệt."

"Trong ngoài độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày lớn như vậy, sẽ rất dễ cảm."

"Nhưng năm nay mùa hè thật nóng, nếu như buổi tối không mở máy điều hòa không khí căn bản ngủ không yên!" Tào thiệu trạch giống nhớ tới cái gì kinh khủng, vẻ mặt trở nên rất khoa trương.

"Anh có thể thử đem nhiệt độ điều chỉnh cao a." Lý Ý di rất phí giải, hãy nhìn cái vẻ mặt kia sao mà khoa trương lại cảm thấy buồn cười, anh đang bị bệnh, lúc này nói anh thì có ích lợi gì.

Nhìn anh đỏ mặt toàn bộ, bộ dáng lại yếu ớt, Lý tính di theo bản năng ấn tay trên trán anh, mặc dù như vậy cô phải nhón chân lên mới chạm đến, nhưng cô còn là khó khăn đoán chừng nhiệt độ trên người anh, "Thật sốt lên, bộ dáng vẫn còn rất Lợi hại."

Tào thiệu trạch thân thể cứng ngắc, cường bách cổ bản thân làm ra một động tác gât đầu, "Đúng vậy, anh đo nhiệt độ, 39 độ." Nói xong, hần còn lặng lẽ, lặng lẽ đem thân thể cúi xuống chút.

Anh nghĩ, cô ngàn vạn lần không được nhận thấy cử động của anh, như vậy anh lùn một chút, cô cũng không cần nhón chân lên, cô cũng sẽ không mệt mỏi, không mệt, có lẽ là do có thể đưa tay đặt trên trán để thời gian kéo dài một chút. . . . .

Lúc trước anh đo nhiệt độ thì thật là 39 độ, nhưng hôm nay trước khi ra cửa nhiệt độ đã khôi phục bình thường, cho nên anh nghĩ phát sốt cũng không phải chuyện gì lớn, là bởi vì cô đến, nàng không chỉ mang cho anh rất nhiều thực phẩm, mà còn rất quan tâm anh!

Cô làm sao sẽ biết, cũng không phải anh nhất định đem máy điều hòa không khí điều chỉnh nhiệt độ thấp thế kia, đó là bởi vì buổi tối chỉ cần hán nằm ở trên giường, cũng sẽ bị nóng ran quá nhiều đến không thể ngủ, bên ngoài thời tiết nóng, cộng với tâm trạng buồn bực không chỗ phát tiết làm anh mất ngủ.

Công việc của anh không thuận lợi, tình cảm không thuận lợi, cái gì cũng đều không thuận lợi! Anh chỉ có thể đem nhiệt độ điều chỉnh đến thấp nhất, dùng cái này để tỉnh táo thân thể cùng tâm cùq anh, cưỡng bách mình bởi vì rét lạnh mà sinh ra mỗi mệt, như vậy mới có thể ngủ ngon.

Anh cũng biết này cái phương pháp rất không khỏe mạnh, nhưng mà anh không có rảnh rỗi để nghĩ đến thân thể.

"Ý di, lần này là anh không đúng." Tào thiệu trạch đột nhiên nói.

"Hả?" Lực chú ý của Lý Ý di chuyển từ trên trán anh đến trên mặt của anh, ánh mắt của anh vẫn trong suốt như cũ, hơn nữa cách phải cô ấy là dạng gần.

Cô có chút bối rối thu tay về, dùng cái này kéo ra khoảng cách với anh, "Anh chỉ cái gì?" Cô không hiểu tại sao cô lại cảm thấy chột dạ.

"Chính là lần trước ở bệnh viện, anh không nên nói Thiệu Vĩ Minh như vậy, dù sao anh ta cũng là bạn trai em, là anh không tự lượng sức." Anh nói, mặc dù nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng anh không nhớ cô bởi vì sự kiện kia đối với anh sinh ra bất mãn, cảm thấy anh là người thích lo chuyện thị phi.

Nghĩ đến ngày đó cô một mình về nhà, anh liền cảm thấy sợ hãi, anh rất sợ giữa bọn họ sẽ được sinh ra ngăn cách.

"Không, anh nói cũng không sai, em biết rõ anh nói đúng." Lý Ý Di nhàn nhạt thờ dãi, "Nếu như anh để ý chuyện ngày đó, thì hoàn toàn không cần thiết, anh chỉ là nói thật, ngày đó người không đúng là em, không chỉ làm rối loạn kế hoạch của anh còn để cho gặp tình trạng lúng túng đó."

Cô là chỉ việc Thiệu Vĩ Minh mượn tiền anh sao? Nội tâm Tào Thiệu Trạch lại dấy lên hi vọng, "Nếu em hiểu, vậy tại sao. . . . ."

"Có thể là thói quen đi, dù sao bọn em ở chung một chỗ cũng hơn nửa năm, " Lý tính di nói: "Mặc dù anh ấy có rất nhiều khuyết điểm, nhưng làm gì có ai là hoàn mỹ đâu?"

Cái loại đó nuốt vật bản giống nhau cảm giác ác tâm lại xông lên nơi cổ họng Tào Thiệu Trạch, cô cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, nhưng cô thông minh cũng hiểu cũng đang đẩy cô hướng tới một đoạn tình cảm không có tình yêu, đẩy đẩy cô về phía. . . . người đàn ông kia!

Lý Ý Di không nghĩ nói chuyện Thiệu vĩ Minh, mà sắc mặt Tào Thiệu Trạch khó coi để cho cô ý thức được, loại đề tài này không làm tâm trạng anh tốt lên.

"Anh thích ăn táo sao?" Cô hỏi.

"Thích, vô cùng thích." Tào Thiệu Trạch than thở, bây giờ cũng không phải là lúc nói về quả táo, nhưng anh cũng không muốn phá hư không khí, khó được Lý Ý di sẽ đến thăm anh.

"Em ngồi một chút, anh đi rửa táo."

"Không, hay là để em đi đi, anh nói cho em biết phòng bếp ở đâu." Lý Ý Di nhỏ giọng nói: "Quả táo trung ngâm tẩm, cái, lân, Thiết, giáp (chỗ này hana bó tay luôn), Vitamin B1, B2 cùng Vitamin C so với với cả rốt, đều rất tốt cho thân thể, anh ngã bệnh vậy thì cần bổ sung chút dinh dưỡng."

"Vậy sao? Vậy thì thật là cảm ơn em rồi, anh cũng không khách khí nữa!" Tào Thiệu Trạch cười khỏ, trời ạ, cô làm sao lại đáng yêu như thế!

Vốn là bản thân đã không có gì đáng ngại rồi, thế nhưng giờ anh lại hi vọng bệnh có thể nặng hơn chút, tốt nhất có thể bệnh không dậy nổi, mê sảng cả ngày, như vậy cô cũng không chỉ rửa táo cho anh, còn có th. Nấu cháo, đắp chăn cho anh đi? TÀO Thiệu Trạch ngồi ở trên ghế sa lon suy nghĩ lung tung

Nhưng Lý Ý di rửa táo cũng không tránh khỏi quá lâu đi, phòng bếp nhà anh rất khó tìm sao? Anh chú ý đến thời gian, năm phút đồng hồ mà cô còn chưa c. trở lại, mà phòng bếp bên kia cũng không còn truyền ra tiếng nước chảy.

Tào Thiệu Trạch đi tìm cô, ở trên hành lang trước phòng bếp, Lý Ý di xách theo một túi táo đứng ở đó, nhìn cái gì đó rất nhập tâm.

Trên hành lang có một mặt hình tường, bên trong đều là những thiết kế Tào thiệu trạch đặc ý, người ngoài đến xem thì đây chẳng qua là tả chân vách tường bình thường mà thôi, những thứ kia tả chân là do các loại cô gái tạo thành, có một ít từng đăng ở trên tạp chí, có một ít là nào đó tác phẩm cuộc tranh tài giành giải thưởng, còn có chút chỉ là Tào thiệu trạch cảm thấy hài lòng.

Có biếtanh công tác người, vừa nhìn tường này cũng liền lập tức có thể phản ứng ra, những tạo hình mô-đen này đều là ý tưởng của anh.

Có thể lúc vào cửa không có chú ý tới tường này, lúc này thấy Lý Ý di nhìn đến xuất thần, Tào thiệu trạch thế nhưng lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Thật ra thì anh muốn bày nhất đi là hình của em." Anh đi tới bên người cô, cùng cô nhìn vách tường trần đầy tự hào của anh, nói: "Chỉ tiếc lần trước tiến hành gấp rút, liền hình cũng không lưu lại, vốn là muốn lần này bổ sung . . . . ."

"Đem hình của em treo nơi này?" Lý Ý di nghiêng đầu nhìn anh.

"Vốn là nghĩ vậy." Tào thiệu trạch chỉ chỉ ngay chính giữa những hình kia để trống một khoảng, "Vị trí cũng chọn xong rồi, mỗi khi tâm tình phiền muộn, anh đều thích đứng ở chỗ này hướng về phía tường này, nhìn mình huy hoàng đã qua, từ trong đó tìm về lòng tin cùng linh cảm, đây là vách tường thần kì có thể để cho anh bình tĩnh lại."

"Tựa như Cinderella gương to?"

"Đúng vậy a, mặc dù không có bất kỳ khoa học nào xác định, nhưng chính là sẽ mang đến lực lượng thần kì cho người." Tào thiệu trạch thật cao hứng khi cô còn nhớ rõ chiếc gương đáng thương kia, "Chỉ là em có một chút nói đúng, những thứ này không có rễ ở trong lòng ám hiệu tốt đẹp tồn tại đều là rất yếu ớt, tin tưởng lúc thì có lực lượng thần kì, nhưng khi tinh thần đã xuống thấp đến hơi sức tin tưởng cũng không có thì ma pháp thần kỳ gì cũng biến mất. Nếu như tất cả những thứ tốt đẹp này chính là dựa vào nó cũng có thể giống như một thêm một bảng với hai như vậy, trở thành cố định, thật là tốt biết bao?"

"Nói như vậy, thế giới không phải muốn loạn sao." Lý Ý di nhìn anh, "Nói như vậy, những thứ này có thể mang cho anh tin tưởng cùng linh cảm cũng mất đi mà lực sao?"

"A, em hỏi cũng quá trực tiếp đi, để cho anh còn dễ chịu hơn đá kích." Tào thiệu trạch gãi gãi đầu, "anh vốn là cũng không muốn cùng em kể khổ, nhưng hôm nay anh bị bệnh, để cho anh hơi ngại thơ một chút cũng không sao chứ? Lúc bị bệnh con người trở nên tương đối yếu ớt."

"Áp lực của anh có chút quá lớn." Lý Ý Di nhìn anh bởi vì nghĩ ngợi chưa đủ mà cặp mắt đầy tia máu, tiện tay đem quả táo đặt ở trên đất, thấy vậy không phải ăn mấy quả táo là có thể giải quyết vấn đề, June nói không sai, anh hiện tại thật rất sa sút.

"Là bởi vì anh tạm thời thay đổi người làm rối loạn suy nghĩ sao?"

"Em sao lại nghĩ như vậy!" Tào thiệu Trạch sợ hết hồn, anh chỉ là muốn mượn bệnh hướng cô nũng nịu chút mà thôi, bởi vì anh thật thật rất cần cô quan tâm, mà anh lại không có lý do đi yêu cầu cô quan tâm.

Anh nghĩ len lén từ sự khích lệ của cô hút lấy một chút lực lượng, nhưng cô quả nhiên không giống những người khác, không những chưa nói chút lời an ủi, còn chỉ mũi nhọn vào bản thân, để cho anh thương tâm không lấy được an ủi, tim còn muốn thót lên tới cổ họng.

"Đó chính là không sai." Lý Ý di đã học được không ra ngôn ngữ, chỉ từ trong ánh mắt của anh đọc lên ý nghĩ của anh, trong mắt anh khẩn trương chính là chứng cứ, "Em vốn không muốn mang đến cho anh phiền phức, nếu như có phương pháp gì giúp anh mà em có thể làm được, em nhất định sẽ làm."

"Nói gì phương pháp cũng quá nghiêm trọng, em cũng là có nguyên nhân của em nha, không cần làm ra bộ dạng mắc nợ anh có được hay không, chúng ta không có ký qua hiệp ước, anh chỉ là . . . . . Gần đây có chút không có tâm trạng thôi."

"Không, em nói nghiêm túc, " Lý Ý di nhìn thẳng anh.

Tào thiệu trạch bị cô nhìn thấy hoảng hốt, anh thật không muốn làm cho nàng cảm thấy có cái gì trách nhiệm, không cách nào làm việc cho giỏi hoàn toàn là do anh quá vô dụng, là anh công tư bất phân.

"Vậy. . . . . Em có thể để cho anh ôm một chút không?" Tào thiệu trạch bị lời nói chính mình bật thốt lên hù dọa.

Anh nghĩ cùng làm hoàn toàn là hai việc khác nhau, trong lòng tự nói với bản thân là cô rất vô tội, nhưng ngoài miệng lại muốn sàm sỡ cô, có lẽ trong tiềm thức anh biết, bỏ lỡ cơ hội lần này, anh không biết còn có thể hay không đợi đến cơ hội khác, để cho anh có cơ hội đến gần cô.

Lý Ý di cũng không ngờ anh sẽ nói lên. . . . . yêu cầu đáng yêu như vậy? Vốn cho là anh biết lái miệng để cho nàng thay đổi chủ ý, tiếp tục làm người mẫu cho anh, cô thậm chí đã cân nhắc trước, nếu như anh nói ra yêu cầu này cô nên làm thế nào mới tốt.

Nếu là nói như vậy cô sẽ hỏi ý kiến của anh, đem chuyện tấm hình trên tay Ngô Trân Trân nói cho anh biết, sau đó để cho anh tự mình quyết định, nếu anh không quan tâm mình bị người khác hiểu lầm, như vậy cô cũng không để ý cái khác mà đáp ứng anh.

Nhưng hán lại yêu cầu được ôm, có lẽ khi bị bệnh con người ta thật tương đối đều yếu ớt, đầu cũng không tốt khiến cho hành động khác thường?

Lý Ý di gật đầu một cái, "Có thể a."

"Có thể?" Tào thiệu trạch bị cô hù, "Em có phải đáp ứng quá nhanh không? Em phải suy nghĩ cho kỹ a, anh. . . . ."

Lý Ý di không hiểu. Một cái ôm còn phải suy tính cái gì, cô giang hai cánh tay, nhón chân lên, phẩy phẩy vai của anh, khiến cả người giống như là bám trên người anh.

Tào thiệu trạch theo bản năng ôm thắt lưng cô, cô nhỏ nhỏ, ấm áp, anh mới biết bản thân nhà là cỡ nào rét lạnh, anh thật đem máy điều hòa không khí để ở nhiệt độ quá thấp, thì ra anh không chỉ nghĩ làm lạnh đầu óc bản thân, anh càng muốn để cho bản thân quên đi cảm thụ đã từng ôm cô, hơi thở ấm áp

này.

Tim của anh đập bùm bùm, giống đối với anh kín đáo thúc giục.

Tào Thiệu Trạch gương cười, nghĩ xuôi đi ý niệm xấu xa dâng lên trong lòng, "Trời ạ, Ý Di, em đối với anh có phải hay không có điểm quá tốt?"

"Em đối tốt với anh thì có gì không đúng?" Lý Ý Di không tính ôm quá lâu, đứng đắn nói cho anh biết, "em không muốn nhìn thấy anh như vậy, anh nên biết còn có người tức giận, anh có thể quan tâm em, thì tại sao em không thể quan tâm anh? Lúc em chán nản anh khích lệ em, ca ngợi em, anh cũng đều vì em lo lắng, sợ em bị người ta lừa, như vậy lúc anh sa sút tinh thần, em có cái gì không thể vì anh mà làm hay sao?"

Tào Thiệu Trạch bị rung động thật sâu, anh vĩnh viễn sẽ không tin tưởng anh có thể từ trong miệng Lý Ý Di nghe được lời nói như thế, loại này cảm tính quá nhiều lý tính, đối với cô mà nói quá thật thâm tình phải giống như lời thổ lộ, tất nhiên sẽ là đối với anh nói.

Cái gì cũng đều sẽ làm vì anh. . . . . Ngày thật sẽ làm anh suy nghĩ lệch lạc nha!

"Anh. . . . . Anh ở trong lòng em là như vậy sao? đáng giá để em phí tâm đi quan tâm sao?" Anh dưới tình thế cấp bách hỏi, bởi vì cô thậm chí ngay cả chuyện của bản thân cũng một bộ dáng trẻ nãi.

Cô biết rõ Thiệu vĩ mình đối với cảm tình trong đó có thật nhiều thành phần khác, nhưng vẫn dung túng anh ta, chỉ 26edit quen thành tự nhiên, cô không suy tính hạnh phúc cho cô, chỉ cầu một người bình thường kết hôn sống cuộc sống bình thường, vì thế lần nữa nhân nhượng, lần nữa thối lui, tựa hồ chỉ muốn giữ được giữ được tương lai vững vàng, như vậy cái khác tất cả đều là có thể sơ sót.

Nhưng cô lại nói vì anh có thể làm bất cứ chuyện gì! Cô không phải trong lúc kích động mà nói không suy nghĩ chứ, cho nên anh kinh ngạc, Cô chẳng lẽ không hiểu được những lời này có nghĩa gì? Nếu như anh nói muốn bỏ tên Thiệu vĩ mình ngu xuẩn kia, anh có thể tỉnh lại, cô sẽ như thế nào đây?

"Anh đáng giá để em quan tâm." Lý Ý Di khó được cười hạ xuống, "Anh cũng biết, bằng hữu của em rất ít, nhưng anh là một người trong đó, còn là bằng hữu duy nhất, em nhớ anh cũng không thiếu bằng hữu, cho nên không quá hiểu được cảm thụ của em."

"Anh không muốn làm bằng hữu của em!" Anh kích động bắt được hai vai của cô, liền hô hấp cũng trở nên khó khăn, "Nếu như em thật cảm thấy anh là đối với em mà nói là người rất đặc biệt, vậy tại sao nhất định đem anh đặt ở vị trí bằng hữu? Rõ ràng còn có rất nhiều lựa chọn nào khác có thể biểu hiện anh đặc biệt a!" Đùa gì thế, nghe chính miệng cô thừa nhận anh ở trong lòng cô có bao nhiêu phân lượng, nghe những lời này, ai còn biết thoải mái khi cô nói cái gì "Bằng hữu" nữa!

"Đã là duy nhất, còn có cái gì khác nhau chứ?" Lý Ý Di thật ra thì cũng không rõ lắm mình nói những lời đó là có ý gì, nhưng cô theo bản năng cảm thấy nguy hiểm tồn tại. Một khi vượt qua giới hạn, cô cảm thấy cuộc sống của cô sẽ trở nên rối một nùi. . . . . Giống như trạng thái của anh bây giờ ngôn ngang.

"Đương nhiên là có khác nhau! Em cũng mơ hồ hiểu loại khác nhau này, chỉ là không muốn đối mặt thôi! Em có biết, em nói có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, anh làm tất cả đều là vì em!" Tào Thiệu Trạch trong lòng thầm mắng cái thời tiết chết tiệt, tất cả đều là lỗi của thời tiết nóng quý quái này, là do nhiệt độ này để cho anh không chế không được bản thân. Anh một tay giữ lấy cô đặt tại trên bức tường kia, nỗi điên hôn lên môi cô, anh không biết cô về mặt kinh ngạc là bởi vì lời nói của anh, hay là bởi vì hành vi của anh, thế nhưng chút cũng không có hối hận, đã nắm ở tay muốn anh làm sao buông ra? Tào Thiệu Trạch cuồng loạn hôn cô, đầu lưỡi cạy ra hàm răng của cô, như người đói khát giữa sa mạc tìm được nguồn nước, mà nguồn nước còn ngọt như thế, lưỡi của anh quét qua hàm răng cô, quét qua mỗi một chỗ trong khoang miệng, liếm ăn mỗi một chỗ hương thơm.

Lý Ý Di đánh vào trên lưng hắn, thế nhưng anh lại càng thêm áp sát tới, lấy lưỡi cuốn liếm lưỡi cô, bú quần quanh, giống như vĩnh không ngừng nghỉ cùng với cô tiếp tục dây dưa. Đồng thời hai tay của anh cũng mò đến trên eo cô, nơi đó là đường cong tuyệt đẹp của tuyến hông vừa vặn đủ bàn tay anh cầm. Anh ở trên eo cô vuốt ve, biết cô sợ nhất là nhột, quả nhiên, cô dưới sự tiến công không ngừng của anh bắt đầu run rẩy, tay nắm phía sau lưng cũng từ từ trở nên vô lực. người cô dính vào người anh, nhiệt độ giống nhau, không giống với cô âm áp, nhiệt độ này giống như dây lưng có tính hại, là có thể đem người đã thương, máu của hắn trở nên sôi trào, mà cô yếu đuối phản kháng nhiều hơn là từ khổ sở vì thiếu dưỡng khí.

Tào Thiệu Trạch buông cô ra, quả nhiên phản ứng đầu tiên của cô không phải chửi mắng anh, mà là gương cái miệng nhỏ nhắn bị anh hôn sưng, khó khăn đem không khí hít vào trong phổi lần nữa.

"Ý di, nếu như em thật muốn để cho anh tỉnh lại, vậy thì ở lại bên cạnh anh đi, anh sẽ cho em tất cả những gì cần thiết, anh sẽ không cần em thay đổi bất kỳ cái gì, em chỉ cần giống em bây giờ, sống tự do là tốt rồi! Anh yêu em, anh cũng cần em, tường này bởi vì thiếu đi hình em mà mất đi ma lực, mà anh cũng bởi vì mất đi nàng mà biến thành dòng sông khô héo." Lý Ý Di lòng rất đau, cô đời này lần đầu tiên nghe được lời tỏ tình tuyệt hảo như vậy, tuyệt hảo lại phát ra từ phế phủ, nghe được lòng người cũng đau đớn.

Tào Thiệu Trạch biết mình cũng không có cơ hội nữa rồi, anh không chịu nổi sự trầm mặc của cô, không chịu nổi ánh mắt cô như có điều suy nghĩ, anh nhìn không ra cô đang nghĩ gì, bởi vì cô là một cô gái đặc biệt.

Nếu lần này đối không được câu trả lời của cô, anh sẽ không có cơ hội lần nữa làm cho cô nói ra đáp án, bởi vì anh sẽ không còn dũng khí, không còn có trời nóng như vậy, không còn có anh bởi vì phát sốt mà trở nên đầu óc hỗn loạn.

chính miệng cô nói anh đối với cô cũng là đặc biệt, mà Thiệu vĩ mình chỉ là thói quen, nói như vậy anh không phải không có cơ hội không phải sao? Anh hôn cô, cô mặc dù không phải tự nguyện, nhưng cũng không có phản kháng, nhìn bộ dáng của cô, cũng không phải là tức giận, như vậy anh có thể đem nó lý giải là cô cũng không ghét hành động này sao?

Anh vuốt ve gương mặt cô, "Nếu như em không trả lời anh..., anh sẽ coi như là em đã chấp nhận, còn Có, em chán ghét anh sao?" Lý Ý di lắc đầu, cô làm sao có thể ghét anh.

Tay Tào thiệu trạch từ phía dưới y phục của cô đưa vào, bàn tay ấm áp trực tiếp dán sát ở hông cô, anh cố ý vịn về nơi đó, khảo nghiệm ranh giới cuối cùng của cô.

Lý Ý di sợ nhột uồn ẻo thân thể, anh mới vừa rồi kích động thô lộ còn sờ sờ ở trước mắt, anh nói anh cần cô, nói anh không thể rời bỏ cô, đúng như June nói, con sóng trong lòng anh tất cả đều là bởi vì cô, cô tới là muốn cho anh tỉnh lại, nhưng anh lại nói chỉ cần cô cùng anh ở chung một chỗ, anh có thể tỉnh lại.

Đối mặt loại cục diện này, cô không biết nên làm thế nào? "Ừm . . . ." Khi anh hôn cần cô, Lý Ý Di phát ra tiếng than nhẹ.

Anh đang hôn cô, giống như ngày ở phòng công tác đó, nhưng cô biết lần này ý nghĩa hoàn toàn bất đồng, anh đang dùng cái này ép cô làm ra một lựa chọn.

"Em không biết. . . . ." Khi anh hôn, cô suy yếu nói. Nhiệt tình của anh, cô không biết nên ứng phó làm sao, cự tuyệt lời của anh, cô sợ nhìn thấy bộ dạng càng thêm mất mát của anh, nhưng nếu đáp ứng anh, cô lại không khỏi muốn hỏi bản thân, có hay không làm xong chuẩn bị. Như vậy quần cảnh đột nhiên đến, để cho cô không có bất kỳ chuẩn bị, cô không thể tùy tiện cho phép cho anh cái gì. Mà câu trả lời của cô lại làm Tào thiệu trạch thấy được hi vọng, cô không nói "Không được" mà là "Không biết", điều này nói rõ anh còn có cơ hội, cô đối với anh không phải hoàn toàn không có cảm giác.

"Ý di." anh thì thầm tên của cô, một bàn tay dán ở hông cô trượt lên trên, chui vào trong nội y của cô, lạnh lẽo đem nhũ thịt vịn về trong lòng bàn tay.

"Ừm . . . . ." Một bên anh vịn về nhũ thịt của cô, vừa dùng hai ngón tay gấp lên nhũ thịt, cả người Lý Ý di rút về phía sau, vừa vịn phía sau vách tường không lui được nữa.

Trên cổ cô tất cả đều là anh thổi ra khí nóng, vừa nóng lại nhột, nhũ thịt bị anh đè xuống trở nên chướng và tê dại, thế nhưng anh lại không thuận theo, thấy cô bộ dạng dễ khi dễ, đem lấy áo Ngoài với áo lót Cô đẩy lên trên đến trên bầu ngực.

Cô toàn thân chợt lạnh, anh ở bên tai cô trầm thấp nói: "Nếu như chính em còn không rõ ràng lắm, vậy để anh tới giúp em làm rõ ràng."

"Cái gì?" Lý Ý di mê hoặc nhìn anh, cô còn không rõ anh làm sao có thể làm rõ ràng.

Rồi sau đó cả người cô nhẹ bẫng, cô bị Tào thiệu trạch bế lên, đợi cô lấy lại thần trí thì đã nằm ở trên chiếc giường trong phòng ngủ của anh rồi. Mà anh dưới ánh nhìn chăm chú của cô cởi bỏ áo, lộ ra bắp thịt trắng cân xứng, trên cánh tay phớt màu đen của hình xăm, gia thịt màu đồng sắc sảo. Anh tựa hồ là đối với cô cười, cô chưa từng thấy anh lộ ra nụ cười như vậy, làm cho người ta cảm thấy tinh thần khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tào Thiệu Trạch nhào tới trên người cô, đè hai cánh tay cô lại, hai người cơ hồ là dính vào nhau, thân thiết ôm cô. Anh lần nữa hôn lên môi cô, giống như muốn đem toàn bộ nhiệt tình của cô hút ra, sau đó anh từ từ hôn lên sau tai cô, rồi xương quai xanh, cuối cùng ngậm lấy nhũ thịt đang khẽ run.

"Ừm a. . . . ." Anh thế mà lại dùng răng cắn cô!

"Anh đừng. . . . ."

Anh lại vô cùng dịu dàng hôn nụ hoa bị anh cắn đau, lấy lưỡi liếm qua giống loại an ủi, nhưng cảm giác đau nhạy cảm ở nụ hoa vẫn còn, lại lập tức quý trọng, sự kích thích còn làm người nổi điên hơn so với trêu đùa đơn thuần.

Lý Ý di chỉ cảm giác tê tê ngứa ngứa, với tốc độ ánh sáng chui vào trong mỗi một lỗ chân lông thật nhỏ trên người cô, xông vào trong máu của cô, đánh thẳng vào mỗi giây thần kinh của cô.

"Không cần. . . . ." Anh bắt đầu dĩ dùng chiêu độc, đè cô thật chặt, sau khi được thân thể cô hưởng ứng, anh lại liếm cắn bụng cô.

"Lần này hình như nhạy cảm hơn nhiều." Tào Thiệu Trạch đang mút bụng cô, ngẩng đầu trêu cô, nói: "Là bởi vì biết sẽ xảy ra chuyện gì, nên thân thể tự động làm công tác chuẩn bị sao? Nhìn xem, chỉ mới vuốt ve thôi, mà em đã thần chí không rõ."

"Em mới không có thần chí không rõ." cô suy yếu phản bác, "Anh làm như vậy có ý nghĩa gì sao?"

"Ý nghĩa? Em làm sao lại nghĩ đây là chuyện không có ý nghĩa? Thân thể và tâm của anh đều khát vọng em, tất cả phản ứng chẳng lẽ chỉ là dục vọng đơn

thuần thôi sao?" Tào Thiệu Trạch kịp thời ngừng lại, một khi tranh cãi với cô sẽ nói mãi không ngừng, trước mắt, anh không có thời gian này.

Anh vuốt ve bụng cô, da thịt trơn nhẵn làm cho anh lưu luyến không rời, nhìn cô dưới sự vuốt ve của anh như một Tiểu Miêu (con mèo) nhẹ nhàng run rẩy, dục vọng nơi hạ thân anh đã tỉnh giấc. Anh thừa nhận đàn ông có dục vọng, nhưng nhục dục chỉ có thể mang đến vui vẻ nhất thời mà không thể thỏa mãn anh. Nhưng lúc cô hàng phục để anh vuốt ve thì cho dù không có chiếm được thân thể của cô, nội tâm của anh cũng đã rất thỏa mãn.

"Ý Di, em hình như rất hưởng thụ." Anh cười khẽ.

"Em mới không có!"

"Nói chuyện phải có căn cứ, đây không phải là tác phong của em" Anh hôn bụng cô, dùng đầu lưỡi vòng quanh rốn cô, trên người anh rỉ ra một tầng mồ hôi thật mịn, một bàn tay mềm mại bắt lấy đùi dưới váy cô.

"A!" Người Lý Ý Di như có dòng điện chạy qua, bàn tay anh hơi thô dán lên làn da mềm mại trong đùi cô, còn tiếp tục bá đạo dờn lên trên, cách chiếc quần lót sờ lên nơi mềm mại phải nữ của cô.

Anh nóng bỏng, cô run rẩy tạo thành đối lập rõ rệt, rõ ràng là bàn tay có lực như vậy, lúc này lại như lông hồng cọ nơi mềm mại của cô, cô khó chịu uốn éo, thân thể có một cảm giác trống rỗng đáng sợ, anh cố ý trêu chọc cô, làm cô bối vì không chiếm được mà đói khát.

Anh dùng một ngón tay ở trên quần lót gãi qua lại, vẫn không quên khoe khoang hành vi ác liệt của anh, "Ý Di, nhìn bộ dạng của em rất khổ sở, nơi này lại ẩm ướt, là do quá nóng sao? Anh giúp em làm lạnh nhé."

"Không cần!" Cô biết mình ngăn cản cũng vô ích.

Anh cởi quần lót của cô xuống, đem váy đẩy lên tới hông của cô, nằm ở giữa đùi cô, anh giống như nhà Khoa Học Gia đang nghiên cứu phát hiện mới, "Nhìn xem, nơi này của em đã ướt thành như vậy rồi."

Ngón tay Tào Thiệu Trạch quét về phía đoá hoa run rẩy của cô, mật dịch trong suốt tràn ra, "Ngoài miệng em nói đây là chuyện không có ý nghĩa, nhưng bộ dạng em lại rất nóng lòng, chẳng lẽ là lần trước chúng ta trao đổi quá thành công, nên em nghiện?"

"Làm sao có thể!" Cô biết rõ anh đang kích cô, nhưng nghe được vẫn mặt đỏ tim đập, anh tại sao có thể nói ra những lời này!

"Anh mau dừng tay lại!"

"Sau đó em đem những thành quả trao đổi kia dùng để hành động thực tế rồi sao? Thí nghiệm trên người Thiệu Vĩ Minh rồi sao?" Miệng anh nhân tiện nhắc tới người đàn ông kia.

Trong lòng Tào Thiệu Trạch vẫn tồn tại vương mắc này, vừa nghĩ tới cô làm tất cả đều vì lấy lòng Thiệu Vĩ Minh, thì động tác cũng trở nên cường ngạnh hơn.

Anh vạch ra nụ hoa phấn hồng của cô, lấy tay bấm hoa hạch ướt nhẹp đã trở nên kiều diễm ướt át, "Anh ta có khen em toàn thân đều có "tư vị nữ nhân" hay không? Nếu nói như vậy, em hẳn là thiếu anh một cái nhân tình đây."

"Ách a!" Lý Ý Di theo phản xạ gấp lại hai chân, nhưng anh làm để cho cô được như ý, không chỉ nằm giữa hai chân cô, cái tay khác còn tìm được hoa huyết không lưu loát của cô, lại còn đột ngột đi vào.

Cô thét lên, bị dị vật kích thích làm cô chỉ muốn cầu xin tha thứ, "Em không có, em mới không cùng anh ta làm chuyện đó!"

"Cái gì?" Tào Thiệu Trạch sững sốt, cô nói cô không làm chuyện này với Thiệu Vĩ Minh, làm sao có thể?

"Em không phải là không quan tâm chuyện như vậy ư, hơn nữa em còn vì anh ta mà đặc biệt đi quầy rượu học tập."

"Em cũng không biết tại sao, chỉ là. . . . . Chỉ là không có không khí. . . . ." Lý Ý Di không được tự nhiên nói: "Cho dù có không khí đó, nhưng cảm giác rất kỳ quái, vô luận như thế nào cũng không tiến hành được. . . . ."

Cô cũng không biết phải làm sao, ở chung một chỗ với Thiệu Vĩ Minh thì vô luận là ôm hay là hôn cũng không có bất kỳ cảm giác gì, cô cũng từng cố gắng, nhưng không có tác dụng.

"Là lạ?" Ngón tay Tào Thiệu Trạch ở trong cơ thể cô kéo ra đưa vào, làm chảy ra nhiều hơn mật dịch, "Thứ gì là lạ, em rõ ràng nhạy cảm như vậy, giống như dụ dỗ người phạm tội. . . . ."

"Nhưng, ở cùng với anh ấy sẽ không như vậy, em cũng không có biện pháp."

Cô dưới tình thế cấp bách vô tâm thổ lộ ra sự thật, là một loại cổ động cực lớn đối với Tào Thiệu Trạch.

Chính cô còn chưa có phát giác ra sao? Ý của cô là cô đối với người khác sẽ không như vậy, nhưng đối với anh mới như vậy, cô còn chưa có phát giác được hàm ý trong lời nói của bản thân sao?

"Em nói làm chuyện như vậy có ý nghĩa gì, dĩ nhiên không phải vì nói dối tông đường, cũng không phải để lấy lòng đàn ông, ý nghĩa, chính em đã nói ra rồi?"

"Ừ a!" Lý Ý Di sợ hãi kêu, bởi vì anh đột nhiên đem ngón tay từ trong cơ thể cô rút ra, đem hai chân cô để lên bả vai anh, đồng nghĩa với việc hai chân đang mở rộng ra biểu diễn trước mắt anh, "Anh làm cái gì! Mau dừng tay!"

"Dừng tay? Em nói sau khi nghe nhưng lời đó thì anh nghĩ thế nào, anh còn có thể dừng tay sao!" Tào Thiệu Trạch khắc chế không được tâm tình kích động.

Cô còn làm ra biểu tình nghe không hiểu anh đang nói gì, làm anh vừa nóng vừa giận, dục vọng bành trướng làm anh muốn nổ tung, anh không có gì lo lắng nữa, anh cũng không phải là tư mình đa tình, mà cô đã làm ra lựa chọn.

Anh đem dục vọng bành trướng khổng lồ của anh đặt trước miệng nhỏ nhắn hồng, cô sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, nhưng anh biết, cô phải qua cửa ải này.

"Ý Di, anh yêu em!" Anh thẳng tiến đi vào, hưng khí phân thân ngay ngắn đâm vào miệng huyết nhỏ hẹp của cô. Trong lúc nhất thời khoái cảm nổ tung cùng thân thể xé rách đau đớn đồng thời dâng lên, hai người một thét lớn, một gầm nhẹ, Lý Ý Di biết phụ nữ lần đầu tiên sẽ rất đau, nhưng cô không nghĩ tới sẽ đau đến mức này.

Anh vô cùng không lồ, mà cô lại quá mức nhỏ hẹp, va chạm như vậy khiến hai người đều khó chịu.

Tào Thiệu Trạch cũng nhẫn nhịn, bị xoắn đoạn đau đớn, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ trên trán anh nhỏ xuống, anh động cũng không dám động, bởi vì anh biết anh vừa động cô sẽ đau hơn.

Cô đau đến chảy ra nước mắt, anh trong lòng âm thầm thì, đây là lần duy nhất anh để cho cô chảy nước mắt.

"Em làm sao lại không hiểu, thân thể của em đã thay em lựa chọn, em đối với người khác không có cảm giác, chỉ có anh là bất đồng, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ nội tâm em cũng không kháng cự anh, nói rõ người của em nguyện ý tiếp nhận anh, nói rõ em yêu anh!"

Cô yêu anh? Lý Ý Di bất động, một phần nguyên nhân là cô không có không gian suy nghĩ, hạ thân xé rách đau đớn thoáng chậm lại, trong cơ thể là trống rỗng cùng tê ngứa.

Cô theo bản năng uốn thẳng lưng, đi mề nheo cơ thể xa lạ kia an ủi, động tác của cô bị Tào Thiệu Trạch thu vào trong mắt, cô vô dụng cùng thống khổ, cô cũng muốn anh.

"Ý Di, không nên bị tư tưởng của mình vây khốn, thỉnh thoảng cũng nên truy tìm cảm giác của bản thân, mặc dù đây không phải đạo lý gì, nhưng nó sẽ làm em vui vẻ." Anh đem phân thân chậm chạp rút ra, lúc sắp rời đi cô lại định nhập vào, "Em cũng khát vọng anh, cần anh, không phải sao?"

"Ừ a a!" Cô ngửa đầu cao giọng rên rỉ.

"Cùng anh ở chung một chỗ mới là tự nhiên nhất, em có thể ở trước mặt anh thể hiện toàn bộ con người thực của em, không cần bất kỳ thay đổi hay che giấu gì, khi đó em sẽ vui sướng nhất, giống như hiện tại, thời điểm em xinh đẹp nhất là vì anh mà nở rộ!" Anh mồ hôi như mưa, biết cô đã có thể dần dần thích ứng anh, anh cũng bắt đầu không kìm nén dục vọng của bản thân nữa.

Cô là của anh, vô luận thân thể hay là tâm anh đều muốn, muốn hoàn toàn! Anh ra sức, hy vọng có thể dốc hết tất cả tâm ý của anh cho cô biết.

Anh đang trong cơ thể cô chạy nước rút, anh ôm cô nhỏ yếu lại quật cường, cắn vành tai của cô, nghe trong miệng cô bật ra tiếng thở dốc đầy dục vọng.

Anh thật vui vẻ, nếu như cô có thể thừa nhận tình cảm cô đối với anh đã vượt qua tình bạn bình thường, vậy có lẽ anh sẽ vui vẻ đến cứ như vậy mà chết.

"Nhìn xem, chúng ta ở chung một chỗ, không phải là chuyện rất tốt đẹp sao?" Tào Thiệu Trạch nhanh chóng kéo ra đưa vào, cảm thấy hoa huyết của cô co rúc lại càng lúc càng nhanh, anh biết cô sắp lên cao trào.

"Ừ. . . . . A. . . . ." Lý Ý Di hưởng ứng anh, cũng không có nghĩa cô nghe rõ anh đang nói gì.

"Đây là em đáp ứng anh? Điều này nói rõ em đón nhận tâm ý của anh, đúng không?" Anh chợt ôm chặt cô, cô mất hồn cao gọi ở bên trong, anh tạo cho cô cao trào đầu tiên trong đời.

Chưa bao giờ cảm thụ qua cảm giác như vậy, thậm chí khoái cảm không dám tưởng tượng, là bởi vì trong ngực là người mình yêu, mới hạnh phúc cùng thỏa mãn như vậy sao?

Tào Thiệu Trạch ôm Lý Ý Di, anh không buông được, cho dù ánh mặt trời bên ngoài có đốt anh thành tro bụi anh cũng không buông ra, đây có lẽ là mùa hè bọn họ ở nơi này làm chuyện điên cuồng nhất, nhưng anh không hối hận, mà anh cũng sẽ không để cô hối hận.

Nhưng Tào Thiệu Trạch không nghĩ tới, chỉ có chính anh cho rằng bọn họ đã tâm ý tương thông rồi, chỉ có anh cho là Lý Ý Di chấp nhận tình cảm của anh, cũng chỉ có anh nghĩ cuối cùng cô cũng lựa chọn anh.

Tất cả đều là anh bị sót, ai kêu cô cuối cùng vẫn còn nói với anh, cô không thể làm bạn gái của anh.

Một giây đó anh giống như rơi vào hầm băng. Tào Thiệu Trạch không chịu nổi khi từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, chỉ muốn hôn mê bất tỉnh.

Tại sao? Anh rất muốn hỏi, chẳng lẽ là anh tự mình đa tình?

Anh không tin, khi bọn họ ở chung một chỗ thì rất hài hòa, hạnh phúc, anh không thể tin tưởng đây chỉ là do anh đơn phương cảm nhận, nếu như không phải cô tâm cam tình nguyện, cho dù anh tình trùng lên não khó mà tự khống chế, nhưng cuối cùng cũng sẽ không thật sự muốn cô.

Nguyên nhân, đương nhiên là anh sợ cô sẽ hận anh, cho nên anh để ý tìm hiểu tình cảm của cô, vô luận như thế nào anh cũng không thể tin tưởng cô cuối cùng sẽ cự tuyệt anh.

Không yêu? Làm sao có thể! Nhưng khi anh như khí phụ (người chồng bị bỏ rơi) đuổi theo cô hỏi lý do, cô thà quay đầu bước đi, cũng không cho anh một lý do dù lý do ấy chỉ là hơi có sức thuyết phục cũng không.

Vậy giữa bọn họ coi là cái gì? Một cuộc trò chơi tạo người trong mùa hè sao? Kết quả cô rất thông dong mà anh lại không buông được?

Tào Thiệu Trạch hoàn toàn hồ đồ, anh nhìn chằm chằm túi hoa quả Lý Ý Di mang tới, nhìn tận ba ngày, nghĩ muốn từ những thứ kia nhìn ra một chút đầu mối. Chẳng lẽ đối với cô mà nói, thói quen còn quan trọng hơn so với tình yêu sao? Trừ lý do đó ra, anh nghĩ không ra bất kỳ lý do nào có thể giải thích việc Lý Ý Di trong lòng nghĩ khác mà ngoài miệng lại nói khác.

Cô đã thành công, cô thành công để cho anh tỉnh lại, dùng phương thức khác hoàn toàn dự tính.

Ba ngày sau Tào Thiệu Trạch đi ra khỏi cửa nhà, cảm giác anh suy nghĩ tiêu cực mà đem bản thân vấy bẩn, sẽ chỉ làm cô cách anh càng ngày càng xa.

Nếu như đối với cô mà nói thói quen quan trọng hơn so với bất kỳ cái gì, như vậy anh càng không thể nghĩ tiêu cực trốn tránh cuộc sống, anh muốn khôi phục lại trạng thái trước kia, anh muốn kiên trì không ngừng giống như ruồi bọ xoay chung quanh cô, trừ khi cô chính miệng nói không muốn gặp lại anh, nếu không anh sẽ tới nhà cô đến hoa mắt mới thôi.

Đem anh "chuyển" thành một phần trong sinh hoạt của cô, cho đến khi sự hiện hữu của anh cũng trở thành "Thói quen" của cô.

Tác phong làm việc của Tào Thiệu Trạch là tiến công, không ngừng tiến công, bất kể tất cả tiến công, mà Lý Ý Di thì ngược lại với anh.

Từ nhỏ cô không cảm thấy có thứ gì đáng sợ, thành tích học tập của cô rất tốt, cho nên không thể giải thích vì sao bạn học của cô trước khi đi thi lại cầu thần bái phật hi vọng bài thi ngoài ý muốn bị lừa thiếu hết. Cô không tin quỷ cũng không tin thần, có một lần lạc đường ở trong bệnh viện cô đi nhầm vào nhà xác, ngày đó cô mặc chiếc váy trắng, ngược lại người trông coi nhà xác bị dọa sợ hết hồn. (bó tay với chị) ^:)^

Nhưng bây giờ cô biết mình sợ cái gì rồi, cô sợ gặp lại Tào Thiệu Trạch, cô sợ nhìn vào mắt của anh, sợ anh nói bất kỳ vấn đề gì với cô.

Bởi cô biết, anh sẽ nói vấn đề cô không trả lời được, không phải là không có đáp án, chỉ là khó mở lời với anh.

Những lời nói ngày đó, tình yêu dịu dàng làm cô đau lòng, tất cả đều làm cô sợ, cho nên mấy ngày qua cô bất chấp tất cả vùi đầu vào trong công việc, chỉ sợ một phút rảnh rỗi, trong đầu sẽ hiện ra hình ảnh ngày đó anh yên lặng tỏ tình, cô sẽ đắm chìm trong lời tỏ tình, bởi vì trái tim cảm thấy ấm áp mà thống khổ.

Anh muốn cô làm bạn gái của anh? Cô không hỏi hận khi cùng anh xảy ra quan hệ, tuyệt đối không hỏi hận, hoặc là giống như anh nói, trong lòng cô, đã sớm chấp nhận anh trở thành người đàn ông của cô, cô thậm chí không có cảm xúc mâu thuẫn gì, chỉ là cảm thấy ngực của anh rất ấm áp, cảm thấy anh coi trọng cô làm người ta trầm mê.

Nhưng cô không thể trở thành bạn gái của anh, không thể trầm mê vào trong ngực anh, cô không muốn bản thân cũng trở thành một trong những tác phẩm nghệ thuật kiểu ngoa của anh, anh nói từ "Yêu" ấy là dạng nguy cơ trùng trùng, một khi lâm vào cũng rất có thể vạn kiếp bất phục.

Anh mê luyến một điểm nào đấy trên người cô, điểm này cô vẫn rất rõ ràng, nhưng lúc cô thật biến cô thành một tấm hình, treo trên vách tường trong nhà anh, giống những người khác trưng bày ở đó thì sẽ có một ngày anh mê luyến quá khứ, thấy rõ đằng sau điểm sáng ấy thật ra cô là một người phụ nữ không thú vị, thì ma pháp gia trú trên người cô sẽ biến mất.

Anh yêu tới nhiệt liệt lại si mê, khi anh nhìn ai thì bất luận kẻ nào cũng sẽ bị thâm tình trong mắt kia làm rung động, nhưng cô lại không thể để cho bản thân tin tưởng phần thâm tình này thật sự là vì cô.

"Ý Di, con lúc nào thì mới đi mua máy mới?"

"Hả?" Lý Ý Di chợt hồi hồn, mẹ của cô đang đứng bên ngoài phòng rửa tay, trong mắt tràn đầy không kiên nhẫn.

Xem ra người nào lại chọc giận bà, người kia nhất định sẽ rất thảm, Lý Ý Di nghĩ.

"Làm cái gì vậy, mẹ bây giờ mới biết soi gương cũng có thể soi đến mắt hờn? Thời kỳ trưởng thành của con đã qua nhiều năm thật sao!"

"Con gần đây đang nghiên cứu Trung y, chỉ là muốn quan sát kiểm tra chức năng mắt mà thôi." Lý Ý Di che giấu, còn nhanh chóng từ phòng rửa tay ra ngoài.

"Con thẹn thùng cái gì à?" Mẹ Lý một câu đã nói toạc ra, chưa bao giờ cho cô bậc thang. "Thiệt là, này, con lại muốn trốn đi đâu? Mẹ đang hỏi con không nghe thấy sao? Con không phải nói điện thoại di động bị mất sao, vậy lúc nào thì mới đi mua?"

"Mấy ngày nữa đi, gần đây công việc của con rất bận không có thời gian." Lý Ý Di qua loa tắc trách nói.

"Vậy thì rút ra thời gian đi mua đi, Thiệu Trạch rất đáng thương!"

Cô sùng sốt, dùng ánh mắt kì quái nhìn mẹ cô, cô không có nói chuyện này với mẹ, chắc không phải mẹ lắp máy nghe lén trên người cô chứ?

"Mẹ làm sao biết anh ấy?" Cô chỉ có thể hỏi.

"Nếu như một người mỗi ngày đều gọi đến nhà 5, 6 cuộc điện thoại, muốn không biết cũng phải biết á!" mẹ Lý liếc cô một cái, "Gọi điện thoại di động cho con không được, người ta đi nhiên liền gọi tới trong nhà, mới đầu mẹ chỉ là hiểu kỳ chuyện con cũng có bằng hữu nên hàn huyên với nó mấy câu, không nghĩ tới đối phương thật là một đứa trẻ tốt."

"Mẹ, mẹ thật là càng nói càng hồ đồ, hơn nữa mẹ làm sao có thể cùng bằng hữu của con nói chuyện phiếm mà không nói cho con biết!"

Mấy ngày nay anh đều gọi cho cô sao? Lý Ý Di không khỏi phiền não.

"Mẹ làm sao biết con lâu như vậy còn chưa đi mua điện thoại di động, lại nói nếu như nói cho con, về sau cơ hội nói chuyện phiếm cùng Thiệu Trạch không phải sẽ ít đi." Mẹ của cô nói rất chi chuẩn xác, còn nói: "Đừng quên có rãnh rồi dẫn nó về nhà cho mẹ nhìn một chút, mọi người làm quen trước một chút ngày sau chung đụng mới có lợi nha."

"Cái gì ngày sau chung đụng."

"Nếu không con mới vừa rồi soi gương đến gần người là đang suy nghĩ đến người nào? Mấy ngày nay cũng mắt hờn mắt vía, còn làm mất di động là vì cái gì?" mẹ Lý lại lần nữa nói trúng tim đen, "Lần này không tệ, mẹ liền nhận nó thôi."

"Mẹ, bạn trai của con là Thiệu Vi Minh, mẹ sẽ không quên chứ." Thật là càng nói càng giống thật rồi, Lý Ý Di than thở, tại sao lúc cô đang phiền cứ cùng cô nói cái này?

"Thiệu Vi Minh? Con còn cùng tiểu tử kia ở chung một chỗ à?" Mẹ Lý kinh hãi, "Ý Di, con mắt con lệch đi nơi nào rồi, đã tiến tới với một thanh niên tốt không muốn, lại cùng cái tên Thiệu Vi Minh đó dây dưa không rõ hay sao?"

Lý Ý Di không biết mẹ của cô làm sao dựa vào mấy cuộc điện thoại, liền biết đối phương là người tốt, nhưng cô phải để cho mẹ cô thất vọng, "Thiệu Vi Minh mặc dù không tốt, nhưng cùng anh ấy ở chung một chỗ rất dễ dàng, con cảm thấy như vậy rất tốt."

"Đây là kiểu phương pháp gì?" Mẹ Lý hỏi.

Cô suy nghĩ một chút, "Đại khái chính là anh làm gì tùy anh, bản thân tự nhiên cũng không bị quấy rầy, con sẽ không phải cả ngày lo lắng cho anh ấy, cũng có lòng tin có thể khiến cho quan hệ tiến triển tốt. Tóm lại, chính là nắm chắc, không có gì buồn phiền ở nhà, cho dù có xảy ra điều gì ngoài ý muốn, tình cảm của chúng con xảy ra vấn đề, cũng không vì vậy mà đảo lộn cuộc sống của con, cho nên nói cùng anh ấy ở chung một chỗ là tương đối thoải mái."

"Vậy ở chung một chỗ với Thiệu Trạch, sẽ làm con không được thoải mái sao?"

"Cũng không phải không được thoải mái, nhưng mà không giống nhau, hoàn cảnh sinh hoạt của anh ấy và con khác nhau quá xa." Lý Ý Di nói: "Cùng anh ấy ở chung một chỗ, lòng của con lúc nào cũng treo lơ lửng, sẽ lo lắng rất nhiều chuyện. Anh ấy là người rất tốt, con không muốn làm cho anh ấy không vui, nhưng lại rất sợ có một ngày bản thân không vui vẻ, chỉ cần nghĩ đến ngày đó, trong ngực giống như có một lực lượng vô hình ép con không thở nổi, như vậy quá mệt mỏi, anh ấy, làm cho con cảm thấy quá mệt mỏi."

Một vật trắng trắng, mềm mềm gì đó mang theo thanh âm của gió vùn vút bay về hướng cô, đập vào trên đầu cô, Lý Ý Di theo bản năng tiếp được vật từ trên đầu rơi xuống kia, cúi đầu xem xét phát hiện là gối ôm trên ghế sa lon nhà cô, người dùng hung khí ném cô, không thể nghi ngờ chỉ có thể là mẹ cô đang đứng ở bên cạnh sofa.

Cô dùng ánh mắt hỏi mẹ tại sao cầm ôm gối ném cô, mẹ Lý giận lại ném cô thêm một cái, "Con nha đầu này thật là không biết giống ai! Cái gì gọi là mệt mỏi? Con rất lớn tuổi sao, sợ mệt mỏi như vậy? Nếu như mẹ của con là ta đây có thể gặp được một người để mẹ mệt mỏi như vậy, thì mẹ cũng không có hôm nay!"

"Cái gì?"

"Con muốn tìm một người đàn ông không cần phụ trách cứ việc nói thẳng, không cần làm ra dáng vẻ giống như Thiệu Trạch làm ra chuyện gì có lỗi với con có được hay không? Nói cho cùng con là sợ bị nó bỏ rơi mà thôi, tiêu quý nhất gan!"

Cái gì. . . . . Dám nói cô là tiêu quý nhất gan! Lý Ý Di kinh ngạc nhìn mẹ, mẹ đối với chuyện của cô luôn luôn dừng dừng, không quan tâm, còn tưởng rằng cô làm cái gì mẹ cũng sẽ không có ý kiến.

Hôm nay xem ra, trước kia mẹ đẻ mặc cô là bởi vì cảm thấy không cần thiết trông nom, vậy mà hôm nay liền đến mẹ cũng không nhìn nổi rồi.

Cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Lý Ý Di nhìn mẹ mình thờ phò không để ý cô, cô đem gối ôm thả lại trên ghế sa lon, rồi nhìn gối ôm đến ngây ngô.

Tào Thiệu Trạch thật chưa làm qua chuyện gì có lỗi với cô, cho dù có chút chuyện tương đối nóng động chút, nhưng đó cũng là do cô ngầm cho phép, nhưng cô lại lần nữa đã kích anh, tránh anh, ngay cả điện thoại mất cũng không đi làm cái mới, một phần lý do trong đó cũng là sợ nhận được điện thoại của anh.

Anh đã làm chuyện gì không thể tha thứ, cô lại hành hạ anh như vậy? Bởi vì cô sợ cùng hắn ở chung một chỗ cũng không thể lâu dài mới tránh né anh, nhưng cô không nghĩ bởi vì liên lạc với cô không được mà nóng nảy, Tào Thiệu Trạch đã trêu ai chọc ai.

Cô chỉ muốn tìm một người đàn ông bình thường, tạo thành một gia đình không tốt không xấu, sinh một vài đứa bé khỏe mạnh, vậy mà cũng trở nên xa xôi.

Cái gọi là đàn ông bình thường căn bản không tồn tại, có chỉ là yêu hoặc không yêu, cho đến khi cô gặp được, yêu một người đàn ông, mới phát hiện ra tương lai của cô, ngay từ lúc gặp gỡ anh đã thay đổi.

Cô cố gắng vặn lại con đường, tự nói với trái tim cô không thể rơi vào loại tình cảm biến cạnh đá mòn, duy trì hiện trạng đối với cô mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng cuối cùng cô lại thấy rõ hiện thực, cô cũng chỉ là cô gái bình thường, không phải người máy.

Cô sẽ sợ hãi tình yêu, cũng sẽ đau lòng cho người đàn ông cô yêu, mẹ của cô mới nói anh mỗi ngày đánh 5, 6 cuộc điện thoại, cô cũng đã ngăn không được muốn chạy đi tìm anh rồi, như vậy cô còn thể nào cùng người khác tạo dựng một cái gia đình hư không? Mà đứa bé lớn lên trong gia đình như vậy, có thể khỏe mạnh sao?

A, lời như vậy Tào Thiệu Trạch trước kia cũng từng nói với cô, khi đó cô chỉ đem nó trở thành gió thổi bên tai, cảm thấy chú ý của anh vô cùng hoàn mỹ, vô cùng lý tưởng hóa, vậy mà hôm nay ngược lại cô bị chủ nghĩa lý tưởng của anh tẩy não, cô phải làm thế nào mới tốt?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lý Ý Di ở trên internet nhìn thấy đoạn phim quảng cáo ngắn do Tào Thiệu Trạch làm, đó là đoạn video quảng cáo vô cùng ngắn gọn xen kẽ trong một video clip trên internet, hiển nhiên đối tượng đã đem máy vi tính đang nhìn thay thế TV.

Lần đầu tiên Lý Ý Di chỉ vì nhìn quảng cáo mà mở một video, phim quảng cáo chỉ ngắn gọn bốn mươi giây, giới thiệu các nhà thiết kế mất khoảng năm giây, bình thường là các ảnh chân dung, trên màn ảnh ấy là ảnh cá nhân, sau đó bên cạnh xuất hiện các tác phẩm tiêu biểu của các nhà thiết kế, nhìn qua rất giống lúc bắt đầu một bộ phim truyền hình.

Xen kẽ trong đó, là những hình ảnh mang sắc thái phong phú nồng đậm, mà đặc biệt nhất, cả đoạn clip ngoại trừ những nhà thiết kế không có một người nào khác xuất hiện trước ống kính, trừ những thành viên trong đoàn đội, ở trong video thỉnh thoảng thoáng hiện người mẫu plastic.

Người không biết khẳng định cho rằng đoạn quảng cáo này rất dụng tâm, khi Lý Ý Di nhìn June tỉ mỉ đánh má hồng cho người mẫu mà nóng muốn hồng đầu, khi cô thấy sắc điệu nồng đậm giống như bức tượng sáp thì tâm tình của cô vô cùng phức tạp.

Cuối phim ngắn là giới thiệu về Tào Thiệu Trạch, gò má anh đối mặt với ống kính, đối diện với chỗ anh đang ngồi, là một người mẫu mặc chiếc váy liền thân lam tơ màu hồng, dĩ nhiên cũng là plastic.

Lúc này trên màn ảnh hiện ra dòng chữ "Tào Thiệu Trạch, thân thể khỏe mạnh, tổ tông ba đời không có bệnh truyền nhiễm, tính tình vui vẻ, có công việc ổn định" sau đó màn hình biến thành màu đen, ở chính giữa xuất hiện nhãn hiệu "Tình".

Đây quả thực giống như ông chủ anh ngồi đối diện nhìn video cười giòn, tất cả người xem đều nói đoạn video này rất có ý tứ, điều này đại biểu cho thành công.

Chỉ có Lý Ý Di, cô nghĩ đoạn phim quảng cáo này dù có ý, hay vô ý đều quảng cáo người ở trong đó, chỉ có cô cùng mọi người phản ứng bất đồng.

Khi cô sợ phải đối mặt với tình cảm của anh thế nhưng anh lại làm một tác phẩm như vậy, như vậy. . . . . một lần nữa hướng cô tỏ tình bằng một đoạn phim quảng cáo ngắn, lớn mật, nóng bỏng, thậm chí không quan tâm cô có thấy hay không.

Hôm nay, Lý Ý Di đi đến bên ngoài cửa phòng công tác của Tào Thiệu Trạch, cô gõ cửa, đợi một lúc không có ai mở cửa.

Thật kỳ quái, chẳng lẽ không có ai ở đây? Cô nghĩ, không thể nào, bởi vì mất điện thoại di động, điện thoại nhà cũng không có chức năng điện lại, cô không liên lạc được với Tào Thiệu Trạch, nhưng cô lại rất nóng lòng muốn gặp anh, vì vậy liền gọi điện thoại tới tiệm hót tóc "Tình", quây lễ tân nghe điện thoại vừa nghe là cô, liền không có phòng bị rất tích cực nói cho cô biết, Tào Thiệu Trạch gần đây ở phòng làm việc, nếu như cô có chuyện tìm anh thì tới đây là được.

Chẳng lẽ anh lại dùng chức quyền để về nhà trước? Lý Ý Di nghĩ tới, thử vặn nắm tay cửa, cửa khẽ mở ra.

Cửa không có khóa, chứng tỏ bên trong có người, cô suy nghĩ một chút, mở cửa ra, ban đầu bên trong trống rỗng nhưng hôm nay bày sáu bộ bàn ghế, giống như Tào Thiệu Trạch nói trước đây, mỗi tấm trên bàn cũng được bố trí. . . . . Rất có phong cách.

Nhưng lại không thấy một ai, cô đi vào, cô cảm giác mình đang lén lút lút lút.

Ở bảng thông báo bên cạnh cửa, có in sáu tấm ảnh Đại Đầu, khung ảnh là hình vuông, một phần ba bên trái tấm bảng treo các hình, những chỗ khác có thể viết chữ, sau đó dùng nam châm ở phía sau cố định bảng thông báo.

Hiện tại khuôn mặt tươi cười bên cạnh viết, "Du lịch trung", "Vui đùa trung", "Du lịch trung" đợi chút. Tất cả mọi người đi chơi rồi sao? Cô đặc biệt cùng đồng nghiệp khác đổi thời gian nghỉ ngơi, đang trong thời gian làm việc đi đến nơi này, nhưng lại chợp hột? Hoàn cảnh công việc nơi này cũng không khỏi quá tự do? Chắc có người đang ở đây, nếu không cửa cũng sẽ không mở.

Lý Ý Di nhẹ nhàng kêu náy tiếng, dĩ nhiên không ai trả lời, ánh mắt của cô thấy "cửa ẩn hình" kia đi thông sang phòng họp, hôm nay cánh cửa kia cũng sơn cùng mà với bức tường, không nhìn kỹ khó có thể phát hiện. Cô đi tới gõ một cái lên cánh cửa kia, vừa gõ cửa tự nhiên mở ra một khe nhỏ, thông qua khe hẹp nhìn vào bên trong cũng không có ai.

Lý Ý Di cảm giác bản thân rất thất lễ, nhưng lại giống như quỷ thần xui khiến đẩy cửa đi vào.

Gian phòng này vẫn giống như lúc trước cô đến, không giống phía ngoài biến hóa lớn như vậy, nhìn qua rất thoải mái, ghế sa lon lẳng lẳng tại nơi này, bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào biến thành màu sắc ập áp.

Cô không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên tới đây thì nơi này vẫn chỉ là phòng học vũ điệu trống rỗng, miêng thủy tinh đầy đất, nhìn qua rất thâm trầm; lần thứ hai trở lại, căn phòng nhìn qua đã tốt hơn nhiều, bộ ghế sa lon này cũng được chở vào, cô cùng Tào Thiệu Trạch ngồi ở cái ghế sa lon này, anh pha trà cho cô.

Anh luôn tỉ mỉ như vậy, quan tâm cảm thụ dù là nhỏ nhất của cô, sau đó. . . . .

Cô lắc đầu, để cho mình thoát khỏi tâm tình buồn bực đột nhiên xông ra này, nếu xác định nơi này cũng không có ai, cô nên nhanh rời đi mới đúng.

Đang lúc Lý Ý Di muốn đi ra ngoài thì ngoài cửa vang lên tiếng hai người nói chuyện, cô dừng chân, hiển nhiên bên ngoài có hai người mới vừa đi vào, vừa đi vừa nói, cô nghe ra được một người trong đó chính là Tào Thiệu Trạch, nhưng cô vẫn đứng ở đây không đi ra ngoài, bởi vì người thứ hai là Thiệu Vĩ Minh.

Lý Ý Di đợi phía sau cửa, xuyên qua khe hở thật thấy được hai người kia, cô tự tiện xông vào đây đã không đúng, chẳng lẽ còn muốn làm kẻ rình trộm hay sao?

Nhưng cô vẫn không ra ngoài, là bởi vì trong lòng mơ hồ ý thức được, cô đi ra ngoài, người bên ngoài dừng cuộc nói chuyện lại, mà với cô đây là chuyện rất quan trọng.

"Ai, thật là thật trùng hợp, may nhờ ở dưới lầu gặp được anh!" Thiệu Vĩ Minh vừa lau mồ hôi vừa nói: "Chung quanh đây tôi rất ít đến, còn tưởng rằng tôi lạc đường, nơi này không tệ, chỉ là tại sao không có người?"

"Tất cả mọi người nghỉ phép rồi." sắc mặt Tào Thiệu Trạch không tốt, ý bảo liếc nhìn bảng thông báo cạnh cửa.

Trên tấm bảng là nội dung công trong một tháng, trong đó trừ hai ngày nay các ngày khác đều xếp lịch kín mít, sắp tới kỳ bận rộn, vì xúc tiến tình cảm của mọi người, cho nên anh đặc biệt thả cho mọi người hai ngày nghỉ, để cho bọn họ đi chơi.

Mặc dù bên trong có phòng tiếp khách, nhưng anh không muốn cho Thiệu Vĩ Minh vào, anh ta cũng không phải là khách của anh, vì vậy anh tùy tiện tựa vào một cái bàn làm việc bên cạnh, không khách khí với anh ta nói, "Anh đặc biệt đến "Tình" tìm tôi, có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên có chuyện rồi, anh còn nhớ rõ lần trước gặp mặt, chúng ta không phải nói về sau phải trợ giúp lẫn nhau sao? Tôi gặp phải một chút khó khăn, không thể làm gì khác hơn là mặt dày tới tìm anh."

Tào Thiệu Trạch cũng không nhớ anh cùng người này từng có ước định gì, anh thở dài, hôm nay nhận được điện thoại trong tiệm, nói là có một người tên Thiệu Vĩ Minh tìm anh, vì vậy anh kêu đối phương nói địa chỉ cho anh ta biết, anh không biết Thiệu Vĩ Minh tìm anh có chuyện gì, nhưng nhất định không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng Tào Thiệu Trạch không nghĩ đến, Thiệu Vĩ Minh sẽ móc từ trong ba lô ra một quyển sách hướng dẫn sử dụng cây lau nhà diệt ma thuật đưa cho anh, anh lật vài tờ, đối với Thiệu Vĩ Minh làm ra biểu tình "Có phải anh cầm nhầm đồ hay không?"

Thiệu Vĩ Minh xấu hổ cười cười, "Đừng kinh ngạc như vậy, tôi là nhân viên chào hàng, hiện tại tôi đang bán cây lau nhà ma thuật, tôi nói với anh cửa

hàng này cũng không nhỏ, mà lại là cái gì tóc, có lẽ sẽ cần đến cây lau nhà này."

"Vi chuyện này?" Tào Thiệu Trạch đề đề giới thiệu qua một bên, "Vậy tôi mua một cái được rồi."

"Một cái?" Thiệu Vĩ Minh cười lớn tiếng hơn, "Một cái làm sao đủ đây? Dù gì anh cũng là ông chủ mà, mở miệng dễ giần như vậy sao được, thế nào cũng phải mua lấy 500 cái chứ!"

Tào Thiệu Trạch trừng mắt, thật không biết nên phản ứng thế nào, anh cũng không phải là mở công ty thanh lý hàng, lấy nhiều cây lau nhà như vậy làm gì? Hơn nữa cây lau nhà này giá tiền cũng không phù hợp, 500 cũng là một khoản không nhỏ.

"Nếu như anh tìm đến tôi là vì muốn phát triển nghiệp vụ như lời nói, vậy anh có thể về rồi." Tâm trạng của anh vốn không tốt, hôm nay vốn chỉ là đến phòng làm việc lấy chút tài liệu, trên đường nhận được điện thoại mới đặc biệt ở lại chờ Thiệu Vĩ Minh, kết quả anh lại chờ được một vị nhân viên chào hàng.

Thấy thái độ cường ngạnh của anh, Thiệu Vĩ Minh không thể làm gì khác hơn là lại lấy lòng, cười chói lọi nói: "Đừng vô tình như vậy, nói thế nào chúng ta cũng là bạn bè. Nói thật với anh, đây không phải là cuối tháng ư, công ty chúng tôi muốn đóng nghiệp tích (thành tích công việc), nếu nghiệp tích của tôi không đạt tiêu chuẩn, sẽ bị đuổi việc."

"Nếu lần cuộc đua ngựa này tôi mà thắng lớn, công ty có khai trừ tôi, tôi cũng không để ý, chỉ tiếc vận số tôi thật sự kém, thua đến cạn túi. Cho nên..., trước mắt công việc này đối với tôi mà nói rất có ý nghĩa, nhưng bình thường, phần lớn thời gian tôi đều ở chỗ đua ngựa rồi, rất thấy thời gian đóng nghiệp tích lại đến, tôi cũng không có biện pháp mới đến tìm anh giúp một tay, anh không phải thấy chết không cứu chứ?"

Tào Thiệu Trạch nghe mà tâm run lên, thật chịu hấn còn có thể nói chuyện này như là đương nhiên,

"Anh nói, thời giờ của anh dùng đi cuộc đua ngựa rồi hả? Những chuyện này Ý Di biết không?"

"Ai u, cô ấy công việc bận rộn như vậy, nào có thời gian trông nom tôi." Thiệu Vĩ Minh bày ra thái độ không sao cả, "Dù sao tôi cũng có đặc biệt rút ra thời gian theo bồi cô ấy, cũng không có coi thường cô ấy."

Hắn lại vẫn một bộ như hắn rất xứng với chức bạn trai này! Tào Thiệu Trạch không thể tưởng tượng, nếu như một người nghiệp tích kém đến nỗi bị công ty đuổi việc, vậy hắn giành thời gian bao lâu để làm việc? Hắn cùng Lý Ý Di ở chung một chỗ, đòi tiền cô thì cũng thôi đi, còn đem tiền của cô đi cá cược!

Tào Thiệu Trạch hít vào một hơi, "Chuyện của anh tự anh đi mà giải quyết." Tốt nhất không thể bỏ sung, làm cho sự việc đã bại lộ để Lý Ý Di biết hành động hắn làm mới phải.

Mà Thiệu Vĩ Minh rõ ràng rất sợ điểm này, thấy Tào Thiệu Trạch thật không có ý giúp hắn, hắn hừ hừ cười hai tiếng, "Thiệu Trạch, tôi biết rõ anh đang nghĩ cái gì, anh đang nghĩ người đàn ông như tôi, Lý Ý Di rốt cuộc coi trọng tôi ở điểm nào có phải không? Nhưng cô ấy chính là không thể rời bỏ tôi, tôi kêu cô ấy làm cái gì thì cô ấy làm cái đó, cô ấy chính là không bỏ được tôi."

"Đó là cô ấy tôn trọng mày, quý trọng tình cảm giữa các người!" Tào Thiệu Trạch không chịu nổi bộ dạng tiểu nhân đắc chí đắc ý kia.

Không nghĩ tới Thiệu Vĩ Minh nghe xong cười lớn, "Cô ấy nào hiểu tôn trọng là cái gì, chúng tôi còn tôn trọng nhau như khách rồi đây! Anh không biết phải không? Cô ta là do mẹ cô ta thụ tinh nhân tạo sinh ra, đến ai là ba cũng không biết, thứ người như cô ta từ nhỏ đã thiếu hụt sự quan tâm của đàn ông, cho nên khi tôi đối với cô ta có một chút hảo cảm thì cô ta sẽ nắm lấy không chịu buông, vì để giữ tôi, cái gì cô ya cũng sẽ làm, chỉ sợ bỏ lỡ lần này sẽ không có lần sau."

"Loại phụ nữ này, vừa đáng thương lại rất có ý tứ, nói thật trình độ không thú vị của cô ấy nhất định vượt xa tưởng tượng của anh, nhưng anh cũng biết, tiền lương ở viện khoa học không ít, nếu không phải vì cái này, người nào sẽ chịu ở cùng cô ta, cả ngày cô mở miệng ngậm miệng đều là kết hôn, kết hôn, thật giống như tôi ký Khế Ước Bán Thân cho cô ta không bằng."

Trong mắt Tào Thiệu Trạch toát ra sát khí, Thiệu Vĩ Minh kịp thời nói tiếp: "Ý của tôi chính là muốn để cho anh biết, anh không phải bận tâm tới tôi, lần đó ở bệnh viện thấy anh thì tôi đã cảm thấy tình cảm của anh đối với Lý Ý Di không tầm thường, tất cả mọi người đều là đàn ông, linh cảm này vẫn phải có, ngày hôm qua tôi thấy đoạn phim ngắn gì đó của anh chụp, thì càng thêm khẳng định điểm này."

Tào Thiệu Trạch không sợ hãi khi bị phơi bày sự thật, trừng mắt Thiệu Vĩ Minh hỏi hắn: "Cho nên?"

Thiệu Vĩ Minh sững sờ, sau lại cười nói: "Cho nên nói, nếu như anh muốn, tôi có thể mất nhắm, mất mở xem như không biết chuyện của hai người. Đàn ông mà, ai mà không như vậy, tôi có thể hiểu được..., nhưng nếu như anh làm tôi khó chịu, tôi sẽ nắm thật chặt để cho anh cũng không dễ chịu. Ý Di là người đầu óc đơn thuần, hiện tại nói thế nào cũng là có người thứ ba chen vào giữa chúng tôi, tôi chỉ cần giả bộ rất bị thương, anh nói trong lòng cô ta sẽ có khúc mắc hay không, có thể không cảm có lỗi với tôi hay không, cho nên sẽ đối tốt với tôi gấp bội, cách anh thật xa mới đúng."

Huyệt Thái Dương của Tào Thiệu Trạch nổi đầy gân xanh, thì ra là hắn có tính toán này, anh trầm thấp nói: "Vi 500 cây lau nhà, mà mày liền bán Ý Di?"

"Dĩ nhiên sẽ không, nói thế nào cô ấy cũng là phiếu com dài, nhưng tôi gần đây thua quá thảm hại, luôn tìm cô ấy lấy tiền, nếu như đột nhiên lại tìm cô ấy nói muốn nhiều như vậy, khó tránh khỏi khiến cô ấy ghét, tôi cũng không muốn phá hư quan hệ giữa chúng tôi." Thiệu Vĩ Minh nói rõ: "Cho nên, anh giúp tôi lần này, sau này bất kể anh tìm cô ấy làm người mẫu cũng tốt, làm bạn trên giường cũng được, tôi đều làm như không nhìn thấy, cho đến khi anh chơi chán mới thôi, như thế nào?"

Tào Thiệu Trạch tức đến mức toàn thân phát run, nhưng anh nhìn xuống kích động muốn đánh mấy quyền lên mặt Thiệu Vĩ Minh, anh cố gắng khống chế hô hấp của mình, tuyệt không thể vì một người rác rưởi trước mặt mà mất khống chế.

Qua một hồi lâu, Tào Thiệu Trạch chậm chạp, khó khăn hỏi hần: "Như vậy, nếu muốn mày đem cô ấy bán cho tao..., phải mất bao nhiêu tiền."

"Cái gì?" Thiệu Vĩ Minh kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi), nhìn anh khó có thể khống chế tức giận, hần đột nhiên thức tỉnh, kinh ngạc nói: "Không thể nào? Anh nói thật à!"

"Mày không phải để ý tao nghĩ như thế nào, nếu như mày cần tiền, bao nhiêu tiền mới có thể làm cho mày biến mất trước mặt cô ấy!" Tào Thiệu Trạch rống lên.

Tại sao Lý Ý Di lại gặp phải người rác rưởi như vậy? Chỉ cần có sự hiện hữu của hần, cô vĩnh viễn sẽ không có cuộc sống yên ổn hạnh phúc, mà cô là một cô gái tốt như vậy, tại sao bị hần nói không đáng giá một đồng? Cô cũng không phải không thủ vị, cô chỉ là dùng ánh mắt đơn thuần nhất nhìn cái thế giới này, dùng phương thức trực tiếp nhất biểu đạt chính cô.

Cô chân thật, là tạo vật của trời, con người tục tũn, dùng hết cả đời cũng không hiểu phải thương thức cô.

Người người đều nói Mẫu Đơn tốt, anh nói hoa Mẫu Đơn không sánh kịp hoa sơn trà. . . . . Anh chính là cực kỳ yêu cô, đóa hoa sơn trà nho nhỏ này.

"Ha ha!" Thiệu Vĩ Minh hai mắt tỏa sáng, "Anh nói thật sao, cho dù tôi rời khỏi cô ấy, cũng không có nghĩa cô ấy là của anh, anh thật muốn vậy sao? Nếu như có tiền cho tôi thì không thành vấn đề."

"Mày ra giá đi." Tào Thiệu Trạch âm trầm nói.

Không nghĩ tới anh cũng sẽ làm ra những chuyện chỉ có xã hội đen mới có thể làm này, nhưng hoa sơn trà quá mức tốt đẹp, coi như không phải nỡ rộ vì anh, cũng không thể để loại người như Thiệu Vĩ Minh hái đi được.

Thiệu Vĩ Minh suy nghĩ một chút, đưa ra bốn ngón tay.

Trong lòng Tào Thiệu Trạch trầm xuống, gần đây anh đem toàn bộ tiền để dành đầu tư vào "Tình" để nâng cao thương hiệu, làm sao có nhiều tiền như vậy?

"Con người của tôi rất giữ chữ tín, có số tiền kia, tôi không chỉ bảo đảm không bao giờ xuất hiện trước mặt Lý Ý Di, nếu không làm được ngay cuộc đua ngựa cũng từ bỏ, anh không phải là ông chủ lớn sao, cũng đừng nói mà không giữ lời."

"Được, tao đáp ứng mày." Tào Thiệu Trạch gật đầu, "Mày đưa số tài khoản cho tao, ngày mai tao sẽ chuyển tiền qua."

"Ai nha! Bệnh viêm khớp của tôi giống như càng ngày càng nghiêm trọng, tay cũng cương không động được." Thiệu Vĩ Minh làm bộ đem năm ngón tay duỗi ra, từ bốn liên đới thành năm, "Thật ngại quá, như vậy mới đúng."

"Mày!" Tào Thiệu Trạch cảm giác trong phổi bốc hỏa, "Mày rốt cuộc coi cô ấy là cái gì!"

"Làm như tôi không bỏ được bạn gái à! Anh không phải nghĩ ép giá chứ? Ý Di cũng thật đáng thương."

Tào Thiệu Trạch thở ra một hơi, "Được, vậy. . . . ."

Hai người đang nói đến đó, cửa thông phòng đột nhiên mở ra, đối với Thiệu Vĩ Minh mà nói vách tường đột nhiên mở ra đương nhiên là chuyện rất kinh khủng, làm hần sợ tới mức rụt cổ lại.

Mà Tào Thiệu Trạch cũng bị kinh hãi, anh không nghĩ trong phòng làm việc còn có những người khác ở đây, vừa đưa mắt nhìn, người từ trong cửa kia đi ra, theo bản năng anh nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng chỉ có ba chữ. . . . .anh Xong đời.

Dáng vẻ Lý Ý Di rất bình tĩnh giống như cô không nghe được hai người nói chuyện, nhưng hai người đàn ông này cũng hết sức xác định đó là chuyện không thể nào.

"Hai người các anh mua được bán đi cũng rất hăng hái, chẳng lẽ không cần hỏi người trong cuộc là tôi sao?" Cô hỏi bọn họ, nhưng đũa ngọc cũng nghe ra được cô không phả đang thương lượng cùng bọn họ.

"Ý Di?" Thiệu Vĩ Minh quay đầu nhìn về phía Tào Thiệu Trạch, "Tào Thiệu Trạch, mày thật âm hiểm!"

Tào Thiệu Trạch biết hần hiểu lầm, cho là anh thông đồng với Lý Ý Di từ trước, nói thật nếu được như vậy lại tốt, nhưng trên thực tế nội tâm anh lúc này rất bất an, cũng không so đo với Thiệu Vĩ Minh, đối với Lý Ý Di từ trên trời rơi xuống, người không rõ ràng nhất là anh.

Lý Ý Di từng bước một đi tới chỗ bọn họ, phòng làm việc vốn không lớn nhưng giờ giống như biến thành toàn bộ thế giới, mỗi một bước của cô đối với bọn anh trở nên vô cùng dài.

"Ý Di, mới vừa rồi là anh nói càn, em không nên tin những lời đó, anh chỉ đang gạt tên tiểu tử này, anh chỉ muốn một khoản tiền từ anh ta, chờ tiền tới tay

anh mới sẽ không cho phép anh ta muốn làm gì thì làm với em!" Thiệu Vĩ Minh nói lời xoay chuyển rất gượng ép.

"Vậy sao, vậy anh nói mà không giữ lời à." Lý Ý Di nhìn hấn, "Tôi cũng biết rõ anh có rất nhiều khuyết điểm, anh lười biếng lại tự đại, ham món lợi nhỏ, nhưng anh lười biếng tôi có thể chịu được, bản thân tôi cũng có thể phối hợp, anh ham món lợi nhỏ chỉ cần tôi có cái gì tất cả đều cho anh, nhưng hôm nay, anh đến cả sự trung thực cũng mất đi."

"Cho nên? Cho nên cô có đầy đủ l có thể cùng người đàn ông này ở bên nhau!" Thiệu Vĩ Minh biết rõ đã không cách nào cứu vãn, nên cũng không thừa nhận sai lầm, mà đem tất cả lỗi đẩy cho người khác, "Các người gạt được tôi rồi chứ gì, chẳng lẽ tôi không có cảm giác sao? Người phụ nữ như cô, tôi có thể nhìn đến bây giờ đã là kỳ tích!"

Hấn không đợi người khác nói chuyện, đá đổ một cái ghế xong giận dữ rời đi, chỉ là trong mắt những người khác nhìn thế nào cũng giống như đang chạy trốn.

Lý Ý Di dĩ nhiên sẽ không đuổi theo hấn, chính cô đang đợi hấn đi, sau khi hấn đi, nơi này chỉ còn lại cô và Tào Thiệu Trạch.

Cô ngẩng đầu nhìn Tào Thiệu Trạch, người sau gáy lạnh cả người, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, mới vừa rồi còn tức giận cực độ, đột nhiên lại chuyển thành kinh hãi cực độ, biến hóa lớn như vậy sẽ làm anh giảm tuổi thọ.

"Ý Di. . . . ." Anh thử mở miệng.

"Anh muốn mua em?"

Tào Thiệu Trạch cái gì cũng không thể nói ra khỏi miệng, anh biết cô đang tức giận, mặc dù nhìn qua không phải rõ ràng, nhưng hóa khí của cô có thể đòi núi lấp biển, hơn nữa không rõ nguyên nhân mới tốt giống như tất cả đều nhắm vào anh.

Bất kể nghĩ thế nào, cũng có thể là tức Thiệu Vĩ Minh tương đối nhiều? Xét từ một phương diện khác, qua chuyện trùng hợp này để cho cô nhìn rõ diện mạo thực của Thiệu Vĩ Minh, về tình về lý, cô không nên đối với anh. . . . .

"Anh biết rõ đó là chủ quyền của em, không ai có thể đem em đi mua bán được, anh chỉ nói miệng thôi. . . . . Chỉ là lời nói bừa mà thôi, thật ra thì anh không có ý đó." Anh càng nói thanh âm càng nhỏ, cô sẽ không cảm thấy anh đang chia rẽ bọn họ chứ?

Cuối cùng anh lấy lại dũng khí nói: "Em cũng nhìn thấy, cùng loại người như vậy ở chung một chỗ không có tương lai, cho dù em nói anh hèn hạ cũng tốt hay cái gì cũng được, anh chính là không muốn để em cùng hấn ở chung một chỗ, coi như không phải hôm nay, nếu như ngày sau có cơ hội anh cũng sẽ chia rẽ hai người!"

"Vị vậy, anh cho anh ta tiền? Đây là biện pháp anh nghĩ ra?"

"Nếu như vậy có thể giải quyết tất cả, anh sao lại không làm. . . . ."

Chát! Gương mặt Tào Thiệu Trạch nóng lên, anh không thể tin cô thế nhưng lại tát anh? Sức lực của cô không lớn lắm, nhưng mặt anh giống như bàn ủi, nóng đến đau.

Cô vì Thiệu Vĩ Minh mà đánh anh? Mà cô sau khi đánh anh, thế nhưng khóc. . . . .

Trên mặt Tào Thiệu Trạch đau rát nhưng nhìn qua vẫn rất bình tĩnh còn Lý Ý Di lại chảy xuống hai hàng nước mắt.

"Ý Di, Ý Di. . . . ." Anh luống cuống, bất kể cô đánh anh vì cái gì cũng không quan hệ, chỉ cần cô đừng dùng nước mắt hù dọa anh, anh đã từng thề, sẽ không để cho cô rơi lệ, "Ý Di, em đừng khóc, em hận anh thì đánh anh đi!"

Chát! Lại một cái tát, lần này đánh vào má bên kia.

Hai bên gương mặt Tào Thiệu Trạch đều đỏ, như vậy tốt hơn, hai bên thẳng bằng ngược lại không cảm thấy đau.

"Anh thà cho hấn tiền, cũng không muốn đem chuyện nói cho em biết. . . . ." Lý Ý Di nhỏ giọng nói xong, đột nhiên nâng cao âm lượng, trong mắt lệ nhẹ nhàng tuôn ra làm anh run sợ, "Anh thế mà lại cho rằng em tin tưởng anh ta nhiều hơn tin tưởng anh!"

"Hả?" Tào Thiệu Trạch không biết có phải bản thân bị đánh đến hôn mê rồi không, sao anh nghe không hiểu lời của cô.

"Sao anh không nói cho em biết? Nói với em anh ta đánh bạc, nói láo, lừa gạt, anh có miệng, sao lại không nói những chuyện này cho em biết? Tại sao không chút do dự liền thỏa hiệp? Trong lòng anh tin tưởng lời anh ta nói như vậy, anh tin mặc kệ anh ta nói gì em đều sẽ nghe, tin tưởng anh đem những chuyện này nói cho em biết, em cũng vẫn sẽ đứng về phía hấn, phải hay không?"

Tào Thiệu Trạch bị cô nói cho không có khả năng cãi lại, anh thật sự nghĩ, ngộ nhờ lời của anh không bằng lời ngon tiếng ngọt của Thiệu Vĩ Minh, cô liệu có cho rằng anh khích bác chia rẽ quan hệ của bọn họ hay không?

Anh không thể làm chuyện mạo hiểm đó, tiền không có thì có thể kiếm lại, nếu như vậy có thể khiến con người cận kề kia biến mất trước mặt cô, từ đó bình an vô sự. Có lẽ lúc tâm trạng cô xuống thấp, anh đi an ủi cô, động viên cô..., rất có thể cô sẽ ỷ lại vào anh?

Anh biết ý định này rất âm hiểm, rất hèn hạ không phải việc quang minh chính đại, cạnh tranh công bằng gì?

Tào Thiệu Trạch càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, hôm nay Lý Ý Di còn tức giận với anh!

"Chẳng lẽ em sẽ tin tưởng anh sao? Trăm phần trăm không hề phòng bị mà tin tưởng anh? Anh ta dù sao cũng cùng em lui tới hơn nửa năm, em có thể lập tức tin tưởng hẳn lừa gạt em, dùng tiền của em sống phóng túng, trầm mê đánh bạc, còn xem em như vật phẩm để lợi dụng?"

"Vậy thì có cái gì không thể?"

"Đó là bởi vì hôm nay em tận mắt thấy, chính tai nghe được, nếu không em cũng sẽ không nghe một bên nói như vậy." Tào Thiệu Trạch nhìn nửa ngày, hô to một tiếng: "Bởi vì lúc trước em một lần, lại một lần lựa chọn ở lại bên cạnh hắn!"

Cho dù cô nói có hảo cảm với anh như thế nào, cho dù cô nói quan tâm anh nhiều hơn Thiệu Vĩ Minh mấy lần, nhưng cuối cùng không phải cô vẫn chọn Thiệu Vĩ Minh sao?

Anh bị cô làm cho đầu óc choáng váng, ngay cả năng lực phán đoán cũng mất đi, càng ngày càng không có lòng tin. Anh không thể không suy tính, chẳng lẽ cô đối với anh dịu dàng, săn sóc tất cả đều chỉ xuất phát từ sự thiện lương? Cô chỉ là thấy anh yêu cô quá sâu, quá đáng thương nên mới lễ phép nói lời tốt để cho anh tỉnh lại?

Ánh mắt của anh mất đi ánh sáng, trong suốt trống rỗng, ở trong lòng Lý Ý Di anh giống như mặt trời nhỏ, chỉ nhìn anh đã cảm thấy chói mắt, nhưng đến gần anh lại cảm thấy ấm áp.

Nhưng Tào Thiệu Trạch bây giờ trống rỗng, thất hồn lạc phách, cô giống như nghe được linh hồn của anh đang than thở, đang hỏi cô, tại sao đối với anh nghiêm khắc như thế?

"Nếu như là anh nói, em sẽ tin tưởng." Cô nhẹ nhàng nói, khi anh dùng ánh mắt kinh ngạc lần nữa tập trung trên người cô thì cô không lên tiếng nói bất kỳ từ nào nữa.

Cô nắm lấy cổ áo của anh, dám kéo anh thấp xuống, sau đó lấy môi của cô đặt lên đôi môi khô khốc đang mím chặt kia.

Tại sao một người chói lọi như thế, giờ lại mất đi nụ cười?

CÔ hôn lên bên trái khóe miệng anh, sau đó lại hôn bên phải khóe miệng anh, cuối cùng dưới ánh mắt không hiểu cùng rung động của anh, hôn lên đôi môi không còn lạnh như băng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Em..... Em đừng như vậy." Tào Thiệu Trạch giữ vững chút lý trí cuối cùng, đẩy hai vai cô, không để cho cô gần anh thêm nữa, giọng nói của anh có chút run rẩy: "Câu xin em, đừng đột nhiên đối tốt với anh như vậy, em sẽ làm anh hiểu lầm, anh không muốn phải chịu đã kích lần thứ hai, khi anh cho rằng đã có được em, nhưng lại không phải."

Lý Ý Di hơi lùi về phía sau một bước xa, đứng cách anh một bước xa nhìn anh.

Trong lòng Tào Thiệu Trạch rất phức tạp, vừa thờ phào nhẹ nhõm lại vừa cảm thấy mất mát. Điều này chẳng phải đã chứng minh, tình cảm trước đây cô đối với anh chỉ là đồng cảm thôi sao? Nhưng mà tinh thần sa sút của Tào Thiệu Trạch không thể duy trì được lâu, bởi vì sau đó Lý Ý Di đứng lên, cô bắt đầu cởi bỏ từng vải, từng cái quần áo trên người.

Nhìn cô rất trầm ổn, giống như là đang trong phòng thay quần áo ở nhà vậy, cho đến khi cô cởi ra chiếc quần lót cuối cùng trên người, anh mới giật mình phát hiện chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Cô còn không quên đem quần áo xếp gọn, sau đó mới đứng ở nơi đó nhìn anh.

Tào Thiệu Trạch theo bản năng liếc mắt về phía cửa phòng làm việc, nếu lúc này có người đi vào, có thể sẽ lớn chuyện.

"Ý.... Ý Di, em rất nóng sao?" Anh vì bản thân nói ra lời nói ngu ngốc như vậy mà hối hận không thôi.

"Rất tốt" Lý Ý Di nói, ngược lại trấn định hỏi anh: "Quầy lễ tân không nói với anh là em tới sao?"

Tào Thiệu Trạch lắc đầu thật mạnh, nhân viên của anh chỉ nói có Thiệu Vĩ Minh tiền sinh tìm anh mà thôi, đối với chuyện của cô lại không nói một chữ, anh mà biết cô đến thì làm sao anh có thể để Thiệu Vĩ Minh tới nơi này.

"Vậy anh cũng không muốn biết em đến tìm anh vì chuyện gì sao?"

Tào Thiệu Trạch lau mồ hôi trên trán, chỉ có thể lắc đầu, cô tron bóng, đứng cách anh một bước xa, còn cùng anh trò chuyện giết thì giờ. Chẳng lẽ đây là phương pháp trừng phạt mới sao?

Lý Ý Di âm thầm hít vào thật sâu, nói: "Em đến tìm anh để mượn một vật."

"Là cái gì?" Tào Thiệu Trạch khăn trương hỏi: "Anh đưa cho em."

"Nói như vậy là anh nguyện ý cho em mượn rồi hả?"

"Dĩ nhiên" Anh có thể đem tất cả tài sản cho cô, bao gồm cả chính anh, huống chi chỉ là một đồ vật, nhưng mà cô nhất định phải thân thể trần truồng như vậy mượn đồ của anh sao?

Không được, không được, đầu của anh thật là muốn ngất, nhất định là hôm nay trời quá nóng, mới vừa ra ngoài một lúc đã phơi anh đến nổi bị bệnh.

"Vậy tự em đi lấy cũng được chứ?"

Không biết có phải anh bị hoa mắt hay ảo giác hay không, Tào Thiệu Trạch cảm thấy cô giống như bước về phía anh.

"Dĩ nhiên có thể." Anh đáp.

"Được, vậy anh đang hoảng một chút, không được phản kháng." Lý Ý Di nói xong nhào vào trong ngực anh.

"Ý Di." Anh thống khổ kêu to.

"Đừng làm rộn." Lý Ý Di ở trong lòng anh nhỏ giọng nói: "Không phải em đang đồng tình với anh, mà em đang tìm đồ."

Cô giống như đang tìm cái gì, đôi tay nhỏ bé ở trên người anh sờ tới sờ lui, còn đưa tay vào phía dưới áo sơ mi của anh, dán lên thân thể anh bắt đầu tìm tòi.

"Anh.... Trên người anh không có đồ em muốn." Trong cơ thể anh không thể dấu đồ, tất cả các túi đều trống không, cô có thể lấy ra cái gì? Nhưng nhìn cô rất nghiêm túc, giống như đang tìm cái gì đó rất quan trọng.

"Anh đã đáp ứng em, để em tự lấy, cũng đừng lải nhải nữa!"

Bất chợt cô va vào anh, anh đang đứng tựa vào mép bàn, chân không thể nhúc nhích được nên nửa người ngửa ra sau, nằm ở trên mép bàn.

Thật may, cái bàn này là của June .... Anh suy nghĩ lung tung, June là người ngăn nắp, trên bàn rất ít khi để đồ, chẳng may đầu của anh mà đập phải mấy cái bút máy hay các vật dụng đứng thì chẳng phải anh đi đòi nhà mà rồi sao?

Lý Ý Di mới mặc kệ biểu tình thay đổi trong nháy mắt của anh. Lý Ý Di dùng một tay cởi áo của anh xuống, sợ ép không được anh liền nằm cả người lên người anh.

"Trời ạ, Tào Thiệu Trạch muốn chửi tục rồi. Bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô dính lên cơ ngực của anh, hơn nữa còn bởi vì động tác của cô mà cọ tới cọ lui.

Anh chân chính thể nghiệm cái gì gọi là "lau súng bóp cò" rồi, anh thật muốn cướp cò rồi, nhất là khi cô khó khăn bắt đầu cởi quần áo của anh thì anh không khống chế được giọng khàn khàn hỏi cô: "Rốt cuộc em muốn mượn thứ quý gì?"

"Tình trùng." Lý Ý Di dừng lại, nhìn anh nói.

Đại não Tào Thiệu Trạch muốn nổ tung, anh không thể để cô càn quấy nữa! Anh bắt được hai tay đang lộn xộn của cô, bởi vì cô vận động kịch liệt mà toàn thân một màu hồng nhạt, ngực hô hấp phập phồng, nhũ thịt no đủ cũng theo đó phập phồng lên xuống.

"Em nói lại lần nữa, em muốn lấy thứ gì từ anh?"

"Tình trùng." Lý Ý Di rất kiên quyết nói cho anh biết.

"Tại sao?" Anh hỏi.

"Em muốn có một đứa bé." Lý Ý Di nói. "Hôm nay em tới là vì chuyện này."

"Em muốn có một đứa con." Lý Ý Di nói: "Hôm nay em tới cũng là vì chuyện này."

Tào

Bất kì một người đàn ông nào nghe được những lời này cũng không thể cùng cô thảo luận khả năng mượn tinh trùng, đó cũng là suy nghĩ bộc phát của cô, anh không hiểu tại sao cô lại bỏ qua cuộc sống kết hôn bình thường... Nhưng cô dám nói muốn có con với anh? Cô,... Cô muốn cùng anh sinh con?

Tào Thiệu Trạch cắn răng, anh khiêng Lý Ý Di lên làm cô nhỏ giọng kêu.

Được, cô muốn có muốn có con với anh có phải không?

Tào Thiệu Trạch khiêng cô vào phòng tiếp khách, cũng không quên khoá cửa lại. Anh ném cô lên trên ghế sofa, đối với cô, anh vừa yêu lại vừa tức.

Anh càng ngày càng không hiểu nổi cô, sau khi nghe Thiệu Vĩ Minh nói như vậy, cô giống như một chút cũng không quan tâm, trong nháy mắt lại còn mượn tinh trùng của anh... có phải có ý thức được cô cùng Thiệu Vĩ Minh không có kết quả, nên mới chuyển lực chú ý sang người anh?

"Tại sao là anh?" Anh hỏi: "Nếu như muốn tinh trùng có rất nhiều người có thể cho em." Dù sao cô vẫn luôn muốn có một đứa con khoẻ mạnh, chỉ là anh không ngờ cô sẽ làm như vậy.

Lời của anh tràn đầy châm chọc, Lý Ý Di có thể hiểu được sự phẫn nộ của anh, nếu như cô có thể sớm đối diện với tình cảm của chính mình một chút, nói cho anh biết cô yêu anh, thì mọi chuyện đã đơn giản đi rất nhiều.

Nhưng nếu bây giờ nói cho anh biết chuyện này, rất có thể sẽ bị anh hiểu lầm thành anh chỉ là thể thân cho Thiệu Vĩ Minh! Đàn ông mà nhắc đến kết hôn sinh con sẽ rất khủng hoảng, trước cô đối với anh lạnh nhạt, đã kích anh, bây giờ lại "không phải là con của anh cô không cần, đối tượng kết hôn không phải là anh thì cô không cần.", như vậy rất có thể sẽ dọa anh.

Anh là người đàn ông hoàn hảo, giống như tất cả những người đàn ông khác truy đuổi niềm vui thú của tình yêu, có thể làm cô khó xử, lần này cô rất chắc chắn, nếu tình yêu của anh giành cho cô biến mất, khi sự mê luyến của anh đối với cô bởi vì đã có được mà bẽ tan tành, cho dù ngày đó có đến, cô cũng không thể không có anh.

Cô không muốn phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại, là anh làm cho cuộc sống tình cảm như nước chảy bèo trôi của cô trở nên tràn đầy khát vọng và ham muốn giữ lấy của người phụ nữ, cho nên tối thiểu cũng phải cho cô một chút bảo đảm. Bảo đảm cho dù sau này giữa bọn họ không còn tình yêu nữa, vẫn có một đứa bé có thể theo cô vượt qua những năm tháng dài đằng đẳng trong tương lai.

Anh không phải đã giới thiệu về bản thân sao? Thân thể khoẻ mạnh, số tuổi thích hợp, lại vừa không có bệnh di truyền, anh yêu em, cho nên giúp việc này không tính là quá đáng chứ?"

"Anh yêu em! Anh yêu em, muốn ôm em, nhưng không có nghĩa anh muốn cung cấp đứa bé cho em." Bởi vì yêu cô, cho nên muốn cho cô cảm nhận được tình yêu hạnh phúc, mà không phải lợi dụng tình yêu của anh giúp cô tạo đứa bé.

Quả thật Tào Thiệu Trạch vì ý nghĩ điên cuồng của cô mà nóng nảy vô cùng.

"Em không cần anh phải có trách nhiệm với đứa bé." Cô đề nghị.

"Anh không quan tâm!" Anh gầm thét, cô nói giống như anh là người đào hoa bất cần đời không bằng.

Cô thất vọng rũ mắt xuống, "Vậy sao? Chỉ là tình trùng thôi mà."

Anh không thể nhìn được nữa, cô không cần làm ra bộ dạng giống như anh rất keo kiệt vậy.

Tào Thiệu Trạch nộ hoá công tâm, "Được, em muốn tinh trùng, anh cho em."

Lý Ý Di mê hoặc nhìn anh coi quần của bản thân, vật khổng lồ dưới người anh đã ngẩng cao đầu, tim cô đập chậm nửa nhịp, mà anh đi tới trước mặt cô, giống như muốn để cô nhìn rõ ràng hơn.

Cô nằm trên ghế sa lon, trước mặt chính là cự vật đầy gân xanh của anh, coi như kiêu thức trên lý thuyết biết một chút, nhưng khi trực tiếp đối mặt thì thật ngại ngùng.

"Em đỏ mặt cái gì? Không phải muốn lấy tinh trùng sao, vậy thì tự mình tới lấy đi!"

"Hả?"

"Thiệt là, rõ ràng là em muốn, cũng không thể để cho anh chủ động được." Anh lại bước lên trước, vật khổng lồ gần như đụng vào môi cô, mà đúng là mục đích của anh, "Em nghĩ muốn có đứa bé dễ dàng như vậy sao?"

Ngay cả dừng khí nhìn thẳng vào vật khổng lồ Lý Ý Di cũng không có, nhưng anh nói đúng....

Thật sự, Tào Thiệu Trạch không nghĩ tới, cô mở ra cánh môi đỏ thắm, gắng gượng nhét anh vào trong miệng cô, nhưng bây giờ anh quá lớn, cô không thể ngậm vừa, lần đầu tiên nếm thử nên đến ngậm cũng khó khăn.

Đang lúc cô muốn lui ra thì một tay Tào Thiệu Trạch đè sau đầu cô, nhét toàn bộ cự vật vào trong miệng cô. Lý Ý Di bị hành động của anh làm rối loạn toàn bộ bước đi. Tay Tào Thiệu Trạch vẫn như cũ đặt trên gáy cô, không cho cô né tránh.

Cô bị động tiếp nhận vật cực đại của anh, bị động tùy ý anh gắng gượng cắm mình vào chỗ sâu trong cổ họng cô.

"Đừng dùng hàm răng, dùng khoang miệng bao bọc nó." Tào Thiệu Trạch dừng lại động tác của bản thân, ở trong miệng cô làm anh cảm thấy điên cuồng

Vốn định để cho cô biết khó mà lui, nhưng lúc môi cô đụng vào chỗ dục vọng của anh thì anh biết mọi việc đều đã thay đổi.

"Ừm, ừm..." Cô họng không thoải mái làm hốc mắt cô ửng hồng, Lý Ý Di nếm được mùi tanh chất trong miệng, mà vật đang gắng gượng nhét vào trong miệng cô càng ngày càng to lớn, giữa hai chân cô cũng đẩy lên một cỗ sóng nhiệt, toàn thân dâng lên làn sóng quen thuộc.

"Đừng, cứ như vậy...A, ừ..." Tào Thiệu Trạch phát ra tiếng thở dốc hải lòng, không chế đầu cô để bản thân được thoải mái hơn.

"Ừm..." Trong miệng bị lấp đầy, Lý Ý Di nói không ra lời, nhưng thân thể cô không hề phản kháng, cũng không muốn phản kháng, cô nóng quá, bộ ngực căng đau, tại sao anh không dừng cô nhưng giữa hai chân cô đã chàn đầy chất nhầy ẩm ướt.

Hông của cô tự động di chuyển, khi phân thân của anh cắm vào trong miệng cô càng sâu càng nhanh thì hông của cô càng di chuyển kịch liệt. Lý Ý Di cực sợ khoái cảm nguy hiểm này, thân thể khát khao khẩn cầu, chuyện tình trùng...đã sớm bị cô ném ra sau đầu, cô bây giờ chỉ khát vọng được anh ôm chặt hơn.

"Sao vậy? Có phản ứng?" Phân thân của anh kích động run rẩy, anh rút phân thân ra khỏi miệng cô.

Lý Ý Di híp vào từng ngum khí, mặt mũi ửng hồng, đôi mắt mê ly, khoe miệng còn chảy ra nước miếng của mình.

Tào Thiệu Trạch cảm giác bản thân thật cô cùng ngu xuẩn, lúc mới không nên làm chuyện như vậy hù dọa cô, cho là cô sẽ biết khó mà lui, nhưng cuối cùng anh lại hăm sâu vào.

Anh quỳ gối giữa hai chân cô, có một cỗ ức khí không cách nào giải thích được, mở rộng hai chân của cô.

"A, anh lại..." Ý thức được anh đang làm gì, Lý Ý Di vô lực mở miệng, Tào Thiệu Trạch lạnh lùng nhìn mảng dịch dưới người cô, một chất lỏng trong suốt dọc theo bắp đùi cô chảy xuống ghế sa lon.

"Em còn nhớ không, lần đầu tiên của chúng ta cũng làm ở chỗ này, khi đó em nói với anh, em muốn coa một gia đình bình thường mà bây giờ em lại muốn mượn tình trùng của anh."

Tào Thiệu Trạch đem hai chân của cô để lên trên cánh tay mình, không có bất kỳ vuốt ve nào, đem phân thân cứng rắn lộ ra gân xanh của mình toàn bộ nhắm ngay vào hoa huyết của cô, khi cô hoảng sợ liên động thân nhưng không đi vào hết được trong cô.

"Ủ, a, a!" Lý Ý Di không nghĩ anh sẽ đột nhiên như vậy.

"Ách!" Tào Thiệu Trạch nặng nề thở ra một hơi, "Em thật chặt, cắn anh đau muốn chết."

Anh thẳng tiến, một lần nữa thẳng tiến, làm Lý Ý Di chỉ có thể vô lực đứng đưa lên xuống trên ghế sa lon, hai đoá anh đào trước ngực cô nở rộ, Tào Thiệu Trạch bị cảnh trước mặt kích thích, đầu đầy mồ hôi.

"Thoải mái không? Dựa vào kinh nghiệm thiên cận của em cũng hiểu được thưởng thức đàn ông sao?" Tào Thiệu Trạch tăng nhanh tốc độ kéo ra đưa vào, cảm nhận cô bao lấy anh thật chặt, tiếng đâm thủy vô vào nhau truyền vào tai hai người.

"Ừ...A....không cần..." Lý Ý Di kêu lên đầy vong tình, tay của anh ở trước ngực cô xoa nắn.

Tào Thiệu Trạch vận nâng hai bên hông đào, đợi cho chúng cứng rắn thành hai viên tiểu Hồng, anh tàn nhẫn nhéo một cái ở phía trên.

"Ách, a!" Lý Ý Di cong thân thể lên, hạ thân của anh càng đâm vào sâu hơn.

Tay Tào Thiệu Trạch rời khỏi bầu ngực của cô, nâng mông cô lên, để cho hai người càng thêm chặt chẽ.

"không, không...A..." Lý Ý Di toàn thân co rút một hồi.

"Không? Đây là thái độ cầu xin của em sao?" Tào Thiệu Trạch thẳng lưng một cách vô tình, đâm đến Lý Ý Di phải thét chói tai liên tục, "Tình trùng của anh cũng không phải kẻ tùy tiện cho người ta, không trả giá cao sao được?"

"Em...không..." Cô trả giá còn chưa đủ cái sao? Ngay cả trái tim cũng giao cho anh rồi.

Tào Thiệu Trạch nặng nề bóp thật trên mông cô một cái, đồng thời ủng vào.

"Ừ...Ừm..." Chân Lý Ý Di quấn chặt vòng eo của anh, toàn thân căng thẳng đều tụ tập ở bụng, nơi đó dậy sóng làm lý trí của cô phiêu tán, thân thể bất đầu co quắp mãnh liệt.

"Em muốn nói cái gì? Em cho là anh yêu em thì không thể hành hạ em sao?" Tào Thiệu Trạch lạnh lùng nói, anh lật ngược cô lại, để cho cô nằm ở trên ghế sa lon.

Mặt huyết của Lý Ý Di vẫn duy trì co rút, bởi vì khát vọng mà hạ thân Tào Thiệu Trạch kích động run rẩy.

Tào Thiệu Trạch tiến lên một bước, ôm lấy hông của cô hung hăng tiến vào, "Chính vì yêu, nên mới không chịu nổi việc em lợi dụng anh!"

"Ừ, a, a,...!" Hông của cô nghênh hóp anh thẳng tiến rút ra đưa vào, "E... Không phải... Em không có ý đó..." Không phải cô muốn lợi dụng anh, chỉ muốn có một sự đảm bảo mà thôi.

Nếu có một ngày anh chán cô, cô có thể nhìn mặt đứa bé....

"Em chính là có ý này!" Tào Thiệu Trạch nắm hai cánh tay của cô, kéo nửa thân trên của cô ngã về phía sau.

Anh thuận thế ngồi chồm hồm ở trên ghế sa lon, để lưng cô dán vào trước ngực anh, tay anh vòng ra phía trước, một tay nắm nhũ thịt xoa nắn, cắn cắn cổ trắng nõn của cô, ở nơi đó ẩn xuống một ký hiệu thuộc về anh.

"Ừ a....Ừ a...!" Lý Ý Di rên rỉ, cảm nhận khoái cảm khi bàn tay anh ma sát, còn bị anh đâm thủng mà run rẩy.

"Dù sao, anh cũng chỉ là một công cụ thôi, tốt xấu gì cũng phải để anh thoải mái một chút xem như là thi lao chứ." Tào Thiệu Trạch đem nhũ thịt của cô tạo thành các loại hình dáng, cho dù nơi đó trở nên sưng đỏ vì anh dùng sức cũng không dừng lại.

Anh hận không thể dúi thân thể cô vào trong người anh, để cô hoà tan trong thân thể anh.

"Thoải mái sao? Nghe cái miệng nhỏ nhắn của em ăn anh bùm bụp vang dội như vậy, thoải mái không?" Anh liếm vành tai của cô, dịu dàng hỏi:"Người hưởng thụ chắc không phải chỉ có một mình anh chứ?"

"A...Ừ..." Lý Ý Di nhắm mắt lại.

Một tay Tào Thiệu Trạch di chuyển xuống dưới, trực tiếp đặt tại nơi hai người giao hợp, anh xoa lông mềm ướt dính của Lý Ý Di.

Anh đè lên hoa hạc của cô, làm Lý Ý Di rên rỉ liên tục.

"Em ngược lại đáp ứng rất nhanh." Tào Thiệu Trạch bắn vào hoa hạc yếu ớt của cô. "Cái này cũng là vì đạt được mục đích mà cố ý nghênh hóp sao?" Anh không kiềm chế được mình, đôi tay lần nữa ôm lấy hông của cô, để cô phối hợp với động tác kéo ra đưa vào của anh

Một đợt lại một đợt khoái cảm kịch liệt ở trong cơ thể hai người lớn lên, anh tiếp tục đi vào, toàn thân Lý Ý Di co quắp đạt đến cao trào.

Cô gần như bất tỉnh ở trên người anh, đang lúc cô cho là tất cả đều kết thúc thì thân thể của cô bị Tào Thiệu Trạch để nằm ngang.

"Anh. . . . . Không cần. . . . ." Cô nỉ non nói.

"Không đủ, anh còn chưa giải phóng." Tào Thiệu Trạch áp lên trên người cô một lần nữa, lưỡi dài đưa vào trong miệng nhỏ đã khàn khàn của cô, anh câu liếm cái lưỡi của cô, khi cô nức nở nghẹn ngào liền bá đạo cướp lấy tất cả hương thơm trong miệng cô.

"Ừ. . . . . A. . . . ." Vừa mới trải qua cao trào nên thân thể mềm nhũn, giống như bay trên mây, Lý Ý Di đã không cách nào chống cự bất kỳ động tác gì của anh, cũng không cách nào cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của anh.

Cô phối hợp với anh, cùng anh lưỡi răng quấn quýt, nuốt xuống nước miếng theo cổ họng hai người chảy xuống, hai tay của cô ôm lấy cổ Tào Thiệu Trạch, động tình cùng anh quấn lấy, hạ thân của anh gồng gượng ở trên bụng cô mềm nhèo, nhiệt độ đó cơ thể cô vẫn có thể cảm nhận.

"Có phải lại có cảm giác không?" Tào Thiệu Trạch nói xong, tay đã lên vào hạ thân của cô, ở chỗ hai người vừa mới hoan ái xong, anh chỉ đưa vào một ngón tay vào, không tốn sức chút nào.

"Ừ. . . . ." Lý Ý Di lén mắt, mở hai chân ra, để anh thâm nhập vào sâu hơn, cô cảm thấy ngón tay của anh ở trong cơ thể cô hoạt động, cô thoải mái đi động tay của mình, càng khắc sâu thể nghiệm cảm thụ.

"Nhìn, cũng chảy ra." Tào Thiệu Trạch rút ngón tay của mình ra, làm một hoa trong cơ thể cô chảy ra liên tục không ngừng.

"Bởi vì... Em rất muốn anh..." Lý Ý Di khó nhịn xoa gò bồng bên phải của cô, cái tay khác lại sờ lên trước ngực của anh.

"Em đủ rồi!" Tào Thiệu Trạch kích động lần nữa đẩy ngã cô, cúi đầu xuống, đưa lưỡi vào nguồn suối mật dịch của cô.

"A! A!" Lý Ý Di kích động khép chặt chân, dùng hai chân vòng lên trên cổ của anh, kẹp đầu anh ở nơi tư mật nhất của cô. "Em... Không nói láo..."

"Rất tốt, em còn chịu được." Ngược lại Tào Thiệu Trạch ngậm hoa hạc của cô, dùng răng cắn hoa hạc của cô.

Anh nâng hạ thân của cô lên, để cho hông của cô cong 90 độ, như vậy anh có thể nhìn rõ ràng chỗ tư mật của cô hơn, cũng có thể đồng thời thấy rõ ràng biểu tình phóng đảng trên mặt cô.

"Em không nói láo? Như vậy, hiện tại muốn anh hung ác cắm vào sao?"

"Ừ..." Sương mù trong mắt Lý Y Di không che giấu khát vọng chút nào, giống như cho anh thấy bất luận là tư thế gì đối với cô đều là râu ria, giống như... Giống như cô hoàn toàn chấp nhận anh, không chỉ thân thể, còn có tâm của cô.

Anh đem vật to lớn của chính mình nhắm ngay hoa huyết của cô, Tào Thiệu Trạch nhìn không được, chạy nước rút, đâm toàn bộ vào trong cơ thể cô.

"A..." Đồng thời, Lý Y Di cắn anh thật chặt.

Tào Thiệu Trạch cũng hít một hơi, Lý Y Di vong tình rên rỉ.

"Nếu em thật muốn thế này, vậy thì cho em là được! Nhưng tình trưn của anh rất quý, em phải dùng thời gian cả đời để hoàn lại, không phải em nghĩ muốn quăng anh đi là có thể bỏ rơi anh được!" Tào Thiệu Trạch từ trên cao nhấp xuống, mỗi một lần đều cắm vào chỗ sâu nhất, giống như muốn xò xuyên qua người phía dưới.

Anh biết bản thân không thu lại được, nhưng anh làm sao có thể để cho cô sinh đứa con của bọn họ, sau đó một mình nuôi dưỡng?

"Người có thể sinh hạ đứa bé của anh chỉ có thể là vợ của anh, muốn tình trưn của anh thì phải gả cho anh!" Anh đè chặt chân của cô ở hai bên đầu, gập thân thể cô lại, từ trên nhìn xuống, mỗi một cái đều đâm tới điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể cô.

"Được..."

Khi Lý Ý Di điên cuồng la, Tào Thiệu Trạch cũng rên lên một tiếng, bắn vào trong cơ thể cô.

Cô nói gì? Tào Thiệu Trạch sững sờ nhìn uể oải Lý Ý Di.

Nói như vậy chỉ là muốn cô khó chịu, muốn đứa bé của anh lại vô sự, anh có ngàn vạn lý do cùng cô tiếp tục dây dưa cả đời, nhưng cô nói cái gì? Cô dám nói. "Được?"

Lý Ý Di nâng lên khoe miệng, nhìn qua giống như đang cười, cô yếu ớt cười với anh, nói: "Chỉ sợ cuối cùng người đổi ý là anh."

Tào Thiệu Trạch nhìn cô, ngờ ngác nhìn cô ngủ, tất cả tâm tình cũng bởi vì trận hoan ái kịch liệt kia mà trở nên bình tĩnh, rốt cuộc anh cũng có thể tỉnh táo suy tư chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

Cô đối với Thiệu Vĩ Minh không quan tâm, mà giận anh bởi vì anh không tin cô, cô còn muốn tình trưn của anh, cố chấp nghĩ muốn một đứa bé của anh.

Đứa bé của anh, đứa bé của bọn họ?

Lòng của Tào Thiệu Trạch bùng bùng nhảy dòn dập, anh ở trong phòng vòng tới vòng lui, quá khứ như một đoạn phim ngắn lướt qua trong đầu anh. Anh biết cách nghĩ của cô nhất định có điểm đặc biệt, anh cho là anh đã thăm dò ý nghĩ của cô, cũng do lần lượt bị đã kích mới trở nên không thể tin tưởng mình.

Nếu như tỉ mỉ nghĩ lại, cô không quan tâm anh sao? Mặc dù ngoài miệng cô nói anh rất quan trọng, nhưng lại lựa chọn Thiệu Vĩ Minh, nhưng khi cùng Thiệu Vĩ Minh ở chung một chỗ thì cũng tất cả mọi chuyện cũng đều nghĩ về anh.

Nếu như bọn họ đã hẹn gặp mặt, cô nhất định sẽ hủy bỏ cuộc hẹn với Thiệu Vĩ Minh, anh muốn cho Thiệu Vĩ Minh tiền, cô thay anh không đáng giá, có thể cô nói muốn tìm tình trưn khỏe mạnh sinh con, nhưng trên thực tế cô chỉ cùng anh làm chuyện đó với anh, cô chỉ kiên trì muốn đứa bé của anh.

Tào Thiệu Trạch không kịp đợi cô tỉnh lại, anh chạy đến bên sofa, vỗ vỗ mặt của Lý Ý Di.

"Ý Di, Ý Di?" Cô mờ mịt mờ mắt, hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ, nhưng anh đợi không kịp, anh nhẹ nhàng, cẩn thận hỏi cô: "Ý Di, em có yêu anh không?"

"Anh cuối cùng phát hiện rồi sao?" Lý Ý Di cười rất thỏa mãn, "Em cho là vĩnh viễn anh cũng sẽ không nhận ra."

"Tại sao em không nói cho anh hiểu?" Phải nói, cô bảo vệ này phần tình cảm này từng li từng tí, giống như sợ bị anh phát hiện.

Nếu không phải anh lần nữa bức bách, nếu không phải anh phát hiện đầu mối nhỏ, anh thật có thể sẽ hiểu lầm cô cả đời!

Lý Ý Di vươn tay ra, đặt sờ lên gương mặt của anh, bình thân mà suy yếu, anh làm cô quá mệt mỏi.

"Em không muốn trở thành tác phẩm trên tường của anh, em sẽ không trở thành..."

Tào Thiệu Trạch trở tay lại nắm tay của cô, một tay khác vuốt đầu của cô, giọng nói của anh run rẩy mà tràn đầy dịu dàng, nói: "Ngủ đi, tình ngủ chuyện gì cũng chưa xảy ra."

Lý Ý Di không mang thai, cô rất thất vọng, mỗi ngày cô đều ở kiểm tra, nhưng vẫn không có.

Làm sao biết được? Cô cũng dốc toàn lực rồi, vậy mà còn chưa thành công?

"Ý Di, con lại đang soi gương nghĩ cái gì á!" Mẹ Lý gọi, "Có người tìm con kìa!"

Lý Ý Di sợ hết hồn, từ trước tới giờ chưa từng có người tới nhà tìm cô, nhất thời trong lòng cô có dự cảm xấu, nhưng cũng không thể trốn trong phòng rửa tay cả đời không ra.

Nếu như cô đoán không sai, người tìm tới cửa cũng sẽ cứ như vậy đợi cô cả đời.

Quả nhiên ở cửa ra vào cô gặp được Tào Thiệu Trạch, anh đang trò chuyện rất khoái trá với mẹ cô, sau khi thấy cô tới, nở một nụ cười rục rịch với cô.

"Ý Di, chúng ta có bảo bảo không?"

Quả đào trong tay mẹ Lý rớt đầy đất, Lý Ý Di lúng túng nhìn những quả đào kia, không dám chống lại tầm mắt của mẹ cô, "Hả, không có."

"Vậy sao, vậy chúng ta chế tạo lần nữa là được." Tào Thiệu Trạch dùng giọng điệu thoải mái nói ra không được.

Anh kéo tay của cô, nói với mẹ Lý một tiếng "Lần sau lại làm phiền" liền kéo cô ra khỏi cửa, trên chân cô còn đang đi dép đã bị anh kéo lên xe.

Anh đoán chừng cô sẽ không phản kháng, bởi vì không có gì đáng sợ hơn so việc cô ở lại với mẹ cô.

Đội cô phát hiện anh lái xe đến nơi không phải là "Tinh" cũng không phải là phòng công tác, cô hỏi anh: "Anh muốn dẫn em đi đâu?"

Tóm lại anh đuổi giết đến tận cửa không có ý định buông tha cho cô, cô đã sớm giác ngộ.

"Đi đâu? Ghi tên kết hôn! Chúng ta không phải đã nói rồi sao, anh giúp em sinh con, em sẽ gả cho anh, mặc dù lần này không thành công, nhưng chúng ta còn hợp tác lâu dài về sau, không cần gấp gáp"

Kết hôn?

"Em.. Em nói như vậy với anh lúc nào?" Lý Ý Di theo phản xạ định kéo cửa xe, dĩ nhiên cửa xe đã khóa. Cô nhìn lại bản thân, mặc đồ ở nhà, còn đi một đôi dép lông nhung, anh không phải nói giỡn, thật sự anh sẽ kéo cô đi ghi tên.

Trời ạ, nhất định là cô vừa kích thích anh! Anh là người luôn luôn thiếu hụt lý trí, luôn nhớ tới cái gì thì làm cái đó, đây cũng không phải là chuyện đùa!

"Em không muốn kết hôn! Em..."

"Bây giờ anh không có nhà để về, chúng ta đi đăng ký xong, trước mắt anh có thể ở nhà em không?" Tào Thiệu Trạch liếc nhìn cô một cái.

"Cái gì?"

"Anh đập tường trong nhà, em còn nhớ chứ, chính là chiếc tường trên hành lang treo đầy những hình kia." Anh nói: "Kết quả ông chủ cho thuê nhà rất tức giận, nói anh phá hư kết cấu tầng lầu, đây là tường chịu lực, cả tòa lầu có thể vì vậy mà sụp đổ, bắt anh bồi thường một khoản tiền sau đó đuổi anh ra ngoài rồi. Trước mắt anh chưa tìm được nhà, cho nên chỉ có thể ở đầu đường xó chợ, rất đáng thương, em là bà xã của anh, không thể thấy chết mà không cứu chứ."

Tâm Lý Ý Di căng thẳng, "Anh không có việc gì sao lại đập tường làm gì?"

"Để bày tỏ quyết tâm, anh hiểu, cho dù anh có nói với em rằng em không giống những người khác, thì em cũng sẽ không tin, cho nên phải lựa chọn phương pháp phi thường này rồi. Mới đầu chỉ dự định tháo những hình kia xuống, nhưng tháo xuống rồi thì vẫn sẽ để lại dấu vết trên tường, cho nên chỉ có đập mới có thể mất hẳn." Anh cười, "Thật ra thì cần thận suy nghĩ một chút, chỉ cần sơn lại toàn bộ căn nhà là được, nhưng lúc đó không suy nghĩ nhiều như vậy, lần này muốn gọi em đi xem cũng không vào được rồi."

"Làm sao anh lại biết..." Cô không nhớ rõ mình từng nói chuyện này với anh.

"Bởi vì lúc nào anh cũng chú ý đến em, chỉ cần là tâm ý của em, cho anh chút thời gian nhất định anh có thể suy đoán được, về phần có phải em thật sự không muốn gả cho anh hay không, dù sao sau khi chúng ta đi đăng ký, anh sẽ có thời gian cả đời để nghĩ ra kết quả, hiện tại cũng không gấp. Em không cần nói gì cả, chỉ để ý lấy anh ra chế tạo đứa bé là được rồi."

Mặt của cô đỏ ửng lên, rốt cuộc anh biết được bao nhiêu?

"Còn nữa, em còn nhớ rõ lúc trước anh thường gọi điện thoại nhà em không? Thật ra anh muốn nói cho em, cuối cùng em cũng không cần bận tâm tới Ngô Trần Trần rồi, ban đầu anh không hề chọn cô ấy, là công ty đại diện cho cô ấy tự tiện chủ trương mà thôi, từ lúc mới bắt đầu trong lòng anh, người mẫu lý tưởng chỉ có em."

"Dĩ nhiên, cô ta cũng cầm tấm hình kia cho anh xem rồi, anh không nghĩ đến em sẽ yêu anh như vậy, còn chịu uy hiếp của cô ta, cho nên, em không có tư

cách gì nói tư cách nói anh thỏa hiệp với Thiệu Vĩ Minh là đần độn." Tào Thiệu Trạch quẹo khúc quanh, mặt trời bên ngoài thật to, gió ầm ập thổi vào, nhìn gò má của anh tốt vô cùng.

"Phải, em yêu anh." Lý Ý Di cứng rắn nói.

Vì vậy xe quẹo cua bị lệch hướng, trong lúc người đi đường kêu la sợ hãi suýt nữa đụng vào người đi đường, cũng may kịp thời phanh lại.

Tào Thiệu Trạch đến một nụ cười nhẹ nhõm cũng không thấy, anh trừng mắt, đường nét đẹp đẽ trên mặt cũng bị vụn vẹo mà trở nên buồn cười.

Mặt của Lý Ý Di cũng không kiềm chế được nữa, cô cười lớn, cười đến rất vui vẻ, "Bây giờ em đã nói ra rồi, vậy anh còn cần thời gian cả đời để làm gì đây?"

"Làm cái gì? Yêu em á!" Trong tiếng chửi rủa của người đi đường, lớn tiếng nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Tôi Ai Dám Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.